

"ทำดีเพื่อพ่อ"

กัลยาโนหรืออบเบลม

เรื่องเล่า-ภาพโดย มหาโชยุ

ฮือๆๆๆ..

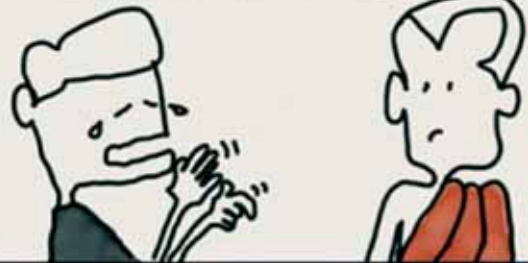
ร้องไห้ร้องไห้
อย่างกับพ่อตาย
มีเรื่องอะไร
มารีโยม?

พ่อผมตายครับ

เลยมาทำบุญ ทำดีเพื่อพ่อ
อยากให้พ่อได้หลับสบาย

ตึกๆ ตึกๆ

ใครวะ! โทรมาตอนนี้ ฮัลโหลๆ ใครนะ
แม่เหรอ? โทรมาทำไมตอนนี้?
อะไรนะ ไม่สบาย
ก็ไปหาหมอสิ
ก็บอกว่า ไม่ว่างๆ
กำลังทำบุญให้พ่อ
แค่นี้ละ กำลังยุ่ง..

ขอโทษครับหลวงพ่
ตะกั๋กขกับหลวงพ่
ถึงไหนละ?

กำลังพูดถึงตอนพ่อโยมตาย
โยมเลยอยากไปอยู่ด้วย

การทำดีเพื่อพ่อแม่ เอาใจใส่
ดูแลพ่อแม่ตอนท่านยังมีชีวิตท่านั้น
เป็นบุญกุศลอันยิ่งใหญ่
ที่เห็นผลได้ในชาตินี้
ดีกว่ารอไปชาติหน้า

ปีที่ ๘ ฉบับที่ ๒๘ เดือนธันวาคม (๒๕๕๙)-มกราคม-กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๐

ISSN ๑๙๐๖-๖๓๑๗

เจ้าของ

มูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์

ประธานอำนวยการ

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

คณะที่ปรึกษา

พระครูศรีปริยัติชยาภรณ์,	พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร,
พระมหาสุชาติ เกตุชุมโหม,	พระพิพัฒน์ สุทธิญาโณ,
คุณพรเทพ ประดับพลอย,	คุณสมบัติ ชำตะรุปะชีวิน,
ดร.ชัตติยา ต่วงสำราญ,	ด.ต.สมใจ คำมูล,
คุณยุพิน เอี่ยมโอภาส,	คุณสมพงษ์ ประเสริฐศิลป์,
คุณเปียวรรณ สายწყ,	คุณณิศจร เสือก่อง,
คุณศิริพร ชื่นครุจ,	คุณสุทธิพร บุญภักดี

บรรณาธิการ

อัทม์มยตา

กองบรรณาธิการ

ว.จินุณโสทธิ,	คุณณิชากร โตตนาคี,
คุณอนุชา ยอดบรรยง,	คุณนิตร์ชัย รชตวิริยกุล,
คุณรณชรรณ ต๊ะปัญญา,	คุณกัญญ์ณพัชร โตสุวรรณ,
คุณสมศักดิ์ อาชาวัฒน์นาการ,	คุณสุทธิพงษ์ วงษาซ้าย,
คุณมานพ เกตุรักษา	

วัตถุประสงค์ของวารสารกัลยาโณ

1. เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
2. เพื่อส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมรายอันดีงาม
3. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย
4. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของมูลนิธิสวนแก้วและวัดสวนแก้ว
5. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชน

ออกแบบสิ่งพิมพ์

สำนักงานวารสารกัลยาโณ (ติกัลยาโณ) วัดสวนแก้ว
หมู่ที่ 1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

Computer Graphics : ว.จินุณโสทธิ

เว็บไซต์ / อีเมล

www.kanlayano.org

E-mail : Kanlayano@yahoo.com

bookkan54@gmail.com

พิมพ์ที่ เอกฉัตร กราฟฟิค 99/1610 พิศาลโครงการ 8
แขวงสามตำ เขตบางขุนเทียน กทม. โทร. 0 2496 5267

บรรณาธิการ ชวนคุย

à'Ãõà¹,ÃÃÃ ·øø¹

สัปดาห์ ๑๓

เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ พลสภนิกรชาวไทย หลังรับรู้การประกาศจากสำนักพระราชวัง ว่า “พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช” ได้เสด็จสวรรคต ณ โรงพยาบาลศิริราช เวลา ๑๕.๕๒ น. ด้วยพระอาการสงบ สิริพระชนมพรรษาปีที่ ๘๙ ทรงครองราชสมบัติได้ ๗๐ ปี ข่าวการเสด็จสวรรคตของพระองค์ได้แพร่ออกไปสู่พลสภนิกรชาวไทยและทั่วโลก ต่างก็กลืนน้ำตาไม่อยู่ไหลนองออกมา และช่วงนี้พลสภนิกรชาวไทยต่างก็ได้เดินทางไปเข้ากราบถวายบังคมพระบรมศพ ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท ทุกวัน เพื่อเสด็จสู่สวรรคาลัยและรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณหาที่สุดมิได้ พร้อมกันนี้พระองค์ท่านยังสถิตในดวงใจตราบนิจนิรันดร์

หลังจากการสวรรคตของ “พ่อหลวงของปวงชนชาวไทย” วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ พลสภนิกรชาวไทยต่างก็ปลื้มปิติได้ทราบข่าวว่า ทางรัฐบาลไทยได้กราบบังคมทูลเชิญสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณ สยามมกุฎราชกุมาร ซึ่งเป็นองค์รัชทายาทตามกฏมณเฑียรบาล ขึ้นทรงราชย์เป็นรัชกาลที่ ๑๐ ทางสำนักพระราชวังจึงมีประกาศให้เรียกพระนามใหม่ รัชกาลที่ ๑๐ ว่า “สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร” ตั้งแต่วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๙ เป็นต้นไป ขอพระองค์จงทรงพระเจริญ

ส่วนวารสารกัลยาโณฉบับนี้ ต่างก็เต็มไปด้วยเนื้อหาสาระสำคัญที่น่าสนใจเช่นเคย โดยเฉพาะหลวงพ่อยอดม ท่านมีธรรมะ มีข้อคิดดี ๆ มาสาธยายให้ท่านทั้งหลายได้ติดตามและทันเหตุการณ์แรกเรื่องขอถวายพระพร รัชกาลที่ ๑๐, ธรรมพริบปี ๒๕๖๐, ถวายมา หลวงพ่อยอดมตนเอง, กรรมเหนือกรรม, สักดิ์พิเศษ, นวซีโมลิก ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีบทความธรรมะของผู้รู้หลายท่านได้นำมาตีพิมพ์ลงในฉบับนี้ ล้วนแต่มีความน่าสนใจ น่าอ่าน เพราะมีแนวคิดที่สร้างพลังปัญญาให้กับผู้อ่านได้ดี

อย่างไรก็ตาม ในปี ๒๕๖๐ หลวงพ่อยอดมท่านได้เห็นโครงการพัฒนาผ่าน ๓ กองทุน ได้แก่ กองทุนธนาคารน้ำ, กองทุนผู้สูงอายุ และกองทุนสัมมาชีพ ทั้ง ๓ กองทุน เป็นแนวทางสำคัญที่ท่านจะช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสทางสังคมในช่วงนั้นปลายชีวิตของท่าน ท่านอยากเห็นคนเหล่านี้ ได้ลืมท้อง มีรายได้ มีที่อยู่อาศัย และเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ไม่เป็นภาระของประเทศ

ขออนุโมทนาบุญกับทุกท่านที่ได้มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์วารสารกัลยาโณฉบับนี้ จนสำเร็จบรรลุน้ำหมายร่วมกัน สร้างความสุขและประโยชน์กันเพื่อนมนุษย์ได้ศึกษา เรียนรู้ และพัฒนากระบวนการทางปัญญาได้อย่างกว้างขวางขึ้น ขอให้ทุกท่านจงมีความสุขและเข้าถึงธรรมของพระพุทธเจ้าด้วยกันทุกคนทุกท่าน เทอญฯ

อตัมมยตา...๕

ความประทับใจในพระองค์

จะเล่า ถึงความใน
 อดยากกล่าว ให้ได้ยิน
 น้ำพระทัย ฉายชัด
 ดูแล ทุกห่อหมกหญ้า
 ไม่เว้น วัดสวนแก้ว
 ช่วงที่ มีผู้คน
 ได้สั่ง ผู้แทนองค์
 งามเรื่อง การทำงาน
 คนมาก ลำบากงบ
 ได้มี หน่วยงานไหน
 ตอบว่า ใช้ขะ
 ของเก่า เอาเป็นทุน
 ต่อมา หน่วยงานรัฐ
 เป็นเพราะ พระเมตตา
 เรื่องสอง ร่องลงมา
 ว่าพระ เกศน์ตรงจริง
 ไม่นึก ว่า ๘ พัง
 ชั่งใจ ในพระราม
 เรื่องได้ อยู่ในเสียด
 โยมพัง หลายเทศนา
 เรื่องสามนาม “สมณศักดิ์”
 มิใช่ ไล่ชิงชัง
 ความทราบ ถึงพระกรรม
 ทรงมี พระบรรหาร
 พระองค์ ทรงตรัสชัด
 เหตุผล ประธานลง
 ตำแหน่ง แบ่งหน้าที่
 ใช้ช่วย ทำการงาน
 ประธาน “สมณศักดิ์”
 ให้ไว้ เพื่อดำรง
 พระองค์ ทรงเหตุผล
 ยศมี เพราะทำงาน
 ราชา ภิภษะเว
 ราชา ประธานไว้

ประทับใจ พระภุมรินทร์
 องค์บดินทร์ ทรงทำมา
 เป็นกษัตริย์ นักพัฒนา
 ถิ่นประชา ยังยากจน
 นานมาแล้ว พระทัยสน
 มากเหลือล้น คนตกงาน
 สอบถามตรง ลงประธาน
 งบประมาณ ทารอย่างไร
 “พระราชปราชญ์” ประธานไว้
 บังคับให้ ใช้เป็นทุน
 ไม่มีนะ งบอุดหนุน
 ใช้เสียดจน เป็นทุนมา
 ก็ได้จัด สมทบทุน
 ได้นำมา พัฒนาจริง
 พังเทศนา ๘ สรวลยั้ง
 มชโตนยั้ง โยมติดตาม
 อีกรทรงยัง ตรัสสอบถาม
 ทรงติดตาม งามเทศนา
 พังไม่เพลี่ย หุมดกังขา
 กัณขันธ์หนา ไม่ได้พัง
 ไม่เคยฝึก ใจใฝ่หวัง
 มโนตั้ง ไม่ต้องการ
 ก่อนถึงวัน “พระราชทาน”
 เหตุแห่งการ ประธานตรง
 มิได้ชัด วินัยสงฆ์
 ในพระสงฆ์ ตรงเพื่องาน
 ชาวโลกชี้ นับถือขาน
 จะกล่าวขาน งานมันคง
 ใช้ให้รัก หรือโลภหลง
 แก่พระสงฆ์ ตรงทำงาน
 พระจอมพล ตรัสเสียดสาร
 มิต้องการ โลภหลงใด
 อย่าวัวเขว เป็นหลงไหล
 ภิกษุไซร์ “อนุวัตติตุง” ๘

- 5 **ขอถวายพระพร**
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ
มตินทรเทพวรางกูร รัชกาลที่ ๑๐
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 9 **ธรรมพร ปี ๒๕๖๐**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 13 **ถามมา หลวงพ่อพยอม
ตอบเอง**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 39 **กรรมเหนือกรรม**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 61 **สกุ๊ปพิเศษ : ข้อคิด**
สะกิดธรรม “ตัวกู...ของกู !”
- 63 **ทำไมถึง “บวชไม่สึก” ? ตอน ๙**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 67 **ธรรมโฆษณา “ทอดผ้าป่า”**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 71 **สะกิดธรรม จาก...สวนโมกข์
ถึง...สวนแก้ว เรื่อง “สิ่งสูงสุด
คุ้มครองมนุษย์”**
โดย...พุทธทาส
- 77 **ใคร่ครวญในธรรม เรื่อง
“พจนานุกรมธรรม”**
โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร
- 87 **ระเปียงจิต “ธรรมะกำมือเดียว”**
โดย...เรื่องของคุณ
- 93 **ชุมนุมคติธรรม “พ่อพระผู้ทรง
ธรรม”**
โดย...ละอองธรรม
- 101 **สวนแก้วแพร์
“หมามุ่ยอินเดียว”**
โดย...มูลนิธิสวนแก้ว
- 105 **ภาพ...พัฒนา**
- 113 **ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์
“อย่าใช้อะไรเกินกำลัง”**
โดย...โยมแฉ้ว สังขทาน
- 114 **วิตามินใจ “โดด...เดี่ยว”**
โดย...นายมะเนาว์
- 115 **ประชาสัมพันธ์ “กองทุนผู้สูงวัย
วัดสวนแก้ว” และใบปวารณา**
- 117 **รายนามผู้บริจาคทรัพย์สินพิมพ์
วารสารกัลยาโณ**

ขอมถวาทพระพร

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร
รัชกาลที่ ๑๐
ขอจงทรงพระเจริญ

พูดถึงรัชกาลที่ ๑๐ (เมื่อครั้งยังทรงเป็นสมเด็จพระบรม-
โอรสลำดับราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร) แล้วอาตมาก็มีพระราช-
ประวัติส่วนพระองค์กับพระองค์ท่านนิดหน่อยที่พอจะเล่าสู่
กันฟัง

เมื่อประมาณสักน่าจะ ๑๐ กว่า ถึง ๒๐ ปี พระองค์ท่าน
เคยนิมนต์ไปให้เทศน์อบรมกับพระเจ้าหลานเธอ พระองค์
เจ้าสิริวัณณวรีนารีรัตน์ ตอนนั้นท่านยังเล็ก ๆ รู้สึกจะไปเทศน์
ถวาย ๓ ครั้ง พระองค์ท่านก็ให้ไปเทศน์ไปสหทนาให้ห้อง
เฉพาะเป็นการส่วนพระองค์หรือเป็นห้องรับแขกเฉพาะ จำ
ไม่ได้เท่าไรแล้ว แต่ว่าก็ยังเห็นภาพนึกอยู่ว่า ได้ใกล้ชิด
ที่สุด ก็คือ นั่งคุยกันแบบ ใกล้ ๆ กับรัชกาลที่ ๑๐ เมื่อก่อน
ตอนนั้นยังทรงเป็นฟ้าชายอยู่ ก็พระองค์ท่านก็ปรารภกฎ
แห่งกรรมอะไรต่ออะไรบางอย่าง

รู้สึกว่า ปรารภกฎแห่งกรรมสำหรับพระองค์ท่าน ว่า
จะมีอะไรในชีวิตอย่างนั้น ๆ เท่าที่จำได้ก็ห้วงสูง ๆ มีพระ
ราชโอรสและธิดา กลัวว่าเขาจะไม่ดำเนินชีวิตในเส้นทาง
ของธรรม จึงนิมนต์ให้อาตมาไปให้ข้อคิดหลักธรรม ฯลฯ

ในที่สุดท่านนั้นก็คงจะฝากบอกพวกเราทั้งหลายว่า
“เราจงยินดีในสิ่งที่ได้ จงพอใจกับสิ่งที่มี”

เราจะมิกษัตริย์ก็องค์ แม่ไหน ของเรา เราต้อง
พอใจชนิดดี ของเราไปนึก โหเรื่องที่ตรงกันข้ามกับความพอใจ
และชนิดดี แล้วเราจะอยู่ดีมีสุข กับพระเจ้าแผ่นดิน องค์ใหม่
ตลอดไป

ก็หวังใจว่า “คนไทยจะทำใจเป็น” ความชอบไม่ชอบ
ความดีความไม่ดี ของเราไปเอาความคิดอะไรมาก เอาความดีมา
คิดไว้ แล้วเราจะอยู่กับพระองค์ท่านได้อย่างสบายใจ และ
จะไม่มีเวรมีภัยซึ่งกันและกัน

เขามองว่า ประเทศที่แย่ที่สุดในโลก โหโลกนี้ ถ้า
มีประธานาธิบดี มีนายกรัฐมนตรี ไม่รู้สึก “เป็นของเรา”
พวกรู้ไม่ใช้ของเราแล้ว รัฐมนตรี ประธานาธิบดี
ไม่ใช้ของเรา เราก็จะรู้สึก “อยู่ไม่เป็นสุขหรอก” ที่เขาขับ
ไล่พวกรู้ไรกัน พี่เขามอง “ไม่รู้สึก” และถ้าพวกรู้
ว่า “ประชาชนเป็นของตน” ก็ลำบากอีก

เพราะฉะนั้น เราต้องรู้สึกที่ดีว่า “พระราชอำนาจนี้
รัชกาลที่ ๑๐ เป็นของเรา” แล้วเราจะอยู่กับอย่างชนิดทำ
นำรุง หรือคอยรักษาสถาบันฯ ให้อยู่ต่อไป ของเราให้เหมือน
บางประเทศที่สถานันฯ หาไป ก็จะเหงา จะไม่มีกิจกรรมอะไร
เกี่ยวกับชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ตั้งนั้น ประเทศนั้นจะ

อยู่ลำบาก จะอยู่ไม่เจริญ แล้วก็เราจะให้พระองค์ทำพเจริญ
เราก็ต้องทำอะไรต่ออะไร ให้ชาติบ้านเมืองเจริญ ตัวเรา
เจริญ หลีกเลี่ยงทางเสื่อมให้ได้ ถ้าเราหลีกเลี่ยงความเสื่อม
ได้ ทุกอย่างก็จะเจริญดี ไปตามที่เราสุข แล้วก็ร้องว่า
“ทรงพระเจริญ”

ประชาชนต้องร่วมแรงร่วมใจกัน ทำให้บ้านเมืองเจริญ
จะไปร้องทรงพระเจริญ แล้วเราไม่ได้ช่วยอะไร ให้บ้านเมือง
เจริญ มันคงเป็นแต่ปากไม่ได้ ต้องเต็มใจพร้อมใจ กระทำ
ไปเพื่อให้บ้านเมืองเจริญ แล้วเราก็ร้อง “ทรงพระเจริญ”
แล้วก็ไม่ขัดกับความเป็จริงแพ่พอพ เจริญพร.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

ทุกปี เราก็คงอยากจะได้พร ขอพร มีคน
มาให้พร รับประทานทั้งวันทั้งคืน ช่วงวันที่ ๓๑
ธ.ค - ๑ ม.ค. มีสวดมนต์ข้ามปี เพื่อให้ชีวิตดี
มีพร

ทั้งนี้ ตามหลักศาสนาแล้ว “**ทำดีกว่า
ขอพร**” นี่หลวงพ่อกุศลพุทธทาส พูดไว้ประจำ และ
“**ปีใหม่...อย่าให้โง่กว่าปีเก่า**” นี่เป็นคำ
ที่โดนใจที่สุดแล้ว เพราะฉะนั้น อย่าทำอะไรใน
ปีใหม่ที่ให้มันเป็นภัยเลย ขอทำให้เป็นพร

ที่จะเป็นพรได้ ก็คือ คำนั้นแหละ “**อย่า
โง่**” เพราะเวลาพระเจ้าให้พร จะมีคำว่า...อายุ
วันไหน สุขขัง พลัง

*“ธรรมพร ปี ๒๕๖๐” บทสัมภาษณ์...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ ๒๘
ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันพฤหัสบดีที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๙

“...ถ้าอยาก
มีพร
ก็อย่าทужจริต
ถ้าทужจริต
จะเปลี่ยน
จากพร
ไปเป็นภัย
เป็นคดี...”

๑. ปัญญาพลัง นี่แหละเป็นพรนำร่องชีวิต ปี ๖๐ มันจะเป็นปีที่มั่นคง แข็งแกร่งในชีวิตได้ ด้วยการเสริมเพิ่มปัญญา โดยใช้หู ใช้ตา เกี่ยวประโยชน์ทางปัญญา จะดูโทรทัศน์ก็เลือกดูรายการ ที่มันให้ประโยชน์ทางปัญญา จะทำอะไรก็ขอให้ก็นึกคิดไปให้ได้เก็บเกี่ยวทางปัญญาไว้เสมอ อย่าไปทำอะไรที่มันไร้สาระ ยิ่งทำยิ่งโง่ ยิ่งดูยิ่งโง่ ยิ่งฟังยิ่งโง่ เรื่องที่มันดูแล้วไม่เกิดประโยชน์ทางปัญญา... ก็อย่าทำ ! ถ้าทำแล้วโง่มันเป็นภัย ถ้าเอาหูตาไปดูอะไร โง่ ๆ กลับมามันเป็นภัย

๒. วิริยะพลัง ปี ๖๐ นี้เชื่อว่า เขาบอกว่า โจรผู้ร้ายก็จะชุกชุม เศรษฐกิจจะไม่ดี เราก็ต้องพยายามรักษาทรัพย์ที่มีให้ดีปลอดภัย พยายามหามาเพิ่มไว้ อย่าย่อท้อ เหนื่อยหน่าย อย่าหนีหนาด อึดอาด ยึดอาด อย่าอึดหนาระอาใจ ต้องมีความมุมานะ อุตสาหะ วิริยะพยายาม เพิ่มพลังวิริยะไว้ พรก็จะมาเพียบ ถ้าอ่อนแอท้อแท้ ภัยก็จะมาแทนพร

๓. อดวิชชพลัง พลังสุจริต ปีนี้ ที่ผ่านม เราเห็นคนรับภัย เพราะไม่ทำพรข้อที่ ๓ คือ ไม่ดำรงตนอยู่ในความสุจริต ไปทฤษฎศ คดโกง โกงจนกระทั่ง เขาส่งที่ละลือต ๗๐-๘๐ คน คนแก่ ๆ ก็เข้าคุก เพราะขี้โกง ทужจริต ถ้าอยากมีพรก็อย่าทужจริต ถ้าทужจริตจะเปลี่ยนจากพรไปเป็นภัย เป็นคดี

๔. สู้ดทำย สังคหพลัง ปี ๖๐ เพิ่มความสงเคราะห์เกื้อกูลไว้ อย่าให้คนข้าง ๆ เขารู้สึกว่า คนนี้เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ ไม่เคยช่วยเหลือใคร พรปี ๖๐ ข้อสุดท้าย ขอให้ใครต่อใคร คนข้าง ๆ เราเขาพูดว่า “พี่คนนี้...เขามีแต่ให้” ญาติพี่น้องพูดใส่เราว่า

“แหม ! เรานี่เป็นคนมีแต่ให้” “พี่นี่ ! คนนี้... มีแต่ให้” ก็เป็นที่รัก

เพราะฉะนั้น สงเคราะห์ญาติบ้าง เกื้อกูลหมาแมว อย่าปล่อยให้คนข้างเคียง อดอยากปากแห้ง ท้องหิว ถ้าปล่อยให้เขาหิวมาก ๆ เผลอ ๆ เดี่ยวเขาทำร้ายเราได้ เราก็เป็นภัยซะ ทำญาติพี่น้องให้เป็นภัย ใครเป็นพี่เป็นน้องกันสงเคราะห์เกื้อกูลกันให้ถูกต้องด้วย ไม่ใช่ชวนกันไปปล้นแบ่งกันอย่างนี้ก็ตาย !

เป็นเจ้าของที่ได้รับรางวัลดี หรือพรก็ได้แล้ว แต่ ไปทำทุจริต ไปปล้น จะอ้างว่าสงเคราะห์ญาติพี่น้อง มันไม่ถูกหรอก

“

...จะทำอะไรก็ขอให้ก็นึกคิดไปให้ได้เก็บเกี่ยว
ทางปัญญาไว้เสมอ อย่าไปทำอะไรที่มันไร้สาระ
ยิ่งทำยิ่งโง่ ยิ่งดูยิ่งโง่ ยิ่งฟังยิ่งโง่
เรื่องที่มันดูแล้วไม่เกิดประโยชน์ทางปัญญา...
ก็อย่าทำ !...”

ก็ขอให้ปี ๖๐ คนไทยเพิ่มพูนปัญญา เต็ม
 ไปด้วยความวิริยะ อุตสาหะ ซื่อสัตย์สุจริต มี
 จิตเอื้ออาทร พรก็จะมาทั้งปี แต่ถ้าใจ ชี้เกียด
 ชี้โกง เอาเปรียบ ภัยมาเต็มที่แน่นอน

เพราะฉะนั้น อย่าไปเที่ยวอ้อนวอนขอพระวัดนั้น วัดนี้
 โดยลืมนพรแท้จริง “พรที่เป็นธรรมพร” ส่วนพรอ้อนวอน
 พรขอ พรอวยพรนี้ ก็ให้กันทุกปี แต่ก็เห็นจมอยู่ในความ
 ลำบากยากเข็ญ เผลอ ๆ มีภัยอีก ถ้าใจ ตีมเหล่าเมายา
 เที่ยวเตร่ จนกระทั่งได้รับอุบัติเหตุบ้าง อะไรบ้าง เพราะ
 เมานี้ มันเรื่องใจแท้ ๆ เลย ถ้าหากไม่ใจ มันคงไม่ทำร้าย
 ผลาญสติ ทำลายสติตัวเอง สติไม่มีภัยมันก็มา ถ้าอยาก
 ได้พรก็ทำตามคำสอน ธรรมพร ๔ อย่าง

“เพิ่มความฉลาด
 อย่างขาดความเพียร
 ดำรงตนสุจริต
 มีจิตเอื้ออาทร”

พรมมาเพียบ เจริญพร.

ถามมา... หลวงพ่อบุญรอด ตอบเอง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

๑. หลวงพ่อรู้สึกเป็นห่วงสังคมไทยในสถานการณ์ ปัจจุบันด้วยเรื่องอะไรมากที่สุด ?

ที่เป็นห่วงสังคมเหตุ ก็คือ คนไทย เริ่มจะเป็นโรคชนิดหนึ่ง รู้สึก
เมื่อเร็ว ๆ นี้ ก็มีนายแพทย์คนหนึ่ง (จำชื่อไม่ได้) บอกว่า คนไทย
เป็นโรคเซื่อง เป็นโรคเฉื่อยชา เซื่องช้า โรคซึม เซื่องช้า มีคำที่
นิยมเรียกกันว่า

เป็นโรคหมดไฟ (burn-out syndrome) วิเคราะห์มาว่า
สาเหตุจากการไม่รู้จักแบ่งเวลา แต่ทุ่มหมกมุ่นกับสิ่งที่ เป็นกิจวัตร
และกิจกรรมไม่ให้ชัดเจน มีการเล่นเกมไปเกมอน อะไรพวกนี้

ผลจากนั้นเขาบอกว่าไม่ใช่แต่ในประเทศไทย ที่เป็นโรคออก
อาการหลุดงาน หลุดหน้าที่ ให้ทำอะไร ลังอะไรไป...เขาหลุดเรื่อย ทน
ไม่ได้ แล้วจะออกอาการไม่ทำงาน ท้นสถานการณ์อะไร ลักษณะเฉื่อย

*“ถามมา หลวงพ่อบุญรอด ตอบเอง” บทสัมภาษณ์...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ ๒๘ ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันพฤหัสบดีที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๙

ชาเชื้องข้า โรคนี้เขาบอกเป็นโรคที่รักษายาก แล้วก็จะทำให้สังคมไทยเสียเปรียบประเทศอื่น ถ้าคนของเขาวิ่งไวแอ็กทีฟ (active) แต่ของเราเชื้องข้าเฉื่อยชา เนิบนาบ เหนื่อย ๆ เป็นโรคเหนื่อย ๆ ไม่ทำอะไรก็เหนื่อย ๆ แล้วยังไม่ทันจะทำ เลยกลายเป็นเรื่องน่าวิตก สิ่งงานสั่งการอะไรไปไม่รีบเร่งรัด ไม่ออกอาการ ขมิขมันขยันขันแข็ง เชื้องข้าเฉื่อยชาไม่ออกอาการ ขมิขมันเร่งรัดรัดกุมอะไรเลย

กลายเป็นเรื่องถ้าขึ้นเป็นอย่างนี้มาก ๆ งานที่ส่งไปก็หลุด เลื่อนลอย หลุดถอยไปเลย เพราะมัวไปติดสุข ติดเล่น ติดเกม จนกระทั่งไม่วิ่งไว ในการที่จะแก้ไขปัญหาสถานการณ์ หน้าที่การงานของตัวเอง ทำให้งานเสียมาก คั่งค้าง แล้วถ้าหากข้าราชการเล่นด้วยละครก็ ตายเลย เกียร์ว่าง พอจะเดินเกียร์มันฝืด ติดขัด หืดหนาด เป็นโรคหืดหนาด เนินช้า เฉื่อยชา อันนี้เป็นเรื่องน่าเป็นห่วงสำหรับสังคมไทยเท่าที่เห็นในตอนนี่

ส่วนเรื่องเศรษฐกิจอะไรต่าง ๆ ก็ พุดกันมานาน เรื่องสังคมฟอนเฟะ เด็กและทะเลอะไร ก็แล้วที่เพิ่มมาตัวใหม่ นี้นำเป็นห่วง ถ้าไม่รีบสกัดกั้นป้องกันแก้ไข ทางแพทย์เขาบอกว่ารักษายากเสียด้วย ถ้าหากโรคนี้เป็นหนัก ๆ เข้า มันก็จะกลายเป็นโรคทรัพยากร หาททรัพยากรอะไรกันไม่ค่อยได้ ทั้ง ๆ ที่ตอนนี่มันก็หายาก แล้วดันเกิดอาการเชื้องข้า เฉื่อยชา เนิบนาบ หืดหนาด อืดอาด ยืดขาด แล้วจะหาทันอะไร แต่ใช้โครม ๆ อันนี้เป็นสิ่งที่น่าเป็นห่วง เจริญพร.

พุทธศักราช ๒๕๖๐
ปฏิทินธรรม
ปีระกา 2560
Calendar 2017

บุญช่วย
กองทุนธนาคารน้ำ
วัดสวนแก้ว

บุญพาวาสนาส่ง
กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว

บุญรอด
กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว

ปฏิทินปี ๖๐ ชื่อว่า “ปฏิทินล็อกบุญ” (Merit Locking Calendar)
หมายความว่า ไม่ให้บุญพว่ไปกระจายกระจายเป็นเบี้ยหัวเรียวหัวแตก ล็อกให้บุญอยู่ในพิภพหรือว่าในคอมพิวเตอร์นี้ เพื่อให้บุญเกิดประโยชน์เข้มแข็ง เฉพาะทางเฉพาะเรื่อง และก็เป็นที่เลือกจะสร้างบุญ ๓ กองนี้ ให้เข้มแข็ง คือ

- ๑ บุญช่วย : “กองทุนธนาคารน้ำ วัดสวนแก้ว”
- ๒ บุญพาวาสนาส่ง : “กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว”
- ๓ บุญรอด : “กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว”

เพราะฉะนั้น อยาให้สนับสนุน ๓ กองทุน “บุญช่วย บุญพาวาสนาส่ง และบุญรอด” คือ ปีนี้อยากจะล็อกบุญ ใครอยากจะทำเรื่องอื่นก็ไปทำวัดอื่น ก็แล้วกัน แต่ถ้าใครอยากจะทำสนับสนุน อาตมาคิดว่า...ก่อนตาย อยาจะทำ ๓ บุญนี้ ให้เป็นกองทุนใหญ่เข้มแข็งพร้อมที่จะช่วย พร้อมที่จะส่งเสริม พร้อมที่จะพากันรอดตลอดไป เจริญพร.

ติดต่อสอบถามข้อมูลกองทุน โทร. 06-1576-9829, 08-5658-1221

๒. ปี ๒๕๖๐ ทำไมถึงออกปฏิทินล็อกบุญ ทำไมถึงต้องมีโฟกัสบุญ อยากราบรายละเอียด ว่าเป็นอย่างไร ?

ที่คิดทำเรื่องนี้ บั้นปลายชีวิต (ต้นชีวิต กลางชีวิต เราอาจจะทำอะไรเลอะเทอะ เยอะแยะไปหมด อาจจะหวังดีแต่มันอะไร ?) ตามหลักศาสนาเขาเรียก “พหุกิจใจ พหุกรณีโย” มันก็มากหลากหลาย เสียจนพว่ไปหมด แล้วถ้าเวลาเหลือน้อย ชีวิตบั้นปลายไปทำอะไร พว่ไปหมด มันก็จะไม่มีอะไรเป็นปึกเป็นแผ่น เป็นชั้นเป็นอัน ฝากไว้ให้โลกได้ระลึกนึกถึงชาติหนึ่งที่เราได้เกิดมา

เราก็รู้กันอยู่แล้วว่า การทำบุญ นี่ทำกันไปตามเทศกาลบ้าง ไม่ได้แก้ปัญหา วิกฤตการณ์อะไรเลย และค่อนข้างจะเป็นบุญสูญเปล่า อันเกิดจากการทำบุญของฝ่ายทำบุญ คือ ญาติโยม ทายก ทายิกา ไม่ได้ถือหลักพระพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าสอนว่า “ให้ใคร่ครวญเสียก่อน แล้วค่อยทำ”

“ในหลวงท่านตรัสว่า “มีไฟ แต่ไม่มีน้ำ คนอยู่ไม่ได้ แต่ถ้ามีน้ำ ไม่มีไฟ คนอยู่ได้”

มักจะทำตาม ๆ กันไป โดยไม่ได้ใช้วิจารณญาณ ใคร่ครวญศึกษา ให้แน่ชัดว่าอะไรควรทำมาก อะไรควรทำน้อย อะไรควรทำก่อน อะไรควรทำหลัง ก็เลยทุ่มทำกันไป แบบชนิดที่เป็นบุญเสียเปล่าเสียเยอะ จึงเกิดบุญปัญหาขึ้นมา “บุญติดคุก” ทำบุญแล้วติดคุก ทำบุญแล้วผูกคอตาย ทำบุญแล้ว DSI เข้าวัด วุ่นวายกันไปหมด

ทำไม ? เงินบุญไม่ไปสร้างบุญบารมี เงินบุญกลับเกิดไปสร้างคดีกันขึ้นมา ทำได้อย่างไร ? เป็นไปได้ได้อย่างไร ?

เรามาคิด ๆ ดูแล้วว่า น่าจะเป็น ๒ เหตุ

๑) ทายก ทายิกา ไม่ฉลาด ใคร่ครวญในการทำบุญ

๒) พระก็ไม่ฉลาด บริหารเงินบุญ ทรัพย์สินของบุญ ที่เขาทุ่มเทบำรุงพระศาสนา แล้วเอาไปบำรุงวัตถุอะไร ที่มันไร้ประโยชน์ เสียเยอะ อาจจะมีประโยชน์ในยุคหนึ่ง แต่หลัง ๆ ประโยชน์จะลดลง เช่น โบสถ์ วิหาร เจดีย์

สมัยนั้นมันไม่มี มันก็ต้องสร้างให้มี ถ้าเราไม่มีวัดพระแก้ว ไม่มีวัดโพธิ์ (วัดพระเชตุพนฯ) เราก็จะไม่มีการดึงดูดทองเที่ยว สมัยนี้ถ้าจะสร้างให้มันยิ่งใหญ่ ก็โน้นอย่างวัดร่องขุนนั้นไปเลย แต่ใครจะไปทำได้สักที่วัด ถ้าทำไปครึ่ง ๆ กลาง ๆ ดึงคนทองเที่ยวก็ไม่ได้ ประกอบศาสนกิจก็ใช้น้อยเต็มที เพราะพระเหลือน้อยเต็มที

ก็เลยคิดว่า ตัดสินใจ “ลองล็อกบุญ ลองโฟกัสบุญ” ไม่ให้บุญพวกรากระจาย เฟ่งแก๊งเลี้ยงไปที่เป้าหมายใหญ่ ๆ ๓ เป้าหมาย คือ

๑) **ธนาคารน้ำ** เพราะในหลวง รัชกาลที่ ๙ ตรัสว่า **น้ำคือชีวิต** ถ้าไม่ทำเรื่องน้ำให้ชัด เดี่ยวจะไม่มีน้ำกินน้ำใช้ แล้วก็ปล่อยน้ำท่วม ก็เลยทำแก้มลิง หลุมชนมครก เจาะบ่อบาดาล ทำฝายน้ำ ทำรถขนน้ำ ทำแท็งก์น้ำใหญ่ รวบรวมเก็บน้ำให้มากที่สุด เท่าที่จะมากได้ เพื่อไม่ให้ขาดแคลนหน้าแล้ง เพราะเจ็บปวดเหลือเกินที่วัดสวนแก้ว มีนักศึกษา ราชภัฏฯ มาเข้าค่าย ๕๐๐ คน อาบน้ำเสร็จแล้ว ๔๕๐ คน เหลืออีก ๕๐ คน ถูสบู่เสร็จ น้ำหมดพอดี ต้องเอาน้ำขวดมาเทราดใส่ให้กัน อันนี้ก็เลยทำแท็งก์น้ำใหญ่ เสร็จไปแล้ว ๑ แท็งก์ นี่มั่นใจว่าต่อแต่นี้ไป เราจะมีย้ำใช้ไม่ขาด เพราะเรามีแท็งก์เก็บ เพราะวัดจุดบ่อ ลอกคลองอะไรต่าง ๆ เก็บน้ำได้เยอะ เพราะว่าถ้าไม่มีน้ำบริโภค ไม่มีน้ำทำเกษตร ไม่มีน้ำทำอุตสาหกรรม ไม่มีน้ำรักษาระบบนิเวศ ไปไม่รอด ในหลวงท่านตรัสว่า **“มีไฟ แต่ไม่มีน้ำ คนอยู่ไม่ได้ แต่ถ้ามีน้ำ ไม่มีไฟ คนอยู่ได้”**

เมื่อฟังพระราชดำรัสอย่างนี้แล้ว **ทำให้ปักใจ มั่นใจ เชื่อเลยว่า นี่ใช่ !** ยิ่งใจก่อนตายทำถวายในหลวง ให้ได้

สักขึ้นสักอันเถอะน่า แต่เสียตาย ทำไปได้ ๕๐ % ท่านไปเสียก่อน สวรรคตไปเสียก่อน ถ้าทำเร็วกว่านี้สัก ๕ ปี ๓ ปี น่าจะได้ถวายท่านทัน หรือว่าไปทูลกล่าวให้ท่านได้รับทราบว่า เพราะการตรัสของท่านว่า “**น้ำคือชีวิต**” เลยเกิดแรงบันดาลใจ ที่จะลือกบุญ ทำบุญเรื่องนี้ ในปี ๖๐ นี้ให้เต็มที่เลย

๒) แล้วหลังจากนั้นก็ไปดูแลกองทุนคนแก่ **กองทุนผู้สูงวัยบ้าง**

๓) **กองทุนสัมมาชีพบ้าง** เพื่อคนจะได้ไม่เป็นโจรเป็นผู้ร้าย จี๋ปล้นลักขโมย มาทำมาหากินกันอย่าง ง่าย ๆ เกษตรกรรม พาณิชยกรรม อุตสาหกรรม ไม่ต้องไปก่อเวรก่อกรรม กระชากทรัพย์เขามา มันก็น่าจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติมหาศาล แล้วเราก็ซื้อเครื่องมือทุกชนิดที่ต่อแขนต่อขาคนทำมาหากิน ทั้งภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม มีรถ มีแม่คโคร มีต่าง ๆ นานาชนิดที่มากที่สุด ในประเทศไทยก็ว่าได้ ไม่มีวัดไหนที่มีเครื่องมือเครื่องใช้ในการประกอบอาชีพเท่ากับวัดสวนแก้ว

เพราะว่าในอริยมรรคมีองค์ ๘ พระพุทธเจ้า ตรัสเกี่ยวกับเรื่องการทำมาหากิน การเลี้ยงชีวิต การทำการงานให้มีกินมีใช้ ไว้ตั้ง ๒ ข้อ ใน ๘ ข้อ **สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีพะ** เราก็เลยมีกองทุนสัมมาชีพ เลี้ยงชีพให้ถูกต้อง ไม่ไปทำผิดกฎหมาย ผิดศีลธรรม และมั่นใจว่าถ้าเมืองไทยมีระบบน้ำเพียงพอใช้ กันน้ำท่วมได้ในระดับหนึ่ง **คนชรา ไม่ถูกทอดทิ้ง** **อยากจะทำประกอบอาชีพ มีทุนมีรอน แนนอน** **ประเทศต้องไปไกล**

เลยคิดว่า...ถ้าทำบุญแบบนี้ ประเทศจะเกิดเจริญ มั่นคงอุดมสมบูรณ์ ไม่ใช่ไปทำบุญสร้างเจดีย์ใหญ่ ๆ แต่ขาดน้ำ ไม่มีเจดีย์ แต่มีน้ำ วัดอยู่ได้ มีเจดีย์ ไม่มีน้ำ วัดอยู่ยาก เราก็เลยตัดสินใจว่าจะไม่ให้บุญกระจายพว้าไป

เหมือนอย่างที่แล้วมา เพราะบั้นปลายชีวิต แล้วไปทำอะไรหลายอย่างพรวดไปหมด เดี่ยวไม่เป็นชั้นเป็นอัน เป็นปึกเป็นแผ่น ตายเสียก่อน ! ชีวิตก็ไม่มีประโยชน์ ไม่เกิดคุณประโยชน์อะไร เท่ากับที่เขาเรียกกันว่า สูญเปล่า เสียเปล่า ทำบุญเสียเปล่าพวกนี้

เราก็เลยมั่นใจว่า **ชาตินี้ ช่วงสุดท้ายบั้นปลายชีวิต ล็อกบุญให้ได้** ใครอยากทำเรื่องอื่นก็ไปที่วัดอื่น เยอะแยะไป เลือกรับเอา ตามชอบใจ จะให้เราทำทุกเรื่อง เดี่ยวชวนเราสร้างเจดีย์ ชวนเราสร้างโบสถ์ ชวนเราสร้างพระพุทธรูปต่าง ๆ ไปวัดอื่นเถอะ สำหรับวัดสวนแก้วแล้ว อาตมาขอล็อก ลักปีหนึ่งดูเถอะ ปี ๖๐ นี้มันจะเกิดเป็นอย่างไรดู พอสำรวจแล้ว ลักปี ๖๐ มันมีกองทุนใช้ได้มั๊ย ธนาคารน้ำ น้ำเพียงพอมั๊ย กองทุนผู้สูงวัย คนชราลำบาก ถูกทอดทิ้งมั๊ย หรือพอมายู่กับเราแล้วอดอยากหรือเปล่า

“...ถ้าน้ำอุดมสมบูรณ์ พืชพันธุ์ธัญญาหาร กุ้ง หอย ปู ปลาอุดมสมบูรณ์ ประเทศชาติไม่เจริญได้ไง ก็ทำบุญให้ประเทศเจริญ...”

ถ้าจะอุดมสมบูรณ์ ด้านสุขภาพก็ดี จิตใจก็ดี ปากท้องก็ไม่อดอยากปากแห้ง ท้องหิว เราก็น่าจะเป็นการที่ลือกบุญมาถูกทางแล้ว เพราะฉะนั้น ใครอยากจะร่วมลือกบุญด้วย ก็เอาเลย แต่ถ้าไม่อยากลือก ไปวัดไหนก็เชิญตามสบายไม่ว่ากัน

แต่ถ้าจะทำบุญกับวัดสวนแก้วแล้ว ขอให้อยู่ในลือก ๓ ลือก นี้ แต่จะเน้นเรื่องน้ำ อันดับ ๑ เลข คนชรา อันดับ ๒ สัมมาชีพ อันดับ ๓ ทั้ง ๆ ที่สำคัญทุกอันดับทุกเรื่อง แต่ว่าอยากเน้นเรื่องน้ำสำคัญที่สุด ได้สั่งแท้งก์น้ำมา ๙ แท้งก์ แล้วจะทำต่อไปเท่าที่กองทุนนี้ใหญ่โต อาจจะไปดูแลโรงเรียนบ้าง โรงพยาบาลบ้าง ชุมชนบ้าง เขาเอากฐินผ้าป่าไปสร้างโบสถ์สร้างเจดีย์ เราเอาไปแท้งก์น้ำบ้าง สร้างบ่อน้ำบ้าง หลีกน้ำป่าให้ชาวบ้าน มีแม้ใครไปซุดไปลอก

ถ้าน้ำอุดมสมบูรณ์ พืชพันธุ์ธัญญาหาร กุ้ง หอย ปู ปลาอุดมสมบูรณ์ ประเทศชาติไม่เจริญได้ไง ก็ทำบุญให้ประเทศเจริญ ทำบุญให้มนุษย์อุดมสมบูรณ์

ที่แล้วมาเราทำอย่างไรละ เจดีย์ใหญ่ โบสถ์ใหญ่ วิหารอะไร เต็มไปหมด พระพุทธรูป เต็มไปหมด แต่ขาดน้ำ ไม่มีอุดมสมบูรณ์ พืชพันธุ์ ธัญญาหาร แห้งเหี่ยวตายไปหมด กุ้ง หอย ปู ปลา แทบจะสูญพันธุ์ เราทำบุญกันยังไง จะปล่อยให้สิ่งเหล่านี้เกิดต่อไปไม่ได้แล้ว ก็เลยตัดสินใจ “ลือกบุญ” เลย เจริญพร.

๓. ในปี ๒๕๖๐ โครงการวัด/มูลนิธิสวนแก้วจะเน้นช่วยสังคมในเรื่องด้านไหนมากที่สุด ?

ในการที่จะให้ผลงานมูลนิธิโดดเด่น ในฐานะเป็นประธานมูลนิธิสวนแก้ว จะบริหารมูลนิธิฯ ให้มีผลงาน ทางด้านสงเคราะห์ เผยแพร่พัฒนา ถ้าเรื่องพัฒนาไปไกลลิบ พืชพันธุ์ธัญญาหาร ต้นไม้ทุเรียนปลูกมากขึ้น ต่อตา ทาบกิ่ง เวลานี้ไม่ต้องซื้อพันธุ์เขาแล้ว ทำเองได้แล้ว แล้วก็งามมาก ตั้งแต่ทำเชื้อราไตรโคเดอร์มา ปรากฏว่าพอทำตัวนี้ได้ขึ้นมา ต้นทุเรียนมันงามผิดปกติ ชมพู่งาม ชนิดที่วัน ๆ หนึ่งอยากจะเดินไปชมสวนสักวันละ ๒-๓ รอบ ต้นนั้นแตกใบอ่อน ต้นนั้นออกดอก ต้นนั้นออกลูก ต้นนั้นลูกแก่ ต้นนั้นลูกสุก และสนุก แล้วธรรมชาติที่เราพัฒนาพืชพันธุ์ธัญญาหารขึ้นมา เรื่องพัฒนาการปลูกต้นไม้ไม่ต้องห่วง น่าปลื้มใจ ! อ้อยก็หีบขายได้ทุกวัน เหลือเพื่อ ไม่สามารถเรียกคำว่า “ขาดแคลน” เลยเรื่องน้ำอ้อย พืช ผัก กล้วย

ตอนนี้ต้องถือว่า ไม่นึกว่าเรื่องกล้วย ๆ มันจะมาทำให้รวยกับกล้วย ทั้งที่เขามีการปล้นกล้วยกันนี้

ต้นทุเรียน
กำลังออกดอก
(ธันวาคม ๒๕๕๗)

ปีนี้เป็นปีแรก ที่มีกล้วยมากที่สุดในนี้กว่ามันจะ
แพงขนาดนั้น ก็เลยปลูกทุกวัน วันหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๒๐-
๓๐ ต้น เผลอ ๆ บางวันก็เป็น ๑๐๐ ต้น เดียวนี้ก็ตัดแทบ
ทุกวัน วันหนึ่งจะต้องมีกล้วยเข้ามาที่วัด ไม่ต่ำกว่าวันละ
๑๐ เครือ ถัวเฉลี่ยวันละ ๑๐ เครือ เครือละ ๒๐๐ บาท
ลองคิดดู ๑๐ เครือก็เท่าไร่ละ ? (๒ พัน ๓ พันบาท)
วันหนึ่งกล้วยได้ ๒,๐๐๐-๓,๐๐๐ บาททุกวัน เดือนหนึ่ง
ก็เป็นแสน ปีหนึ่งก็เป็นล้านเทียบกับข้าวแล้ว กล้วยไปได้
สวยกว่าเยอะ

นี่เรื่องการทำให้ดินรกร้างว่างเปล่าให้เกิดคุณ
ประโยชน์ได้อย่างไม่น่าเชื่อ ตอนนี่ต้องถือว่าก้าวกระโดด
ภาคเกษตรกรรม ส่วนภาคอุตสาหกรรม ก็ทำเก้าอี้ ทำ
กระถางตุ่ตบาน แล้ววิเศษที่สุด กระถางตุ่ตบาน นี่ธรรมดา
ก็ตุ่ตเล็กปากใหญ่ พอเพาะชำอะไรลงไป รากก็ไปรวม
กระจุกอยู่กันไม่แผ่กระจาย พอปลูก ก็โตช้า เพราะรากมัน
คด แต่พอทำกระถางตุ่ตบาน ได้ผลเกินคาด มันงามเอา
โตเอา เพราะรากมันแผ่กระจาย พอไปปลูกตั้งกระถาง
ออกไม่ต้องทุบด้วย เพราะตุ่ตมันไม่ได้ทำมีรูมีอะไรเลย
ทำโล่งไปเลย ปลายมันแคบข้างล่างมันใหญ่ ก็ตั้งรูตพีด
ขึ้นเลย แล้วก็เอาดินกลบ ก็โตเอา ๆ จนไม่นึกไม่ฝันว่า
หลังจากเราจะทอดทิ้งแล้ว เปื่อแล้ว เอี่ยมระอาแล้วใน
การปลูกทุเรียน มันแสนจะยากเหลือเกินที่เมืองนนทบุรี
ไหนจะร้อนแล้งแห้งเต็ม น้ำเต็มบ้าง น้ำท่วมบ้าง แต่พอ
เห็นมันขึ้นเข้าขึ้นเอา แตกไม่หยุด พอยอดขึ้นปราด ๆ นี้
อู๋ ! มีความสุข

จากการอยู่กับธรรมชาติกับต้นไม้ เป็นงานอดิเรก
งานเผยแผ่ สงเคราะห์ พัฒนา ก็ทำเต็มที เผยแผ่ ก็
เขียน พิมพ์หนังสือ อัดซีดี แจกทุกเช้าบิณฑบาต ส่วน

สงเคราะห์ก็ที่ทำเป็นหลักหน่อย ปีนี้ก็ช่วยชาวนา ราคาเขาตกต่ำ สงเคราะห์ช่วยซื้อเขามาแพง ๆ หน่อย แล้วก็มาสีข้าวเอง ใส่ถุงแพ็กเอง แล้วคนออกแบบออกถุง เขาก็ทำไปทำมาคนบางคนบอก แหม ! ไม่อยากได้ข้าว อยากได้ถุง มีโลโก้ดี ก็ได้เรื่องเลย

อยากจะฝากไว้สักนิดหนึ่งว่า...ถ้าใครเห็นด้วยอยากทำบุญช่วยตรงนี้ เออ ! ถ้ามีเครื่องสีข้าวอีกสักเครื่อง ถ้าใครอ่านแล้วบทความนี้ มีเงินเหลือถึงสตางค์เหลือใช้ ไปสร้างโบสถ์ สร้างเจดีย์กันมาเยอะแล้ว ลองมาสร้างโรงสีข้าวชาวนา ที่ไหนใครมาสีข้าวที่สาขาบุรีรัมย์ เราจะไม่เก็บค่าสีข้าว ขอแค่ปลายข้าวกับพวกรำ เอามาให้สัตว์กิน อย่างนี้สบายกว่า มีความสุขดี

ก็เลยอยากจะฝากบอกว่า...ท่านทั้งหลาย มีเงินเหลือใช้ ลองเปลี่ยนมาสร้างทำบุญแบบให้มันเกิดคุณประโยชน์ อุดมสมบูรณ์พูนสุขในชาตินี้ ไม่ต้องรอชาติหน้าเลย ก็แล้วแต่พิจารณา

ส่วนเรื่องการเผยแผ่ก็ไม่หยุดหย่อน “เผยแผ่สงเคราะห์ พัฒนา” ต้องถือเป็นหลัก งานสงเคราะห์ทำไปเรื่อย ๆ เด็กนักเรียน ชาวป่า ชาวเขา อยากมาหาเงิน ช่วงโรงเรียนปิดเทอม ก็สงเคราะห์ให้เขามีกานทำ มีรายได้ ได้เงินเป็นปีก็เป็นก้อนไป พ่อแม่ก็จะได้เบาะภาระลูกเรียนหนังสือ ด้วยน้ำพักน้ำแรง ลำแข้งเขาเอง แล้วมันก็จะลดนิสัยเฉื่อยชา ชี้เกียด ชี้คร้านของเด็ก มุ่งหน้ามุ่งตาหาเงิน หาทองกันนี่ ตั้งแต่เล็ก ลองหาเงินเป็นตั้งแต่เล็ก โตขึ้นเขาก็ไม่น่าจะไปหาเงินแบบ จีบลิ้น

ฆ่า ลักขโมยเขา ใช้น้ำพักน้ำแรงเขาเอง เป็นการซ้อมเด็กเอาไว้ ฝึกเด็กเอาไว้ ให้รู้จักช่องทางทำมาหากิน รู้ช่องทางรวยให้เขา เขาก็มาทำใบไม้ เก็บทำปุ๋ย มันไม่ได้คุ้มหรอก แต่ว่าเราได้ซ้อมคน ฝึกคนของเราไว้ ให้เขาเชี่ยวชาญ ชำนาญ ช่างของ มีทักษะ ประเทศชาติก็จะได้ประโยชน์ ที่มีเด็กฉลาดชาติเจริญ ถ้าปล่อยเด็กโง่ หาเงินไม่เป็นแบบมือขอเงินพ่อแม่ตลอดไป

อาตมาว่า ถ้ามูลนิธิฯ ไม่ทำอย่างนี้ เขาก็ตั้งมูลนิธิ ขึ้นมา บางมูลนิธิเห็นเก็บแต่เงินไว้ ไม่เห็นมีผลงาน แต่มูลนิธิสวนแก้ว อยากให้มีผลงาน ไม่มีเงินเป็นร้อยล้านเป็นสิบล้านก็ไม่ว่า เผลอ ๆ มีแต่หนี้ ปี ๒๕๖๐ นี้คงหมดหนี้แน่ เพราะซื้อที่นาที่อยู่ชยา ถ้าไม่ซื้อก็คงหมดหนี้แล้ว แล้วต่อไปคงไม่เอาแล้ว ตั้งใจว่าน่าจะพอแล้ว ๓,๐๐๐ กว่าไร่ สงเคราะห์กันขนาดนี้แล้ว

ก็ฝากบอกไว้ด้วยว่า ใครจน ไม่มีที่ดินทำมาหากินก็มาอยู่เลย มาปักหลักปักฐานกัน มาช่วยกัน เราก็จะได้มีเงิน มีทอง มีข้าวมีของกินใช้อุดมสมบูรณ์ไป ก็คิดว่ามูลนิธิต้องทำเรื่องนี้ต่อไป จนกว่าจะหมดวาระที่จะทำไหว เจริญพร.

๑. หลวงพ่อชอบการปฏิบัติงานของรัฐบาลที่ผ่านมามีเรื่องอะไรที่โดนใจ เรื่องอะไรไม่โดนใจบ้าง ?

เอาเรื่องโดนใจ ก็เห็นจะเป็นเรื่องทวงคืนผืนป่า จัดการกับพวกคอรัปชั่นทุจริต เจ้าพ่ออิทธิพล นี่เรียกว่า ค่อนข้างจะกำราบเอาอยู่หมัดพอสมควร มุมหนึ่ง ที่ทำให้เกิดความสงบไม่มีมือบิ่ปิดกั้นถนน ถือว่าเป็นผลงานโดดเด่นของรัฐบาลนี้ เพราะรัฐบาลที่แล้วมาอย่างกับเบ็ดง่อยเลย ไม่สามารถควบคุมมือบิ่อะไรต่ออะไรได้เลย ออกมาเพ่นพ่านกันไปหมด แล้วก็ทำให้จราจรติดขัด ยุ่งยากลำบาก พุดง่าย ๆ พังกันไปเสียเยอะ ไม่ว่าจะมือบิ่ติดตบ ทำให้บ้านเมืองสลับไปพักใหญ่เลย

นั่นรัฐบาลนี้ทำให้ มือบิ่ติดตบ นกหวีด หยุดบิ่รีดปราด บ้านเมืองก็พอจะเดินไปได้ ไม่นั้นเดินไปไหนก็ติดทุกมือบิ่ ทุกสี ทุกวัน แยะ !

นี่ต้องเรียกว่า ผลงานของรัฐบาลที่พอจะโดนใจ ถึงว่าเศรษฐกิจไม่ดี แต่ขอให้สงบไว้ก่อนเถอะ เดี่ยวก็จะแก้ไขกันได้เอง

ที่นี้สิ่งที่ไม่โดนใจ หรือผิดหวังมาก ก็คือ เรื่องภาษี
ที่ดิน แสดงว่า...รัฐบาลนี้กลัวนายทุน หรือ
เป็นรัฐบาลของนายทุนก็ 모르 เพราะว่ารัฐบาล
ไหนลองคิดจะเก็บภาษีคนรวยละก็ เดียวโดน
ลงชั้นคว่ำ ก็เลยถอย

ฟังก์คุณกรณ์ จาติกวณิช บอกว่าทำมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๔-
๒๕๕๕ ปี แล้วมานี้ ๒๕๕๙ สูญอีก ตกกลางเหลว ที่แรกฮึม ๆ ๆ
ว่าจะเก็บภาษี ตั้งแต่คุณสมหมาย ภาษีอะไรนั่น เดียวนี้ถอย
แล้ว แหม ! นึกว่ารัฐบาลนี้มีตะบองอยู่ในมือ จะพาดฟัน
ที่ดินรกร้างว่างเปล่าให้มันมีพืชผลขึ้นมา กระบองหลุดมือ
เสียนี้ หมดแรงยกกระบอง นึกว่าเข้มแข็ง นึกว่าเจ๋ง นึกว่ามี
มาตรา ๔๔ อยู่ในมือ แต่ผลที่สุด ถอยกรูด เหมือนรัฐบาลที่
แล้ว ๆ มา ไม่ว่าจะท้อปฐูหรือเลือกตั้ง ฟังเพราะจะขึ้นภาษี
ที่ดิน รกร้างว่างเปล่า

นี่เป็นการปล่อยให้เขาล่ามแผ่นดิน ล็อกแผ่นดิน ล่าม
ใช้แผ่นดินล็อกแผ่นดินไว้ ไร่ประโยชน์ นึกไม่ถึงว่าจะถอยได้
นึกว่าจะสำเร็จรัฐบาลนี้ได้ ที่ไหนได้ เนื่อนาราคาแพง แล้ว

กินนอนเอ็งเม้ง ให้กฎหมายนี้เป็นกฎหมายอาชกรรม คุณ
กรรมฯ เคยจะทำมาแล้ว ก็ทำไม่รอด ก็ล้วง ล้ม พับ นี้
ผิดหวังมาก

เสียดายนี้กว่าจะได้ **“คนได้คลายจากการล็อก
แผ่นดิน”** ล้มการล่ามโซ่แผ่นดิน ให้รกร้างว่างเปล่า นี้
ประเทศไทยถึงได้เป็นประเทศที่เขาจัดอันดับห่วย ๆ เกี่ยว
กับเรื่องการแบ่งสรรปันที่ดิน ถัวเฉลี่ยเกลี่ยกันแล้ว ไม่
เป็นธรรมเลย บางคนซัดไปตั้ง ๔ แสน ๕ แสน ไร่ ตระกูล
เดียวมีตั้ง ๔-๕ แสนไร่ บางคนที่อยู่อาศัย ที่ทำมาหากิน
ก็ไม่มี ต้องบุกป่า รุกเขา คูคลองกัน สงสัยกรรมของ
ประเทศ กฎหมายอาชกรรมฯ ออกไม่ได้ คนล็อกแผ่นดิน
ล่ามแผ่นดิน สามารถล็อกรัฐบาลได้ รัฐบาลก็ต้องเรียก
ว่าหมดน้ำยาในด้านนี้ ไม่สามารถให้ความเป็นธรรมใน
การแบ่งสรรที่ดิน มันได้ขยับคลายตัวออกมาบ้าง อย่าง
นี้นายทุนที่ล่ามโซ่แผ่นดิน ก็ตีปีกเลย สบาย ! ปล่อยให้
รอกต่อไปได้ เจริญพร.

๕. รู้สึกอย่างไรกับการสวรรคต ของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ?

ถ้าถามว่า รู้สึกอย่างไรที่ท่านสวรรคตไป ต้องบอกว่า
เสียดาย ! ไปเร็วเกินคาด

อาตมายังคิดนึกเหลือเกินว่า ท่านน่าจะอยู่อีกสักปี หรือ
๒ ปี แต่คาดผิดไปเป็นปี ๆ

เออละ ! แต่ว่า รู้สึกว่า คนตั้งสติไม่ได้กันหลายคน ใน
การสูญเสียกับการสวรรคตของในหลวง จนเป็นเหตุให้รู้สึก
พลัดหลัก คือ เรารักท่าน แล้วเราพลัดหลักของความเป็น
ชาวพุทธ นี่ก็น่าเสียดาย เช่นพลัดยังงี้ ?

รู้สึกว่า คนพลัดหลักไม่ใช่น้อยเหมือนกัน เอาแค่ย่อ ๆ
อย่างน้อย ๒ ข้อพอ

๑) พลัดหลัก เพราะไปคิดว่าในหลวงเป็นที่พึ่งของ
เรา แล้วพอท่านจากไปก็บอกว่า เราหมดที่พึ่ง ไม่มีที่จะ
พึ่งแล้ว ร่มโพธิ์ร่มไทร โค่นล้ม ไม่มีที่จะพึ่งพาอาศัยอะไร
ได้แล้ว ต้องมานั่งโศก ร่ำพืง ร่ำพัน ร่ำไห้ อันนี้ผิดแน่นอน

๒) ต้องคิดใหม่ ทำใหม่ อย่าปล่อยให้ความโศกศัลย์
ร่ำพืง ร่ำพัน ร่ำไห้ มันครอบงำจิตใจเสียจน ไม่เหลือสติ

ปัญญา ของความเป็นพุทธศาสนิกชน เราจะต้องไม่หลุดปาก ว่าหมดที่ฟัง เพราะเราพูดแล้ว ท่องกันแล้ว ท่องกันอีกว่า “อตฺตาทิ อตฺตโน นาโถ”

โง่ อย่าไปลืมเสียซิ ! ของดี ในหลวงท่านก็ตรัสว่า...**ให้เราฟังตัวเองให้มากที่สุด** ตามหลักที่ว่า “อตฺตาทิ อตฺตโน นาโถ” แล้วไปบอกว่าหมดที่ฟัง แล้วท่องทำไม **พุทธัง ธรรมัง คัจฉามิ ธัมมัง ธรรมัง คัจฉามิ ฯลฯ** พระรัตนตรัยเป็นที่ฟังของเรา อย่างนี้เราพลาดหลักไปไหม ? รักพระองค์ แต่พลาดหลักในการดำรงตนการเป็นศาสนิกชนที่ดีของศาสนา ไหน ๆ ดี ก็อยากให้ดีทั้งชาติศาสนา พระมหากษัตริย์

พระมหากษัตริย์นี้เขาเอาไว้หลังสุดนะ เขาเอาชาติมาก่อน เพราะบางชาติไม่มีกษัตริย์เขาก็อยู่ได้ แต่ถ้ามีกษัตริย์ที่ดีก็อยู่ได้ก็เป็นชาติที่ปลุก ! ไปเลย ได้ประโยชน์มหาศาล **ชาวโลกยอมรับว่าเป็นกษัตริย์ที่ดีที่สุดในโลก ใจ ! ฟังแล้วก็ฟัง มหัตศรรย**

การเสด็จสวรรคตของพระองค์ **นี้เป็นสวรรค์เปิดทางจริง ๆ** อยู่เรื่องหนึ่ง ทำให้ได้รู้ว่า **พระองค์ได้ไปทำอะไรที่เหน็บใคร เพราะตอนนั้นยังไม่มีใครเอามาเผยแพร่มาแพร่มาถึงขนาดนั้น**

อ้าว ! ที่นี้ เพื่อไม่ให้พลาดอีกประเด็นหนึ่ง ก็คือ **ชาวพุทธชอบพูดว่า “ข้าขอเป็นข้าพระบาททุกชาติไป”**

อันนี้ พลาดเพี้ยนหลักของพุทธศาสนา เราอาจจะเป็นพสกนิกรที่ดีของในหลวง แต่เราจะเสียความเป็นพุทธบริษัทที่ดีของศาสนา เพราะศาสนาไม่นิยมการเกิดเป็นทาสเป็นนายอะไรทั้งนั้นแหละ เพราะความเกิดเป็นทุกข์

พระพุทธเจ้าตรัสให้เราคิดว่า ขอให้เราดี เป็นชาติสุดท้ายไว้ให้มาก ๆ เพราะพระองค์ก็ตรัสก่อนตรัสรู้ไว้ว่า ขอให้ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายเถอะ มาร...อย่ามาลวงล่อเรา กิน กาม เกียรติอะไรมา พรนเปรบอ้าเรอเราเลย

นั่นคนบางคนก็แปลก ! ได้ฟังไม่ดี ตบตีหน้าตาบวม
แหก พอฟื้นตัวก็บอกว่า “ชาติหน้าเกิดมาเจอกันอีกนะ”
อันนี้ผิดหลัก ตรงที่ว่า “การเกิดมันเป็นทุกข์”

ถึงจะเกิดมาเจอกษัตริย์ดี แต่เราก็เป็นทุกข์ กษัตริย์
ที่ดีท่านก็เป็นทุกข์ ในหลวงนี้ เราอาจจะไม่ค่อยคิดกันว่า
พระองค์ท่านทุกข์มากขนาดไหน ยิ่งตอนที่มัลลัทธิดอมมิวนิสต์
เขาจะแซะสถาบันออกนี่ แล้วก็มีเรื่องการเมืองสังคม ผ่าน
วิกฤตมาไม่รู้เท่าไร

บางที่มีเรื่องอะไรก็ไปลงที่พระองค์ นิสิตนักศึกษาถูก
ฆ่า อ้าว !! ก็ว่าพระองค์

ปฏิวัติก็บอกพระองค์ อะไรก็ไม่รู้ อยู่เบื้องหลัง สารพัด
อย่าง จนมีคนพูดว่า พระองค์ท่านเคยรำพึงรำพันว่า
เราไปทำอะไรให้เขาเป็นทุกข์หนอ เราไปทำอะไรให้
เขาเดือดร้อนหนอ เขาถึงด่าเอาว่าเอา เออ ! ไม่รู้
เรื่องจริงไม่จริง แต่มีคนเคยเล่าให้ฟัง ในหลวงท่าน
ไปดูแม่น้ำเจ้าพระยา หน้าโรงพยาบาลศิริราช ท่าน
เห็นน้ำแล้วพระองค์ท่านก็นึกว่า เออทำไมหนอ !
ยังมีคนเกลียดเรา ไม่ชอบเรา

นี่เกิดก็เป็นทุกข์อย่างนี้ อย่างบอกว่า ในหลวง นี่สุข
สบายที่สุด เกิดมาในกองเงินกองทอง กองบนความสุข

อาตมาเชื่อว่า ยิ่งไงท่านก็ต้องมีความทุกข์หลายเรื่อง
เรื่องบ้านเมือง นี่แน่นอนล่ะ เรื่องคนไม่ชอบ ไม่เอาสถาบัน
กษัตริย์ ไปใส่ร้ายป้ายสี ต่าง ๆ นานาเยอะแยะ

เพราะฉะนั้น ต้องพยายามเปลี่ยนใหม่ “ขอให้พระองค์
ถึงชาติสุดท้ายไว ๆ” และข้าพระพุทธเจ้าก็จะตามไปพยายาม
ให้เป็นชาติสุดท้ายให้ได้ ถ้าอย่างนี้ซิ ไม่เสียหลักชาวพุทธเลย
ถ้าไม่เช่นนั้น เราสวรรค์ปิดเลยนะ ไปเกิดทุกชาติ ทุกชาติ แล้ว

จะมีความสุขกันยังไง ต้องทำให้กิเลสไม่เกิด ตัณหาไม่เกิด ตัวเราจะเป็นข้าพระบาท หรือจะยังไง อย่าไปเกิดเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ บ่อย ๆ เลยพยายามระงับอารมณ์เกิดว่า เราเป็นอะไรของใคร ผู้ควบคุมการเกิดเป็นตัวตน ว่าเราจะเป็นตัวตนที่รับใช้เบื้องยุคลบาท แล้วเวลาท่านจากไป เราก็ต่องทุกข์ ต้องร้องไห้ทุกภพทุกชาติ

ฉะนั้น การจงการเกิดทุกภพทุกชาติเพื่อเป็นข้าพระบาทนั้น ไม่ถูกหลักทางศาสนา อาจจะเป็นแค่ผลภพนิกรของที่ดีในหลวง เราเอาให้ครบได้ไหม ?

๑) เป็นพลเมืองที่ดีของชาติ ก็คือ เสียภาษีเพื่อชาติ ไม่หลบเลี่ยงภาษี

๒) เป็นชาวพุทธที่ดี ก็จับหลักให้แน่น

๓) เป็นภพนิกรที่ดี ก็คือ พยายามทำสิ่งที่พระองค์ท่านคิดไว้ “เรื่องน้ำ” พยายามดูแลน้ำอย่าให้เน่าให้เสีย พยายามเก็บกักน้ำไว้ให้มากที่สุด พยายามป้องกันน้ำอย่าให้ท่วม ป้องกันคันไว้ให้ดี นี่แหละ ภพนิกรที่ดีของในหลวง

ถ้าเราบอกว่า “ขอเดินตามรอย” น้ำก็ไม่เก็บ อดอยากปากแห้ง ทั้ง ๆ ที่พระองค์ท่านบอกว่า “น้ำคือ ชีวิต” เราลองทำ เพราะพระวรกายของท่านพระไตรลักษณ์เขาเอาไปแล้ว พระอนิจจัง พระทุกขัง พระอนัตตา เอาไปไว้ในพระบรมโกศแล้ว ไม่ซำก็ถวายพระเพลิง ก็จะหมดพระวรกายให้เห็นอีก ไม่สามารถเป็นที่พึ่งอะไรกับใครได้แล้ว แต่พระราชปณิธานที่ทำได้ ช่วยกันสานต่อเถอะ

มีคนไทย นี้รู้ลึกกว่า ยังไงล่ะ การเสด็จสวรรคตของพระองค์ แล้วมานั่งเศร้าโศก เราต้องมีสวรรค์เปิดทาง เพื่อให้เรา ได้ทำอะไรเพื่อพระองค์ให้มากที่สุด ในลักษณะที่มันสร้างความอุดมสมบูรณ์ เพราะท่านต้องการความอุดมสมบูรณ์ให้กับประเทศชาติและประชาชน จึงยอมลำบาก ตรากตรำเหน็ดเหนื่อยพระวรกาย

อาตมาว่า บางที่เขาจัดร้องเพลงมากไปหน่อย เลยหมดแรงที่จะทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ในความรู้สึกอยากจะให้พวกลดส่วนเกิน ที่ไปจัดแปรรูป แปรรอะไรกัน เอาพอสมควร อย่าทำกันเยอะเกินไป เพราะว่า

เห็นได้ทราบข่าวมาว่า บางทีผู้ว่าฯ ไปซ้ำ พวกไปคอยตากแดดอยู่ตั้งนาน เขาว่าเป็นลมเป็นแล้งกัน

ลองเปลี่ยนใหม่ ปลุกต้นไม้บ้าง ทำความสะอาดบ้าง ลอกหนองคลองบึงบ้าง แล้วก็บอก **“นี่ทำเพื่อในหลวง”**

ไม่ใช่ร้องเพลง ร้องเพลง แล้วก็หมดแรง แล้วก็ไม่ได้ทำอะไรเป็นปึกเป็นอัน เป็นลมปากลมเพลงไปหมด

ไม่รู้ล่ะสำหรับส่วนตัวเรา ! เราชร้องเพลงไม่ได้ เราก็ทำเอา ทำเอา เชื่อว่าอีก ๓-๔ ปี จะรู้ว่า พระที่ไม่ได้ร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีนี่ แต่ทำอะไรดี ๆ เพื่อให้ชาติบ้านเมืองอุดมสมบูรณ์ เพราะพอใจในพระราชปณิธาน โครงการที่ท่านดำริไว้เราสานต่อ ต่อเติม เสริมต่อ อย่าเกาะโครงการท่านกินไปวัน ๆ

เราไม่กลัว ตอนนี้เราทำเรื่องน้ำ ถ้าใครหาว่าเราโหนกระแส ไม่ใช่โหนกระแส นำพระกระแสรับสั่ง มาลุย นำทำไปก่อน ตั้ง ๕๐ % แล้ว พระองค์ท่านจึงจะได้สวรรคตจากไป

เพราะฉะนั้น ขอตั้งใจว่าสวรรคตเปิดทาง เมื่อพระองค์สวรรคต เราอย่ามัวไปทำอะไรที่มันจะคดไป คดมา ไม่ตรงทาง เดินก้าวตามรอยพระองค์ท่าน นี่อย่าให้ก้าวพลาด ก้าวให้ถูกจุด ถูกจังหวะ แล้วก็เหมือนนำสิ่งที่พระองค์ทำไว้ นี่สืบต่อไป พูดย่าง ๆ ว่า **“สิ่งที่ควรอยู่ไม่ใช่พระวรกาย แต่เป็นพระราชปณิธาน”** ต้องสานต่อให้ได้เจริญพร.

“ไม่เสื่อมกัน

ไม่ทิ้งกัน”

การบริหารระหว่างรัฐบาลของนักการเมือง กับ คสช. ใครมีจุดเด่นจุดด้อยกว่ากัน ?

ถ้าถามว่าระหว่างผู้ขัดแย้ง ๒ ฝ่าย คือการเมืองกับผู้ยึดอำนาจของทางการเมือง หรือที่เรียกกันว่าเผด็จการ อะไรก็แล้วแต่ พุดง่าย ๆ ก็คือ ว่าฝ่ายที่ยึดอำนาจมา กับฝ่ายที่ถูกยึดอำนาจ

ถ้ามองดูแล้วมันก็มีจุดอ่อนจุดด้อย และจุดเด่นจุดดี ด้วยกันทั้ง ๒ ฝ่าย

ในฝ่ายดี นักการเมืองกับชาวบ้าน ถึงแม้เขาไม่มีอำนาจ แต่เขาก็ผูกพันช่วยเหลือเกื้อกูล กันแบบชนิดที่แบบว่า “ไม่ลืมกันไม่ทิ้งกัน” อะไรทำนองนี้ เช่น ชาวนา ชายข่าวปลาไม่ค่อยได้ คุณหญิงหน่อยก็ตาม ท่านยิ่งลักษณ์ ก็ตาม ก็ออกมาช่วยซื้อช่วยอะไรกัน ช่วยกันทำช่วยกันขาย มันก็ไปผูกพันกัน และก็ไปงานศพงานอะไรกัน เชื่อว่า คสช. จะไปทำอย่างนั้นบ้างก็คงยาก ทำไม่ได้ นี่ก็คือจุดแข็งได้เปรียบของฝ่ายการเมือง

ส่วนจุดดีของฝ่ายยึดอำนาจ ก็อาจจะทำอะไรรวดเร็ว ถูกใจคนบางกลุ่ม อาจจะได้ฐานของนักการเมืองมาได้บ้าง คงไม่มาก แต่ก็คงได้บ้างช่วงแรก ๆ เพราะว่าให้สัญญาว่าจะคืนให้ไม่นาน ขอเวลาไม่นาน อะไรต่าง ๆ นานาว่าจะมาแก้ไข และก็บ้านเมืองไม่มีมือมาเกาะกะ รกถนน ไม่ได้ยินเสียงนกหวีด ดินตบ มือตบ สยบไปสงบไปได้พักหนึ่ง โจรผู้ร้าย แผ่นดินป่าที่ถูกโกงไปก็เอาคืนมาได้บ้าง อันนี้ก็เป็นจุดดีจุดได้ ได้เปรียบ ที่ได้เปรียบกันชัด ๆ ก็คือว่า ไม่เป็นรัฐบาลเบ็ดเตล็ด คือไม่มีใครขัดขวางทุกเรื่อง นี่ก็อยากจะได้เงินไปทำอะไรก็ได้ ทั้งธนาคารให้หมด ซึ่งต่างกับรัฐบาลเลือกตั้ง ใอันนั้นก็ชัด ใอันนี้ก็ติด ไนนั้นก็โดนยึด โดนรวบล็อคไปหมด ก็เลยเป็นรัฐบาลเบ็ดเตล็ด สู้ฝ่ายนี้เขาไม่ได้ ฝ่ายยึดอำนาจเขาได้เปรียบตรงนี้

“...ขอให้ทั้ง ๒ ฝ่าย ลบรอย กลบรอย จุดต่อจุดอ่อนจุดเสีย เพียรพยายาม ทำให้บ้านเมืองเดินหน้าได้...”

ที่นี่ มาดูจุดเสียกันบ้าง เอาฝ่ายยึดอำนาจก่อน ให้คำมั่นสัญญาไว้ เช่น บอกรออีกไม่นาน ขอเวลาไม่นาน แต่ที่บลิ๊อกเขานานเหลือเกินเหมือนกันนะ เขาขอทำกิจกรรมก็ไม่ให้ อันนี้ก็ไปบลิ๊อกเขาเยอะ ๆ นี่แล้วไม่หนีถึงตอนตัวเองไปบลิ๊อกเขาละ เช่น บลิ๊อกเขาว่าเอาจะคืนดีกันใหม่นี้จะหยุดตีไม่หยุด ถ้าไม่หยุดยึดเลย

นี่เขาก็ยื้อบ้างซิจุดเสีย จุดเสียก็คือไม่ทำตามสัญญาและหลาย ๆ เรื่องที่เสียก็คือ เช่น ไปใช้คำเลียงบาติ จำนำยุ่งยุ่งฉางอะไรกันไม่รู้พูดง่าย ๆ “ว่าแต่เขาอิเหนาเป็นเอง” หลายเรื่องเหมือนกันนี่ก็เป็นจุดเสีย

ที่นี่ ถ้าขึ้นบลิ๊อกไว้อย่างนี้ยิ่งบลิ๊อกยิ่งเสีย ถ้าพูดไม่มีเหตุผลว่าจะบลิ๊อกไปทำไม มันก็กลายเป็นว่า อ้าว ! นี่เริ่มไม่ใช่เป็นคู่แข่งกันแล้ว กลายเป็นคู่แข่งทางการเมือง

กลายเป็นว่าฝ่ายยึดอำนาจกลัวใช้ไหม ? ถ้าปล่อยให้นักการเมืองออกมาจัดกิจกรรม ประเดี๋ยวก็จะลงหลังเสือลำบากแต่้มคะแนนก็จะไหลไปทางกิจกรรมทางการเมือง ก็ลองเปิดได้สิ

แค่คุณหญิงหน่อย (คุณหญิงสุตารัตน์ เกยุราพันธุ์) ออกมากระตุนนิดเดียวแค่นี้ก็อาการ ๆ กระเพื่อมแรงแล้ว ที่ออกมาพูดว่า นี่เราเป็นคู่แข่งกันแล้วนะ ไม่ใช่คู่แข่ง ทางนี้ก็จะทวงแต่้มใครจะได้แต่้มมากกว่ากัน ใครทำแต่้มสูงก็ต้องโดนกดบลิ๊อกไว่ก่อน ไม่นั่นยุง !

ส่วนนักการเมืองก็มีจุดต่ออยู่ไม่รวมตัวกัน พรรคใครพรรคมัน ถ้า
ออกมารวมตัวกันนี้ เร่งรัดพร้อมกันให้ปลดล็อก แล้วก็บอกประชาชน
ถ้าประชาชนร่วมด้วย แนนอนทหารอยู่ยาก

ถ้าประชาชนอยากจะให้ปลดล็อก อยากจะมีเลือกตั้ง
ทหารก็คงอยู่แบบอึดอัดเพลอ ๆ ดีไม่ดี เป็นเบ็ดง่อยเหมือน
กัน ถ้าประชาชนลุกขึ้นมามาก ๆ เขาก็จะยุ่งอีก

แต่ว่านักการเมืองก็จะมีจุดเสียตรงที่ว่า...พอเขาปล่อยโอกาส
ให้ก็จะไม่พูดถึงนโยบาย ไม่พูดถึงโครงการจะบริหารประเทศ จะ
ไปเห็บเห็บเห็บหน้อย พุดงาย ๆ หัวใจมันเคียดแค้นก็อาจจะเอา
คืนอะไรทำนองนี้ อยากเอาคืนบ้าง

เลยไม่ค่อยมี สมอมที่จะคิดให้ประชาชนได้รับประโยชน์ทั้งประเทศ
แล้วฝ่ายโน้นเขาก็กลัว ๆ จะเอาคืนนะ

นี่นั่นอย่ามีท่าทีที่จะเอาคืนชนิดเดียว บอกว่า “เรื่องแล้ว ๆ ไป”

นักการเมืองบอกเรื่องแล้ว ๆ ไป เดินหน้ากันใหม่ ไม่รู้ฝอยหา
ตะเข็บอะไรกัน นี่ตอนนี้ชักเริ่มรู้ฝอยหาตะเข็บกันอยู่ นี่เห็นคู้ยเรื่อง
นั่นกัน คู้ยเรื่องนี้กัน พรรคเก่ากับพรรคใหม่ต่างคนต่างคู้ยกัน

...เหลือมล้ำ
 ต่ำกันแบบสุด ๆ
 ทั้งครองที่ดิน
 ทั้งมีโอกาส
 ทำมาหากินแย
 อยู่อันดับ ๓
 เขาเลย
 ไม่ได้ดีกว่า
 เพื่อนบ้านเขาเลย
 เอา ! ยังไงคิดว่า
 เขาก็คงช่วยกันละ
 มันน่าจะเข็ด
 ขยาดกัน
 บ้างแล้วละ

นี่มันก็เป็นจุดเสีย แล้วก็อาจจะทำให้มีการยึด
 คราวต่อไปอีกก็ได้ ถ้ายังไม่ละนิสัยเดิม มัวแต่สาด
 โคลนกันอยู่ แล้วชอบเล่นนอกกติกา แม้ในสภาก็มา
 ชนะกลางถนน อะไรทำนองนี้ นี่คือ จุดเสียของฝ่าย
 การเมือง

ฉะนั้น ก็ขอให้ทั้ง ๒ ฝ่าย สบรอย กลบรอย จุดด้อย
 จุดอ่อนจุดเสีย เพียรพยายามทำให้บ้านเมืองเดินหน้าได้

ถึงเวลาอาตมาเคยบอกไว้หลายครั้งว่า การยึดอำนาจ
 มันต้องมีต่อไป แต่ขออย่างเดียวย่ออย่ายึดนาน แล้วก่อนจะยึด
 อย่าไปแถลงการณ์แบบจุกเหิน “ฉบับต่อไป” “เดี่ยวคอยฟัง
 ฉบับต่อไป” เพิ่งเริ่มร่าง อันนี้เป็นเรื่องแย มันต้องเตรียมการ
 ไว้ก่อน ทำงานข้ามชอตหน่อย พอมาถึงประกาศ ๑-๒-๓-๔-
 ๕ รวด เออ ! มันยังงี้ก็ต้อง...มันต้องมีโอกาสได้ยึดอีก เพราะ
 ถ้าการเมืองให้อำนาจเขามาก ๆ เขาก็เหลืออีก มันเหลือมา
 หลายรอบแล้ว

ขณะที่ก็ชอบพูดว่า “ใช้ฝ่ายไหนมันต้องรอชาติหน้าตอน
 บ่าย ๆ” อย่างนี้ (๒๐ ปี) พวกก็แค้นนะซี รอไม่ไหว ๒๐ ปี ผู้ใน
 สภาไม่ได้ลากันออกมาบนถนนเต็มไปหมด

นี่พูดถึงการเมืองไทยก็จะเป็นลักษณะอย่างนี้ บ้าน
 เมืองเรามันถึงจากเลยเขาไปตั้งหลายประเทศ ทำท่าจะ
 อยู่หลังเขาอีกแล้ว ไอ้โฮ ! อยู่หลัง ๓ อย่างนี้เจ็บปวด
 เหลือเกิน ช่องว่างระหว่างรอยกับจน ประเทศไทยนี้
 ไอ้โฮ ! เหลือมล้ำต่ำกันแบบสุด ๆ ทั้งครองที่ดินทั้ง
 มีโอกาสทำมาหากินแย อยู่อันดับ ๓ เขาเลย ไม่ได้ดี
 กว่าเพื่อนบ้านเขาเลย เอา ! ยังไงคิดว่า เขาก็คงช่วย
 กันละ มันน่าจะเข็ดขยาดกันบ้างแล้วละ เจริญพร.

กรรม เหนือ กรรม

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

กรรมที่เราอยากจะนำเสนอให้พวกเราชาวพุทธ ได้รู้เรื่อง “กรรม” ที่สมบูรณ์แบบ

ไม่อย่างนั้นเราจะรู้เรื่องกฎแห่งกรรมแบบแคบ ๆ แล้วก็ไม่ค่อยได้เนื้อหาสาระของการกระทำ เรียกว่า “กรรมเหนือกรรม” ความหมายของกรรม มีอยู่ ๔ ความหมาย คือ

๑) **กรรมขาว** ให้ผลขาว คือ กรรมดี ให้ผลเป็นความสุขนี้ก็เรียกว่า กรรมขาว อีกกรรมหนึ่ง ก็คือ

๒) **กรรมดำ** ให้วิบาก คือ ความชั่ว ให้ผลเป็นความทุกข์ อีกกรรมหนึ่ง ก็คือ

๓) **กรรมทั้งดำทั้งขาว** ให้วิบากทั้งดำทั้งขาว คือ ทั้งดีทั้งชั่ว คละเคล้ากันไป คือ ให้ผลสุขบ้าง ทุกข์บ้าง ส่วนสุดท้าย

๔) **กรรมที่ไม่ดำ ไม่ขาว** คือ ให้วิบาก ไม่ดำไม่ขาว เป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม คือไม่เป็นทั้งบุญทั้งบาป เป็นอกุศลหรือกุศล แต่ทำแล้วสิ้นกรรม สำคัญตรงที่ “**สิ้นกรรมเหนือกรรม**”

*“กรรมเหนือกรรม” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในโอกาสเทศน์ประจำวันอาทิตย์แก่ประชาชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๕๙

พราหมณ์พาวรี เขาให้ลูกศิษย์
ของเขาไปเฝ้าพระพุทธเจ้า แล้วก็ผูก
ปัญหาถาม แล้วมันมีเรื่องที่น่าคิดอยู่
อย่างหนึ่ง

พราหมณ์พาวรี นี้เขาบอกกับพวก
ลูกศิษย์ว่า “ให้รู้ไว้นะ...พระพุทธเจ้า”
นี่เป็นผู้ถึงความสิ้นไปแห่งกรรมทั้ง
ปวง คือ เป็นผู้หลุดแล้วเพราะพ้น
ไปแห่ง “อุปธิ คือ กิเลส” ท่านเลย
เป็นผู้สิ้นกรรม อยู่เหนือกรรม

เพราะฉะนั้น ถ้าเรามาเป็นชาว
พุทธแล้ว ถ้าจะตัดกรรม ก็จะต้องไม่
ทำแบบตัดกรรมสมัณนิกร ตัดกรรม แล้ว
เขาก็มีกรรมติดคุกไปแล้วตอนนั้น
แล้วตายไปแล้วตอนนี่

แล้วก็มีเตี้ยวันนี้ อะไรนะ ! “สแกน
กรรม ตัดกรรม” ทำกันไป ไม่รู้ว่า
เอามาจากไหน แต่ว่าเรามีในศาสนาเรา
ถ้าใครอยากจะสิ้นกรรมตัดกรรม ก็ต้อง
ตัดที่เหตุ ที่ก่อ ที่ลากให้เราไปทำกรรม
ก็คือ “กิเลส” ถ้าเราทำกิเลสเบาบาง
กรรมก็เบาบาง ถ้ากิเลสมากขึ้นกรรม
ก็มากขึ้น

เพราะตัวต้นเหตุมันอยู่ที่กิเลส
จึงมีวนอยู่ ๓ อย่าง คือ “กิเลสวัฏ
กรรมวัฏ วิบากวัฏ” เพราะมีกิเลส
ก็ผลักดันให้เราไปทำบาปทำกรรม
แล้วก็ได้รับผลของกรรม หายอยากไป

พักหนึ่ง

เหมือนอย่างคนสูบบุหรี่กิน
เหล้า อยากคือ กิเลส ตัณห์ สุข เสพ เป็น
กรรม พอหายอยากตามที่ ได้ตัณห์ ได้
เสพ ได้สุข ก็เป็นวิบาก เตี้ยก็ตั้งต้น
ใหม่วนอยู่อย่างนี้ จึงเรียกว่า ไม่พ้น
กรรม วนอยู่ในกิเลส กรรม วิบาก

แต่ถ้าจะทำยังไงให้มันสิ้นกรรม
ก็ลองดูต้นเหตุ เหตุมัน ก็คือ “ผลอ”
ปล่อยให้อวิชชาความโง่ ที่ไปทำตรง
กันข้ามกับเรื่องที่เป็นกรรมสุดท้าย
คือกรรมไม่ดำไม่ขาวนี้ เมื่อสักครู่ เรา
บางคนอาจจะนึกว่า “กรรมขาวกรรม
ดีเป็นสุขแล้ว ทำไมยังต้องมาอยู่ใต้
อำนาจกรรมอะไรอีกล่ะ”

ก็ลองคิดดูสิ ! คนทำดีที่ไม่ฉลาด
ทำกรรมดีด้วยกิเลส เห็นเขาทำดี เห็น
ใหม่ติดคุกเป็นข่าวกันนี้ ผูกคอตายก็มี
ทำให้ญาติพี่น้องเป็นทุกข์แทบแย่

ถามว่า ไปทำผายน้ำช่วยชาว
บ้าน กรรมดีไหม ? สร้างหมื่นหนึ่ง
แต่ไปฉลอง ๕ แสน ไปเครื่องบินอะไร
นี่ผลที่สุด คนก็เอามาแจกถ้วนหมด
ทั้ง ๆ ที่ทำดีนี้แหละ ! แต่ทำดีแบบ
อยากได้หน้า ได้ตา ได้ชื่อ ได้เสียง ได้
ภาพ ไปฉลองซะเกินต้นทุนที่ทำดี

บางคนทำดี แต่มันมีเรื่องแข่งดี
กันอะไรกันจนกระทั่ง “ดี” ล้มทับเอา

บางคนก็วาดหวังจะทำอะไรที่ใหญ่ที่สุดดีที่สุดในชีวิต

เมื่อก่อนเราเคยได้ยินวัดหนึ่งใช้ไหม ? อาจจะสร้างรูปใหญ่

รูปเทียนก็ถือว่าเป็นของดีไหม ? สร้างซะใหญ่หน้าพระปฐมเจดีย์ แล้วล้มทับคนตายไป ๘ คน พอสร้างใหญ่แล้ววันนั้นฝนมันตกใจ ขี้ขี้เทียนที่มันเป็นขี้เลื่อยมันชุ่มน้ำ ก็เอนโค่นทับคนพอดี ตายหลายศพเลยตอนนั้นจำได้

ถ้าทำดี คิดว่า ดีแล้วล่ะ จะถวายบูชาอะไรก็แล้วแต่ แต่ถ้ากรรมดีนั้นมันยังไม่ถึง จุดปลอดภัยด้วย ดีด้วย นี่ดีแล้ว อันตราย ทำบุญแทบตายเป็นพันล้านไม่น่าติดคุกเลย ไปเอาเงิน สหกรณ์ฯ มาทำก็เลยต้องติดคุก นี่กรรมขาวแท้ ๆ นะ แต่ว่าติดคุกได้

ยังมีอีกเยอะ เราทำนี่ แต่ว่ามันไม่ตรงเป้า มันไม่ถูกเป้าหมายที่ว่าจะทำเพื่อให้กิเลสและทุกข์ลดลง อย่างที่ถามกันสมัยนี้ “ระหว่างมาทำบุญที่ทำให้ทุกข์และกิเลสลดลง กับทำแล้วรวยนี่ เอาอันไหน ?”

เดี๋ยวนี้ละ “มาทำ ๆ ไว้ เดี่ยวมีงะจะรวย” พอไม่รวยก็บอก “ช่วยบุญไม่ช่วยกู” โทษบุญอีก บ่นบุญอีก บุญก็ชักขาวชุกชมัวแล้ว ชักจะเป็นบุญสีเทา ไ้กรรมดำเนินเป็นวิบาก เป็นชั่ว

นัยตรงนี้แทบไม่ต้องอธิบาย เพราะทำไปแล้วมีแต่มีดมน ทุกข์ร้อน เบียดเบียนทั้งตนทั้งคนอื่น กินเหล้าเข้าไป นี่ดับไหม้ใส่ทอง เงินทองเสีย สุขภาพเสีย แล้วไปก่อความรำคาญคนอื่นอีก ดำทั้งตน ทุกข์ทั้งคนอื่น อันนี้กรรมดำชัด ส่วนกรรมที่ทั้งดำทั้งขาว มันสลับปนกันอยู่

...ยายมาสร้างเสาศาลา
แล้วเขาก็ยึดติดต้นของ
เขา วันไหนมาต้องนั่ง
ต้นของเขา ถ้าไม่ได้นั่ง
ใครนั่งก่อนล่ะเขาจะ
งอนหาที่นั่งไม่ได้ นี่ก็
เรียกว่า แบกกรรม”

โยม ! ถ้าเราบวชลูกชาย ฆ่าวัว
ฆ่าควาย ในส่วนบวชก็ถือว่า เป็นบุญ
ไหม ? กรรมขาว แต่ฆ่าวัวฆ่าควาย...
ดำปัดเลยเหร้อ ! มันปนกัน มันก็จะให้
ผลเป็นทุกข์

ถ้าสมมติว่า ไปทอดกฐินผ้าป่า
แล้วเลี้ยงเหล้าเมายา ฆ่าวัวฆ่า
ควาย ทำอะไรต่อมิอะไรจนกระทั่ง
รถคว่ำ คนตายกันเยอะ ตอนไป
ก็บอก สุขแหละ ! แต่พอไปได้พัก
หนึ่ง กรอกเหล้าเลี้ยงเหล้ามีนเมา
รถชนตายกันเยอะ สุข ๆ ทุกข์ ๆ
คลุกเคล้ากันไป ให้ผลแล้ว ดีที่
แรก เจตนาเป่าหมายดี แต่เกิดไป
เอาดำมาปนซะนี่ ถอดกฐินผ้าป่า
เลี้ยงเหล้าเลี้ยงยา

อาตมาเลยพลอยได้กับเขา
หน่อย เขาให้เป็นพีริเซ็นเตอร์ “กฐิน
เป็นกระโถน กฐินเมา กฐินบาป”
สสส. เขาให้ เป็นพีริเซ็นเตอร์ นี่ก็เรียก
ว่า ทั้งดำทั้งขาวคลุกเคล้ากัน

ส่วนกรรมที่ไม่ดำไม่ขาวเลย ให้
ผลเป็นสิ้นทุกข์ อันนี้จะทำอย่างไร ?
คือ ทำแล้วไม่ผูกมัดกรรม การกระทำ
ดีของเรา ปล่อยให้กรรมเขาสนองของ
เขาเอง แล้วแต่อำนาจบุญฤทธิ์ บุญกรรม
ที่ทำ ไม่ต้องไปนั่งแบกกรรม อดกรรม
ว่าฉันทำมากฉันน้อยอย่างนั้นอย่างนี้ คือ
เที่ยวแบกบุญ

เหมือนยายมาสร้างเสาศาลา
แล้วเขาก็ยึดติดต้นของเขา วันไหนมา
ต้องนั่งต้นของเขา ถ้าไม่ได้นั่ง ใครนั่ง
ก่อนล่ะเขาจะงอนหาที่นั่งไม่ได้ นี่ก็
เรียกว่า แบกกรรม

ทำดี แล้วยังไปแบกกรรม
อีก ไม่รู้จักปล่อยวางบ้าง ถ้าทำ
แล้วเพื่อละลายกิเลส สมมติว่า
ตั้งเป้าว่าจะทำนุบำรุงศาสนา
เพื่อลดรากิเลสของตัวเอง ลด
ความตระหนี่ถี่เหนียว ทำแล้ว
ก็ไม่ต้องไปนั่งเทียบเคียงยึดติด
อะไรปล่อยไป อย่างนี้ กรรม
ลอย เราก็ไม่ต้องแบกกรรม

แต่ถ้าแบกไว้มันหนักเหมือนกันนะ ทำกรรมดีนี้ แต่ถ้าแบกยึดไว้ ใ้หนักเราสร้าง ใ้หนักเราสร้าง เห็นมีทะเลาะกันนะ ตระกูลนี้สร้างอะไรไว้ในวัด ต่อมาสมภารไปรื้อ ว่าจะปรับภูมิทัศน์วัดอะไรอย่างนี้ ปรากฏว่าเกิดเรื่อง เจ้าของตระกูลเขามาฟ้อง เจ้าอาวาสต้องเป็นคดีกัน เขายังยึดกรรมของเขา เขาทำแล้วเขาก็ยึดติด

เหมือนกับแม่ชีคนหนึ่ง เขาสร้างพระพุทธรูป แล้วเขาก็ยึดติด ใครจะมากราบจุดธูปจุดเทียน นี่ต้องแยกให้กราบห่าง ๆ แล้วเขาก็กลัวว่า ควันรูปนี้จะลอยไป เพราะมีพระพุทธรูปหลายองค์ (คนสร้างเยอะไง) เขาก็เลยทำกรวย

เวลาจุดธูป นี่ให้ขึ้นเฉพาะตรงหน้าพระพุทธรูป เขาพระพุทธรูปเขาเลยหน้าดำปิดเลย เพราะเขาไม่ต้องการให้ธูปของเขาลอยไปสักการะพระพุทธรูปของคนอื่น นี่ก็เรียกว่า “คนติดกรรม”

คนอยู่ใต้กรรม ทำดีแล้ว ก็ต้องเป็นทุกข์ ทุกข์อย่างนี้จึงเรียกว่า “ไม่ได้อยู่เหนือกรรม” ทำแล้วก็แบกกรรม

พรหมณ์พาวรี เขารู้สึกว่า พระพุทธรูปเจ้า ทำอะไรไปแล้ว ท่านไม่ยึดติด ไม่แบกในสิ่งที่ได้ทำ สอนคนไป แล้วดี

แล้วก็ไม่ยึดถือเป็นลูกศิษย์ ไม่คิดเอามาเป็นบริวารอะไร ปล่อยให้เขาอยู่ของเขาเป็นอิสระ

แม้แต่ศาสดาอื่นที่มีลูกศิษย์ จะมานับถือท่าน ท่านก็ยกกันไว้อีก บอกว่า ต้องดูแลอาจารย์เดิมบ้างนะ คือ สอนใครศรัทธา แล้วก็ไม่ได้เอามาหมก เป็นมวลชนของตน ปล่อยเขาเป็นอิสระ จึงชื่อว่า ไม่ยึดติดแบกกรรมที่ได้กระทำไป อย่างนี้ต้องเรียกว่า “เหนือกรรม”

ถามว่า ที่มีบทสรุปว่า ทำยังไงเราจะอยู่เหนือกรรม ?

เพราะกรรมเริ่มขึ้นที่ “ผัสสะ” กิเลสนี้มันจะตั้งต้นมีอารมณ์ที่ตา กับรูป เป็นจักขุวิญญาณ ๓ ประการ กระทบพร้อมกัน มีรูป มีตา มีจักขุวิญญาณ เห็นรูปขึ้นมา ก็จะมีอารมณ์ อารมณ์รัก

อารมณ์ชอบอารมณ์ชัง อารมณ์เกลียด ก็จะมีปฏิกิริยาว่า ถ้ารักแล้วจะทำอย่างไร ละ ประเดี๋ยวจะมีตัวอย่างอื่นเยอะเลย ว่า คนทำกรรม ถึงถูกแผ่นดินสูบ เพราะ ผัสสะกระทบแล้วเขาไม่ควบคุม เขาปล่อยให้ผัสสะลากไปทำเวร ทำกรรม

ตรงนี้หลวงพ่อบุทธทาสท่าน เลขจับคำว่า “ผัสสะ” มาเขียนเป็น กลอน ว่าทุกข์สุขมันจะพาไปเกิด ก่อกรรมที่ผัสสะ เริ่มต้นที่ผัสสะ เรา คงเคยได้คันทูใหม่ ?

ความทุกข์ เกิดที่จิต เพราะ เห็นผิด เมื่อผัสสะ

ความทุกข์ จะไม่โผล่ ถ้าไม่เฝ้า เมื่อผัสสะ

ความทุกข์ เกิดไม่ได้ ถ้าเข้าใจ เรืองผัสสะ

ทุกข์เกิดที่จิต เพราะทำผิดเมื่อ ผัสสะ ทุกข์จะไม่โผล่ ถ้าเราไม่เฝ้าเมื่อมี ผัสสะ ทุกข์จะไม่มี ถ้าเราเข้าไปควบคุม ดี ตรงมีผัสสะ

ถ้าได้ยินได้ฟังได้เห็นอะไรขึ้นมา แล้ว จะไม่ปล่อยโผล่ เช่น เมื่ออาตมา อยู่สวนโมกข์ หลวงพ่อให้คาถาควบ

คุมผัสสะมาดีเหลือเกิน พอเห็นแล้วต้อง ให้รีบท่องคาถาลู

“เห็นแล้ว เห็นแล้ว ระวัง ระวัง อย่ารักอย่าชัง อย่าวูบวาบ ไปกับมัน”

พอเห็นสีกาคนนี่ ชาวสวย เห็น ปีบต้องท่องปั๊บ

“เห็นแล้ว เห็นแล้ว ระวัง ระวัง อย่ารักอย่าชัง อย่าวูบวาบ ไปกับมัน”

ถ้าเขาพูดเขาคุยด้วยก็...

“เออได้ยินแล้ว ได้ยินแล้ว ระวัง ระวัง อย่ารักอย่าชัง อย่า วูบวาบไปกับมัน”

ไม่ใช่ “หลวงพี่ชา” หลวงพี่ก็ วูบเลย หลวงพี่อยู่ไม่ไหวแล้ว ร้อนจิวร ไปแล้วอะไรอย่างนี้

ท่านก็สอนแบบนี้ ก็ทำให้เรา ควบคุม ผัสสะ กรรมก็ไม่ลากเราไป ไปกระทำทั้งกายทั้งวาจา ทั้งใจ วจี กรรม มโนกรรม นี่มันจะไม่ต่อผลมาก ถ้าเห็นแล้วปากมันจะไม่ไปพูด

ในทางชอบ ก็เกี่ยวพาราสิทธิ์ ในทางชังก็ด่าว่า ชอบก็ชื่นชม ป้อยอ สรรเสริญ ถ้าเกลียดก็จะ ด่าแช่ง ชนิดที่เรียกว่า ปล่อยทั้ง ตัววรุษ ปล่อย (ต.) ออกมาไม่หยุด

โหม ! ใครเกิดมายังไม่เคยปล่อย
 วนรูดออกจากปากบ้าง ? ไม่เคยด่า
 ใครว่า “เฮ้ย” เคยไหม ? เขายั่วเรายังไง
 เราก็ไม่ปล่อยตัวพรรคินั้นใส่เขา

กรรมทางวจีกรรมก็ไม่มี ยิ่งกาย
 กรรมจะไปทุบไปตีก็ยิ่งไม่มี อาจจะมี
 มโนกรรมหงุดหงิดอยู่บ้าง อึดอัดอยู่
 บ้าง แต่ก็คงออกยากแล้วละ ถ้าควบคุม
 ตรงนั้นดี นี่แหละพระพุทธเจ้าตรัส จะ
 เป็นคนลดกิเลส ลดกรรม ลดวิบาก
 ถ้าจะให้ลดกรรม กิเลส วิบากลงได้
 ต้องฉลาดควบคุม **“ผัสสะ”**

ฉะนั้น วันนี้ก็อยากจะให้พวกเรา
 รู้จักควบคุมผัสสะ ควบคุมกรรม แล้ว
 จะไม่ต้องมานั่งรับผล วิบากทุกข์ยาก
 เดือดร้อน ตามหลักคำสอนเริ่มต้นก่อน
 กรรมตอนนี้ขยายมาสัก ๓ ข้อ

ใครเป็นคนชอบทำกรรมทับถม
 ตน อยู่ดี ๆ ก็ทำให้ตนนี้ เสียจากความ
 ขาวไปเป็นดำ น่าเสียดายไหม ? คนที่
 อยู่ดี ๆ ถมทับตนเอากรรมมาถมตน จน
 เป็นคน ชี้เหล้า ชี้ยา ชี้คุก ชี้ตาราง ชี้
 ลัก ชี้ขโมยพวกนี้

มีกรรมทั้ง ๕ ก่อขึ้นเรื่อย ๆ กรรม
 ฆ่า กรรมลักขโมย ฯลฯ พวกนี้ ถมใส่
 ตนมาก ๆ ตนก็จะกลายเป็นคนที่เรียก
 ว่า ลงอยู่ล่าง บาปอยู่บน กรรมชั่ว
 อยู่บน เรายื่นแบกกรรมชั่วอยู่ หนักอก
 หนักใจเป็นทุกข์เป็นร้อนกัน

๕๕
 ...เออได้ยีนแล้ว
 ได้ยีนแล้ว ระวัง ระวัง
 อย่ารักอย่าชัง
 อย่าวูบวาบ
 ไปกับมัน”

เพราะเรามาถมใส่ตัวเราแบบ ชนิดที่ไม่น่าจะจะเป็นไปได้ คนที่เกิดมา อยู่ดี ๆ ก็เอากรรมมาเทินไว้บนหัว เพราะอะไร ?

มันเข้าตำราที่ว่า เขานึกว่า “กรรม เป็นกงจักรหรือว่าดอกบัว ?” เขาเห็น ผิดเป็นชอบ เห็นชั่วเป็นดี เห็นกงจักร เป็น...? เขาก็เลยสนุกกับการเอากงจักร บั่นหัว เลือดไหลมาแล้วยังไม่รู้อีก ยัง สนุกกับไอ้ความรู้สึก ว่ามันเป็นดอกบัว

ความมีตมม ความคิดในการ ทำกรรมนี้ พระพุทธเจ้าตรัสอะไร เป็นต้นเหตุหลัก ?

“ปาปานิ กัมมานิ กโรนฺติ โมหา”

คนทำบาปทำกรรมเพราะโมหะของตน

เพราะความรู้ผิดจากความ เป็นจริง ควรจะรู้ทำให้ชีวิตทุกข์ลดลง กิเลสลดลง ก็ดันไปรู้ว่า ไอ้แบบนี้มัน สนุกดีเหมือนกัน

ที่กินเหล้ามันสนุกดีเหมือนกัน ไปมีเรื่องมีราว ไปทะเลาะเบาะแว้ง เป็น นักลงน้กลง อ้นธพาล เขารู้สึกมันสนุก ดี เห็นเหมือนอย่างกับตัวเองกำลังถือ ดอกบัว ทั้ง ๆ ที่มันเป็นกงจักร

เพราะฉะนั้น เวลาใครถูกความ ชั่วปลุกให้ทำ ให้รู้เถอะ ต้นเหตุลึก ๆ มา จากความรู้ไม่ถูกต้อง แทนที่จะมีสภาพ ความรู้ที่จะดับทุกข์ได้ ก็ดันไป รู้จักทำ

อะไรที่มันเป็นทุกข์ขึ้นมาได้ แทนที่จะ ดับทุกข์ได้ กลับทำให้มันเป็นทุกข์ขึ้น มาได้ แทนที่ทุกข์จะตายกลับฟื้น กลับ อ้วนมาถล่มเรา

ตอนนี้ไม่รู้ยังงัยนะ เขาคิดทำ อาวุธถล่มกัน (เกาหลีเหนือเขาจะเอามัน ตาย ก็ยังจะทดลองอาวุธอยู่นั้นแหละ) ถ้ามนุษย์ในโลกนี้คิดเรื่องธรรมอาวุธ บ้าง ไม่ทำอาวุธเข้าประหัดประหารกัน นั้นเขาคิดทำแต่เรื่องอาวุธเข้าประหัด ประหารกัน

ทำไปทำไม ก็เลยประเทศนี้ โลกนี้ มานั่งหนักอกหนักใจว่า ไอ้ประเทศนี้ ทำ ไอ้ประเทศนั้นก็ต้องทำไว้ป้องกัน

งบประมาณที่เขาเอามา ทำกรรม ที่จะรบราฆ่าฟันกัน นี้ ถ้าเขาเอามาสร้างระบบแก้ม ลิง ฝายน้ำ น้ำจะท่วมไหม ? นี้ รบกันไปพลาง น้ำท่วมไปพลาง รบกันไปพลาง น้ำขาดแคลนไป พลาง

กิเลสตัวนี้มันก็ทำให้เกิด ปัญหา เกิดอะไรต่ออะไรขึ้นมา จนกระทั่งในที่สุดแล้ว ก็พาให้ เรานี้ ต้องมานั่งหนักอก หนักใจ กัน งบประมาณไม่พอทำนั้นทำ นี้ แล้วพอให้งบประมาณมาก ๆ

ก็มีปัญหาว่านักการเมืองก็ไป ถล่มกลาโหม กลาโหมก็ ชักไม่พอใจ ก็มีปัญหากันต่อไป

พูดง่าย ๆ ต่อเวรต่อกรรม ต่อปากต่อคำ ต่อความยาวสาวความยืด กรรมก็เลยไม่หดไม่สั้นไม่ลด ต่อผลไปเรื่อย ๆ

กรรมเกิดจากกิเลสตัวงนี้ เยอะมากที่สุดตัวหนึ่ง ต่อมากแล้วใครขัดขวางก็โกรธอีก โกรธแล้วก็มีการทำอะไรโง่ ๆ ใส่กันอีก กิเลส กรรม วิบาก ก็วนอยู่อย่างนี้

จนกระทั่งมนุษย์ไม่มีใครจะมี แวออกมาเลยว่า “ไม่ไหวแล้วว้ย เปื่อแล้วว้ย ที่จะอยู่อย่างนี้” แล้วก็หาช่องทางที่จะออกจากกรรม อยู่เหนือกรรมพวกนี้ซะ ก็จะกลายเป็นเรื่อง พบช่องทางใหม่ ช่องทางที่จะออกไปเหนือจากมัน พ้นไปจากมัน ไม่ต้องมาสาละวนอยู่กับมัน

ทั้งที่มันเป็นกรรมดีแล้ว ก็ยังลำบากอีก ยิ่งลำบากตรงที่ว่า อยากรู้ได้หน้าได้ชื่อ (ต้องฉลองชะใหญ่โต ทั้ง ๆ ที่ทำประโยชน์เป็นบุญนิดเดียว แต่ฝ่ายน้ำอันเดียว ใช้เงินไปหมื่นกว่าบาท แต่ฉลองชะตั้ง ๕-๖ แสน)

โยม ! ที่บวชลูก ๗ วัน แต่หมด

ตั้งแสน ๒ แสน เลี้ยงโต๊ะจีน นี่แหละกรรมดีที่ทำให้ประเทศไทย นี่เชื่อไหม ? เออานาเอาบ้านไปจำหน่ายวชลูก

“เผาศพพ่อแม่” เผาศพกลายเป็นเผาทรัพย์

ประเพณี นี่เขาไม่ได้ต้องให้เสียเยอะหรอก แต่เรามันไม่รู้เรื่อง ไร้ความรู้เรื่อง หรือรู้ผิดไป จะบอกเขาไม่รู้ก็ไม่ได้ เขาบอกเขารู้เขาทำมาอย่างนี้ นี่เขารู้ว่า เขาทำกันมาอย่างนี้ นี่เขาก็เลยจะทำต่อ

โดยมันไม่ใช่ถูกหรอก ใ้ที่ ทำต่อ มันเสียหายมากกว่า

พูดง่าย ๆ ทำกรรมประเภทต้นทุนสูง แต่ผลตอบรับต่ำ กรรมแบบนี้จะ ทั้งสุขทั้งทุกข์ จะขาว ๆ ดำ ๆ คละเคล้ากันอยู่ แต่ถ้ถ้าเราฉลาด เผ้าดูว่า เราจะไม่เอากรรมทั้งดำทั้งขาวมาถมให้เราหนัก ใ้ขาวนี่มันเบาหน้อย แต่มันก็เหมือนแบกนุ่น

“...กรรมเกิดจาก กิเลสตัวงนี้ เยอะมากที่สุดตัวหนึ่ง... โกรธแล้วก็มีการทำอะไรโง่ ๆ ใส่กันอีก กิเลส กรรม วิบาก ก็วนอยู่อย่างนี้...”

๔๘

...ความดี นี่มันมีค่า ยั่วให้ทำ แต่พอทำไปแล้ว
ไปติดดี หลงดี เมาดี บ้าดี ก็เลยดีซ่านเลยทีนี่”

โยมว่า...แบกนุ่นกับแบกทองนี่
อันไหนดีกว่ากัน ? ทองนี่นะมันหนักแต่
คนเขาชอบแบก เพราะมันรู้สึกว่ามีค่า
ความดี นี่มันมีค่า ยั่วให้ทำ
แต่พอทำไปแล้ว ไปติดดี หลงดี เมา
ดี บ้าดี ก็เลยดีซ่านเลยทีนี่

เขาก็เลยต้องบอกว่า ต้องเลื่อน
ระดับ อัศจรรย์ตัวเอง รู้เรื่องกรรมให้
ลึกซึ้ง ทีแรกแน่นอน ต้องให้ผ่านชั้น
ตอน สลักกรรมชั่วคลุกเคล้าทำกรรม
ดีไป พอหนัก ๆ อ้าว ! กรรมดี นี่ก็หนัก
เหมือนกันนี่นา

มันไม่ใช่ว่า ทำกรรมดีมันจะสบาย
เพราะทำกรรมดีบางทีติด ไอ้คนใส่
บาตรทุกวัน วันไหนพระไม่มาค่าพระ

อีก “ไม่มากก็ไม่บอก” แล้วบางคนนี่
เอาตมาไป เขาก็พูด “มากก็ไม่บอก” คือ
เราไม่ได้ไปประจำ ดูซิคนติดดี ไอ้คน
ที่ไม่ใส่เขาเดินเฉย ไอ้คนใส่บ่นพระอยู่
นั่นแหละ

ตกลงว่า มันเห็นยังไงกัน เริ่ม
เห็นกันหรือยัง เริ่มพอมองเห็นหรือยัง
ว่า “ไอ้กรรมดี นี่ถ้าไปยึดติด แล้วโง่
กว่ามัน” นี่พระไม่มากก็บ่น พอพระองค์
หนึ่งที่ไม่เคยมาโผล่มา ก็บ่นอีกว่า “มาก
ไม่บอกเตรียมอะไรก็ไม่ทัน” แล้ว
ทำยังไงล่ะทีนี่ นั่ง...งอยู่นั่นแหละ คน
อื่นเขาใส่โน่นใส่นี้ เขา...งอยู่นั่นแหละ
แล้วก็บ่นอยู่นั่นแหละ

อย่างนี้เราเคยคิดเห็นกันไหม

ว่า เอาจริงนะ หรือถ้าไม่เอามาพูดกัน
บรรยายกัน บางทีก็นึกว่า “ดี ...เรา
ทำกรรมดี”

แปลกคนหนึ่ง ! อาตมา
เคยเห็นเขาส่งของถวายพระ
เขาให้ลูกน้องถ่ายภาพ ลูกน้อง
ดันถ่ายไม่ทัน เอาถาดตบหัว
ลูกน้อง ตูบ ! ตกลงว่า บุญที่
ถวายเมื่อกี้ นี่...เจ๊งหมด

เพราะฉะนั้น เราอย่าไปนึก
ว่า ทำดีแล้วนี่มันก็ดี แล้วนี่พอแล้ว
ไม่ต้องไปรู้สึกอะไร ไม่ต้องเรียนรู้
อะไร แต่ถ้ารู้ว่า ถ้าอยู่เหนือดีได้มัน
จะเป็นยังไง ? จะถ่ายทันไม่ทันช่าง
มัน ได้ทำแล้ว แหม ! เขาจะเอาบุญ
หรือจะเอาภาพกันแน่ หรือจะเอา
หน้าเอาตากันแน่ เรื่องลึกลับ ๆ แบบ
นี้บางคนเขาไม่ค่อยคิด ก็เลยมานั่ง
หลงดีทำดีกัน

ถ้าทำกรรมชั่วแล้วทับบมตน นี่
เขามองเห็นชัดเจน มันต้องมาแบก แต่
ไอ้ทำกรรมดีอย่างที่พูดเมื่อกี้ (ที่นั่ง
บ่นพระนี่) เขามองไม่ค่อยออก เขามอง
ไม่ออกกว่า ฉันทิดอะไร ฉันทิดไม่ได้
ทำผิดอะไร นี่ก็ฉันก็ว่าท่าน ก็ท่านไม่

บอก ถ้ามจริง ๆ เอะอะ

โยม ! ใส่แล้ว พระท่านไม่มา
เรากินได้หรือเปล่า ?

ระหว่างกินเลย กับบ่นอัน
ไหนดีกว่ากัน ?

“กินสบายกว่า” ให้ลูก
ให้หลาน ให้หมา ให้แมวไป
ชะงักได้ ทำไมต้องไปนั่งเจ็บใจ
พระ เป็นทุกข์เปล่า ๆ

ยังมีเรื่องที่ต้องสะกิดกันไว้
บ้าง ไม่เช่นนั้นก็จะหลงเจ็บปวดกับไอ้
กรรมดี นี่โดยไม่น่าเชื่อว่า มันจะกลายเป็น
เป็นเรื่องที่แย

เหมือนคนเสียลาภกับคนได้
ลาภ บางคนเสียบับ เขาบอก “หาย
แต่นี้บุญทำบุญชะมากกว่านี้อีก” แต่
บางคนได้ลาภ นี่บ่าบอ กินไม่ได้นอน
ไม่หลับ ถูกหวยแล้วนอนไม่หลับเลย
กลัวคนโน้นจะมาปล้น คนนี้จะมาขอ
บางคนนี้ถูกแล้วหนีเลยนะ บางคนถูก
แล้วตายเลย

อย่างที่เขາบอกว่า ให้พระไปปลอบ
โยมพ่อหน่อย พ่อป่วย แต่บังเอิญพ่อ
ถูกหวย นี่ถ้าบอกตอนนั้นเดี๋ยวก็น่าจะดีใจ
ซึ้งอก ก็เลยให้หลวงพ่อก้อย ๆ พุด

หลวงพ่อกก็ถามว่า โยมตอนนีไม่
สบายใกล้หายแล้ว เออ ! ถ้าโยมเกิด
ถูกหวย นี่จะทำยังไง...สมมตินะ ?

“ผมก็จะถวายท่านสัก ๙ ล้าน”

ผลที่สุดหลวงพ่อก็ช็อกตายเลย หลวงพ่อกำลังจะหาเงินสร้างโบสถ์ ชาติอีก ๔ ล้าน โยมจะให้ตั้ง ๙ ล้าน เลยช็อกตายเลย วันนั้นเลยไม่ได้ทำงาน ศพคนป่วย ต้องทำงานศพพระ

นี่แหละคนเรา บางทีเรื่องที่ไม่น่า จะพลิกขนาดนั้น แต่คนที่ไม่ได้เตรียม ตัวเตรียมใจ ไม่ได้คิดอะไรให้มันรอบคอบ ว่ามันได้มา เดียวมันก็ไป เดียวเราไม่ จากมัน มันก็จากเรา

ถ้าเจริญอนิจจสัญญา ลี ! เหนือ กรรมเลย ไม่ว่าจะเกิดบวกเกิดลบ อนิจจ สัญญามา ตุ่ม ! เรียบร้อย เดียวเรา ก็จากมัน เดียวมันก็จากเรา ก็อยู่กับ อย่างนี้ **เราจะไม่ต้องมานั่งยึดติด ผูกมัด รัตร้อย ให้มันหนักอก หนักใจ ร้อนรุ่มกลุ้มทุกข์**

เอาละคราวนี้ในคำว่า **“เอากรรม มาถมตน”** นี่ตัวอย่างอีกอันหนึ่งมันเป็น เรื่อง **“แก่แล้วไม่ฉลาด”** คนอื่นเขา ทำแต่เอามาถมใส่ตน ไปเทศน์ในเรือน จำมีโยมแก่ ๆ ผู้หญิงติดคุก ก็เข้าไป ถามว่า

โยม ! ไปทำอะไรมา แก่ปานนี้ ถึงมาติดคุก ? **“ฉันไม่ได้ทำ”**

“อ้าว ! ไม่ทำ แล้วติดคุกได้ยังไง ?

“คือ ลูกเขยกับลูกสาวเขา ชาย

ยาบ้า แล้วตำรวจมาจับ ไล่หลาน มันร้อง ฉันก็เลยรับแทน ว่าฉันขาย เอง”

ถูกจับติดคุก ติดมา ๓ ปี ลูกสาว กับลูกเขยไม่มาเยี่ยมเลย เขาก็ร้องให้ ว่า **“นี่รับแทนมัน แล้วมันไม่มาเยี่ยม ฉันเลย”** ก็เลยร้องให้ ไปรับกรรมคน อื่นเขามาถ่วงตัวเอง

คนอย่างนี้ พุดง่าย ๆ ชอบมุด เข้าไปอยู่ใต้กรรม ของตัวเองก็แยะอยู่ แล้ว ต้นไปเอาของคนอื่นมาใส่เพิ่มเข้าไป อีก ก็เลยกลายเป็นเรียกว่า **“มนุษย์ ที่ไม่อยู่เหนือกรรม”** ก็จะมีมุดเข้าไป แบกกรรมของใครต่อใครมั่วไปหมด ใครเขาทำอะไรไม่ถูกไม่ดีก็หนักใจ แทนเขาไปหมด ทุกข์แทนเขาไปหมด รับ แทนเขาไปหมด

แล้วไปติดคุกตายตอนแก่ **อยู่ในนั้นจะไปทำบุญทำอะไรได้สะ กรรมขาวก็ไม่ต้องพูดแล้ว เพราะ มุดเข้าไปอยู่ใต้กรรมชั่วของลูกของ หลานเต็มตัวแล้ว ใช้หนี้แทน**

จำได้ไหมที่ยายคนนั้นเขายัง ลูกสาวเขาตายคาที่ ลูกสาวเขาชอบ ไปยืมเงินชาวบ้าน พอมาทวง เขาก็ ชอบไปใช้แทน มันก็ยิ่งได้ใจ มันก็ยืม ใหญ่ พอยืมไปยืมมา **“กูหมดตัว แล้ว นะงวดนี้ กูทนไม่ไหวแล้ว”** ยิ่งเปรี๊ยะ

ลูกสาวตาย เขาติดคุก

เขาเรียก “เอากรรมมาถมใส่ตน” ใครทำ ใครทำ กูรับหมด อย่างที่พวกชอบเป็นนายหนีนายประกันอะไรพวกนี้ พวกนี้แหละเขาเรียกพวก “หากรรมใส่ตัว หาเหาใส่หัว”

ใครที่ชอบทำแบบนี้ อย่างนี้ อย่างหวังชาตินี้จะได้อยู่เหนือกรรม มีแต่มุดตัวเข้าไปอยู่ใต้กรรม แล้วก็เอากรรมอะไรต่ออะไรที่มันชั่ว มันหนัก ถมเข้ามา ถมเข้ามา

คนธรรมดา ๆ เขาเดินได้นะ แต่พอเขากินเหล้ามากมาก เขาเหมือนเอากรรมหนักอะไรก็ 모르มาถ่วงไว้ ทรุด เดินป้อแป้ พับเพียบลงไปก็มี นี่เขาเรียกว่า **สภาพของคนถ่วงกรรมเอากรรมมาถ่วงตน** ไม่รู้ว่า จะมีพระอะไร...มาเอาใส่ หม้อถ่วงได้บ้าง ถ้ามีทำ ทำใหม่โยม ? ถ้ามีทำพิธี เอากรรมไปถ่วงน้ำ (ถ่วงน้ำท่วม)

มันอยู่ที่เราตั้งใจจะลดละกิเลสก่อน ถ้ากิเลสเบาบางกรรมก็เบาบาง วิชาาก็ไม่ต้องพูดเลย ไม่ต้องมานั่งหวาดเสียวว่า ฉันจะต้องตกนรกหมกไหม้ นึกแล้วลำพองภูมิใจว่า **ฉันยังไฉ่เสี่ย ก็ยมบาลไม่ต้องการแน่ ฉันทำพาสปอร์ตสวรรค์ไว้ ทำถูกทำดีแล้วยังจะอยู่เหนือดี จะลอยตัว จะไม่ต้องมาเวียนว่ายในวิบากกรรม**

กรรม วิบาก กิเลส กรรม วิบากอีก
ตรงนี้ ถ้าชาวพุทธคนไหน
ไม่คิดอยู่เหนือบ้างเลย วัน ๆ แล
หาเวรหากรรมมาเพิ่มเรื่อยเลย
เพิ่มทุกข์ เพิ่มกรรม เพิ่มทุกข์
เพิ่มคดี เพิ่มหนี้ เพิ่มสิน

บางคนนี่เกิดมา เขาเพิ่มมาได้
ยังงี้ตั้งไม่รู้ก็อย่างก็อย่าง แทบจะครบ
เต็มไปหมดเลย ในบรรดามีบาปที่ไหน
กูไปตัดดวงมาใส่หมด มีแต่เขาแสวง
จาริกหาบุญกัน แต่เขาเที่ยวไปแสวงหา
เวรหากรรมมาใส่ตัวใส่หัวเขาเต็มไปหมด

นี่โยม ! บางคนเอาหมาเอาแมว
มาเลี้ยงเยอะเกินไป ชาวบ้านข้างบ้านเขา
ทนไม่ไหว ต่าเอา ก็เกินไป แค่คนเดียว
หากินไม่ได้ แล้วก็ยังเอามาเป็นภาระ

สงสารครุคนหนึ่ง ชื่อครุน้อย เขาเอาเด็กมาเลี้ยง ๆ มากเข้า ผลที่สุดทำयरายจ่ายเยอะ หนี้สินเยอะ ทำไมไม่ประมาณตน ว่าเราทำได้แคไหน ทำดีตะกละตะกลาม เกินเหตุเกินควร มันก็จะพลิกจากชาวเป็นค้าเลย เอาละ

๑) **อย่าเอากรรมมาถมตน อย่าให้ตนมุดไปอยู่ใต้กรรม อีกตัวหนึ่ง**

๒) **อย่าทำกรรมใส่ประเทศชาติ คนที่ทำให้เป็นตัวถ่วงประเทศชาติ เป็นภาระให้แก่บ้านแก่เมือง เขาเสียหาย ก็ไม่ยอมเสียหาย**

ตอนนี้เห็นเขาไล่บี้ ย้อนหลังไ้ พวกที่หนีภาษีกันมา นักการเมืองก็ต้องหนีภาษีเก่งเหมือนกันนะ แล้วใครต่อใครกับพวกเจ้าสัวก็พยายามที่จะหนีภาษีกัน ประเทศชาติเรานั้นเจริญเพราะภาษี ถนนหนทาง ไฟฟ้าประปา ไม่มีภาษี มันจะไปสร้างอะไรได้ แล้วเขาไม่ยอมจ่ายภาษี

“หามาไม่ให้ ได้มาไม่แบ่ง” กันตะพืดเลย แล้วก็แย่งคนอื่นเขาตะพืดอีก ประเทศชาติถ้าขาดคนที่เสียสละด้านภาษีตัวเดียว แค่นี้ก็เจริญไม่เท่าประเทศอื่นแล้ว แล้วยังแตกสามัคคีอีก ชอบปลุกกระดมให้แตกสามัคคี ใ้คือกำลังทำกรรมใส่ประเทศของเรา ทำจนประเทศล้มหลัง ทำจนประเทศแพ้

ประเทศเพื่อนบ้านเลย

ตอนนี้ลาว เขมร พม่า เวียดนาม เขากำลังจะแซงเรา แต่เจ็บปวดไ้คำที่เขาพูดว่า **“ประเทศไทยนี้มีอะไรดี ๆ หมด เสียอย่างเดียว มันมีคนไทย”** ถ้าไม่มีคนไทย เป็นคนพวกอื่นที่เก่ง ๆ ดี ๆ เข้ามาอยู่ นืออย่างชาวยิว ประเทศเขาแห้งแล้งทะเลทราย เขายังปลูกกล้วยหอมได้ ปลูกมะม่วงได้ ขายส่งนอกร้ารวย ของเรา น้ำดีฝนดีแต่น้ำมาก็ท่วมจม ไม่ป้องกัน พอน้ำแล้งก็ไม่ได้เก็บไว้ ต้องไปจ่ายแจกกัน อุดลุดหมด หน้าหนาวก็แจกผ้าห่ม น้ำท่วมก็แจกถุง น้ำแล้งก็แจกน้ำ กรรมของประเทศ

นี่โยม ! ในการทำประชานิยม จนคนติดใจกันได้ฟรีทุกอย่าง อะไรก็จะแจก อะไรก็จะให้ โดยไม่ต้องให้เขาทำเอง เราสอนกันว่า อย่าให้ปลาเขากินเฉย ๆ ต้องให้เขาเลี้ยงปลาแล้วจับปลาเป็น (ไม่ใช่แกงเสร็จแล้วไปให้เขากิน) ต่อไปเขาก็แกงไม่เป็น จับก็ไม่เป็น เลี้ยงก็ไม่เป็น

ถ้าขึ้นเลี้ยงอย่างนี้ **“แย่”** เขาจะกลายเป็นคนพะเน้าพะนอ จนง่อยเปลี้ยเสียขา กลายเป็นคนที่ไม่มีความลังที่จะเกิดมาเป็นพลังของแผ่นดิน ทำตัวอ่อนแอเป็นภาระอยู่เสมอ

ตอนนี้ในพวกที่เอากรรมใส่ตัวแล้ว มันก็ส่งผลเป็นกรรมใส่ประเทศ เขามามาก ติดเหล้ามาก ติดยามาก เขาเอาไปบำบัด ๑๐๐/หัว/วัน ตอนนี้บำบัดเกือบ ล้านคน

แต่ฟิลิปปินส์เขามากกว่าเรา ฟิลิปปินส์ประธานาธิบดีเขาบอกว่า “เขาขอเป็นฮิตเลอร์” จะถล่มไอ้มนุษย์พรรคชี้ยา เขาบอกว่า ฮิตเลอร์ นี่ฆ่าพวกยิวตั้งเยอะ เขาบอกว่าไอ้พวกชี้ยานี้ ร้ายกว่ายิวหลายเท่า

ตอนนี้เขาฆ่าไปแล้ว ๓ พัน ฆ่าไอ้พวกชี้ยาตายไปแล้ว ๓ พัน เพราะว่าเอามันไว้มันก็ถ่วงประเทศ เขาบอกเขาขอเป็นฮิตเลอร์ฆ่าไอ้พวกชี้ยา มนุษย์พรรคชี้ยาเขาบอกเขาไม่เอา แล้วพอประเทศอื่นไปว่าเขานะ เขาก็ก้มมือเลย มาชนคนพวกนี้ไป เอาไปถ่วงบ้านถ่วงเมือง

ลาว นี่เขาก็เอานะ ลาวนี่เขาเอาไปปล่อยเกาะ พอพวกกลุ่มสิทธิมนุษยชน (NGO) มาว่าเขานะ เขาก็บอกเอาไปเลย (ใครจะไปเอาไอ้คนชี้ยา) เอาไว้มันก็ถ่วงความเจริญของบ้านเมือง

อยู่ ๆ มันก็จับใครต่อใครเป็นตัวประกันอย่างโน้นอย่างนี้ของมันอะไรไม่รู้ รุนวายเป็นหมด เมื่อวานนี้มีศพหนึ่ง ที่เพชรบูรณ์ เห็นไหม ? แม่ถูกลูกบีบ

คอตตาย จนศพเน่าเลย ก็ไม่รู้อะไร ใครเกิดมาแล้วเป็นตัวถ่วงความเจริญของบ้านของเมือง เอากรรมชั่วมาทับถม

ชวนกันสามัคคีก็ไม่เอา ปลุกกระตมกันให้แตกแยก เดี่ยวข้างนี้สีเหลือง ข้างนี้สีแดง อ้าว ! ตอนนี้ก็มีอีกสีแล้ว สีขี้ม้า สีทหาร นี่ก็กำลังทะเลาะกับนักการเมือง บ้านเมืองที่มีการปลุกให้ขบวน ยึดโน้น ยึดนี้ ยึดสนามบิน ยึดถนน ยึดกระทรวง ตัวเขาเองก็ต้องถูกดำเนินคดี กระทรวง กรม กอง ก็ทำงานไม่ได้

แบบนี้เขาเรียก ก่อกรรมถมประเทศ ให้ประเทศทรุดลง ทรุดจนกระทั่งล้มหลังเขาแล้วตอนนี้ พม่าเขาทำท่าจะแซงเราแล้ว นักการเมืองก็ถ่วงความเจริญประชาธิปไตย เล่นกันจนกระทั่งนอกเกม นอกสภา ทหารเลยบอก... ขอมาแก้หน่อย แล้วตอนนี้เศรษฐกิจก็ยิ่งแย่เลย

“...ใครที่ทำให้บ้านเมืองเสียโอกาสเสียความเจริญ นี่เขาเรียกไอ้ตัวถ่วง หรือไอ้คนก่อกรรมให้กับประเทศ...”

ล้าพังธรรมชาติก็เล่นประเทศ
เราอม แล้งก็แล้งชะเหลือเกิน พอ
น้ำมาก็ ตุ่ม ! แล้วเรายังมานั่งทะเลาะ
กันอีกนะ (โยมน้ำท่วมปี ๕๔ เอามา
ทะเลาะกันตอนนี้ เอาน้ำเก่ามานั่งใส่
มึงทำท่วม กูทำท่วม แล้วในปัจจุบัน
กำลังมาอีกลูกหนึ่ง) แหมทำไม ! ประเทศ
ไทยเรานั้นมีกรรม

คนบางคนเขาชอบบ่น แหมทำไม !
เรานั้นกรรม ! กรรม ! ทำไมประเทศเรา
ต้องตกต่ำ เพราะคนเจ้ากรรมมาเกิด
เยอะมั่งช่วงนี้ ถ้าคนเจ้ากรรม พวกที่
ชอบก่อหวิด ทำให้บ้านเมืองเสียโอกาส

สรุปคำเดียวดีกว่า **ใครที่ทำให้
บ้านเมืองเสียโอกาสเสียความ
เจริญ** นี่เขาเรียก**ไอ้ตัวถ่วง** หรือ**ไอ้
คน ก่อกรรมให้กับประเทศ** ทำให้
ประเทศ**เสียความสงบ** **ใครที่ก่อกรรม
ให้ประเทศเสียความสงบ** นี่**ถือว่ามี
อะไรนะ...ตอนเราร้องเพลงชาติ**

ไทยนี้รัก ? (สงบ)

แต่นี้ใครเขาไม่รบกับกู “กูรบกับ
เอง” นี่ไม่ต้องสงบ

ตกลงว่า **คนมีบาป เพราะ
ทำกรรมให้กับประเทศ** นี่คงไม่ใช่
น้อยนะ **ปู้ย่าตายายที่เสียสละ เอา
ชีวิตเลือดเนื้อเข้าแลกไว้**หวังให้
ลูกหลานอยู่กันเป็นสุข **พัฒนา
ประเทศต่อไป** ถ้าพวกท่านรู้ขึ้นมา **วิญญานปู้ย่าตายายคงจะด่า
ไอ้ลูกหลาน...? “จัญไร”** เพราะ
เขา**ทำกรรมใส่ประเทศ** ตอนนี่**ทำ
กรรมใส่ประเทศ** หนัก ๆ **เข้าบุก
ป่ารุกเขา** **คู คลอง** **ตัวใหญ่ ๆ** **เจ้า
สัว** **นายทุน** **ผู้มีอิทธิพล**

ตอนนี้เห็นข่าวว่า **เจ้าสัวนาย
ทุน** **ผู้มีอิทธิพล** **บุกป่ารุกเขาหัวหิน**
อะไรต่ออะไร

“ถมคลอง” นี่**คลองเขาไว้ทำ
ระบายน้ำ** **เขาถมทำโรงแรมรีสอร์ท**

ป่าไม้หมด อากาศร้อน เวลาฝนมาก็ น้ำถล่ม ประเทศเรา นี่มันเคยมีต้นไม้ ใช้น้ำไว้ เขาทำเวรทำกรรมไม่สงสาร ประเทศเลย แล้วเขาไม่ยกกะกั้วบาป กั้วกรรม ที่ปู่ย่าตายายอุสสำหรับรักษา ไร่ให้เรา นี่เขาทำลายหมด **ไอ้พวกนี้ โมหะมาก อกมาก ทั้งโง่ ทั้งงก ก็ เลยทำให้ประเทศล้มหลัง**

สุดท้ายขอวิณชบาต อีกสักกรรม เดียว อย่าทำกันเลย อย่าทำกรรมกับ พระศาสนา ตอนนี้มีไอ้พวกบวชปลอม ก็ทำกรรม แล้วโยมที่ใส่บาตรไม่เลือก ไม่ดูก็สนับสนุนให้พวกนี้ปล้นศาสนา ก็เลยกลายเป็นร่วมกัน **“ผีเน่า กับ โลงมู”**

โยมที่ทำบุญไม่ใช่หลักของ พระพุทธเจ้าว่า **“ใคร่ครวญชะ ก่อนแล้วค่อยทำ”**

นี่ใช่พระจริงหรือเปล่าอะไรล่ะ ? วิณชบาตอยู่ ยืนคุยโทรศัพท์บ้าง สูบ บุหรี่บ้าง ทำทางอย่างนี้ เราไม่ใส่ก็ได้ ไม่สนับสนุนคนให้ปล้นศาสนา นี่ถือว่า **“ดี”**

อยากรู้ในอดีตบ้างไหม ว่าพวก ทำกรรมกับศาสนาตกนรกในอดีต เยอะเหมือนกันนะ ถูกแผ่นดินสูบ มี พระเจ้าสุปปพุทธะองค์หนึ่ง (ท่านเป็น อะไรกับพระพุทธเจ้า ? ไหนลองนึกซิ)

เป็นพ่อตาของพระพุทธเจ้า แล้วเป็นพ่อ ของพระเทวทัต พระเทวทัตนี้เป็นพี่ชาย ของพระนางพิมพา แล้วพระเจ้าสุปป- พุทธะ นี้โกรธพระพุทธองค์เพราะอะไร ? ทหาว่าทิ้งลูกสาวไปบวช ท่านก็แค้น พอ ไปวิณชบาตก็เอาคนมากินเหล้า เมาขวาง ไม่ให้พระพุทธเจ้าออกวิณชบาต จน พระพุทธเจ้าอดไม่ได้ไปวิณชบาต ขาดอาหารฉันไปวันหนึ่ง

พระอานนทก็ถามว่า **การทำ กรรมแบบนี้ใส่พระพุทธองค์ นี้เขาจะมีผลเป็นอย่างไร ?**

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“อานนท ไม่เกิน ๗ วัน ภายใน ๗ วัน สุปป- พุทธะจะต้องถูกแผ่นดินสูบ ตกนรก หมกไหม้แน่นอน”**

ปรากฏว่าพอรู้ว่า...พระพุทธเจ้า ทำนายว่า จะถูกแผ่นดินสูบ ท่านก็ขึ้น ไปอยู่บนปราสาทชั้นบนสุดเลย แต่ท่าน ชอบเลี้ยงม้า ปรากฏว่าวันที่ขึ้นไปอยู่ข้าง บนนั้นวันที่ ๗ เกิดเสียงฟ้าร้อง ฮิม ๆ ๆ ม้าก็ตื่น พอได้ยินเสียงม้าท่านก็วิ่งลง มาเลย (เพลอตัว) วิ่งลงมาพอขาแตะ พื้น ก็แผ่นดินสูบเลย นี่ทำกรรมกับ พระศาสนา

อีกคนหนึ่ง คือ **นางจัญจมาณ- วิกา อาฆาตอย่างรุนแรงเลย เอา ไม้ผูกท้องแล้วไปกล่าวต่อหน้าคน เยอะ ๆ ว่า พระพุทธเจ้าทำเขาต้อง**

พระพุทธเจ้าก็ไม่เถียงอะไร
ตรัสแต่เพียงว่า “เราสองคนรู้ว่าใคร
ทำอะไร” ปรากฏว่าเทวดาทนไม่ไหว
เลยปลอมเป็นหนูเข้าไปกัดเชือกที่ผูก
หลุดออกมา โพละ ! คนก็เฮเลยรุม
กระทืบ จมธรณี

นี่ก็คือผู้ที่ทำกรรมกับพระพุทธ-
ศาสนากับพระพุทธเจ้า ผู้ที่ทำกรรมกับ
พระศาสนา กับพระพุทธเจ้ามาตลอด
ชื่อ นางมาคันทิยา

นางมาคันทิยา นี่เขาเป็นสาวสวย
พ่อก็ไม่อยากให้แต่งงานกับผู้ชายที่มัน
กแพรวาก ชายคนไหนมาขอ ก็บอก
“ผลัดไว้ก่อนเถอะลูก เอาไว้พบไม้
งามทีหลังเถอะ” (ขวานยังไม่ทันป็น
หรรอก)

ปรากฏว่า วันหนึ่งพระพุทธเจ้า
เสด็จมาใกล้ๆ กับบ้านของพ่อ พรหมณ์
ก็เลยคิดใจว่า “บุรุษคนนี้นะคู่ควร
กับลูกสาวเราจัง” ก็เลย เอ่ยปากยก
ให้พระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **เราก้เต็ม
ไปด้วยอุจจาระ ปัสสาวะ เหงื่อไคล
ต้องอาบ ต้องล้าง ต้องถู จะมานั่ง
ดูลูกสาวท่าน ที่ก็เต็มไปด้วยของ
เน่าของเสียในร่างกายเหมือนเรา
ทุกส่วนที่มีนี่มีแต่ปวด แต่เมื่อย แต่
เจ็บ เราจะไปนั่ง เอาป่วย เอาเจ็บ**

คนอื่นมาเป็นภรรยาให้เราอีกเล่า... ไม่รับหรรอก

ลูกสาวได้ยิน “ตาย ! เราสวย
ขนาดนี้มาหาว่า เราเน่า” ก็แค้น ! ต่อ
มาได้เป็นพระมเหสีของกษัตริย์ ก็ยัง
อาฆาตพระพุทธเจ้า อาฆาตอย่างรุนแรง
เลย เรียกว่าหาคนไปแกล้างพระพุทธเจ้า
ทุกอย่างถึงกับจ้างเอาคนมาดำ เอาคน
มาว่า คนมาชัง คนมาเกลียด ค่าอะไร
ต่ออะไร...ถล่ม ! แล้วยังไปกล่าวต่อหน้า
คนเยอะ ๆ ถล่มว่าให้พระพุทธเจ้าเสียหาย
นี่เขาเรียกว่า...**คนทำกรรมกับพระพุทธ
ศาสนากับพระพุทธเจ้า นางมาคันทิยา
เป็นคนจ้างแล้วก็มีคนรับจ้าง**

แล้วก็มีเยอะ นันทมานพไปข่มขืน
ภิกษุณี คือ นันทมานพ นี่ชอบผู้หญิง
คนหนึ่งชอบมาตั้งแต่เล็ก ๆ แล้วตั้งแต่
อายุ ๑๔-๑๖ ปี ต้องตาต้องใจมาตลอด
แต่ผู้หญิงคนนี้ก็ไปบวชเป็นภิกษุณี
แล้วบรรลุประอรหันต์ แต่ไอ้เจ้านันท-
มานพ นี่เขาก็ยังมีจิตปฏิพัทธ์อยู่นั่นแหละ
ตามตื้อตามเกี้ยวจนจิ้งหะดี ข่มขืนเลย
พอข่มขืนเสร็จ เดินลงมาก็ถูกแผ่นดิน
สูบเลยเหมือนกัน

สมัยก่อนนี้กรรมมันแรงนะ
สมัยก่อนนี้เรียกว่า กรรมติดจรวดเลย
ทำแล้วรับกันฉับพลันทันที ก็มีหลายราย
ยักษ์ก็มีนะ เจ้ายักษ์ตัวนี้มีฤทธิ์

มาก แต่พอมันเหาะไปตรงช่วงที่พระ-
สารีบุตรนั่งเจริญฌานอยู่ ตรงนั้นเกิด
อากาศธาตุว่าง มันเหาะไปไม่ได้ มันก็
แค้น มันก็ควงไม้มาไล่ฟาดที่ศีรษะของ
พระสารีบุตร แต่ปรากฏว่าอำนาจฌาน
ที่เข้มแข็งก็ปิดไม้กระเด็น ไปโดนภูเขา
หลายลูกเลย สุดท้ายมันก็ถูกแผ่นดินสูบ

ต่อมา คนสุดท้ายลงมือใคร
เป็นพระ “เทวทัต” พระเทวทัตทำกรรม
กับพระพุทธเจ้ามากเลย พระพุทธเจ้า
เดินรอบเขา ท่านก็ขึ้นข้างบนผลักก้อน
หินมา ข้างกำลังตกมัน ท่านก็ปล่อยให้
ชนพระพุทธเจ้า ผลที่สุดก็ถูกแผ่นดินสูบ

พวกที่ทำกรรมกับศาสนา นี่ใคร
ที่ทำให้ศาสนาเสื่อมมัน ตั้งแต่ยันตระ
นิกร พุทธโธ พวกนี้จะไปทางไหนแล้วนะ
ทำกรรมใส่ไว้กับศาสนา ทำให้ศาสนา
เสียภาพลักษณ์ที่ดี แทนที่ศาสนาจะ
งดงาม แทนที่จะทำให้คนมาฟังฟัง สัตว์
โลกจะได้ฟัง ถ้าศาสนาไม่เสื่อมสัตว์โลก
ก็มีที่ฟัง ก็ไม่เบียดเบียนกันมาก จะไม่
ทำร้ายกันมาก จะไม่ก่อกรรมทำเวรกัน
มาก ศาสนาจะยกคนให้อยู่เหนือกรรม
ได้อีกเยอะ แต่ถ้ามาทำกรรมใส่ถม
ศาสนาเสีย เด็กรุ่นหลังก็จะมองเห็นว่า
ศาสนาเราไม่ไหว

นี่เรายังว่าพอควรนะ บางศาสนา
เขาฆ่าคนอื่นไม่บาป ฆ่าศาสนาอื่นไม่

บาป เทียวไปตัดคอเขาคนโน้นคนนี่เขา
นี่พวกคลังศาสนา แต่พวกนี้เขาก็ทำให้
ศาสนาเขาเสื่อมเหมือนกันนะ มองดูว่า
ศาสนาอะไรโหดร้ายอย่างนี้ เดียวนี้คน
ทำกรรมใส่ศาสนาของเขา นี่เยอะไหม ?
ของเราก็เยอะนะ

บางคนนี่ไปหลอกพระหลอก
เจ้าว่าจะหากฐินมาทอด แต่ต้อง
ลงทุนอย่างนั้นอย่างนี้ ขอยืมทุนวัด
ไปก่อน หายจ้อยเลย

แต่เดี๋ยวนี้มันหายไปเรื่องหนึ่ง
กรรมที่เคยชั่วหนัก เมื่อก่อนนี้อาตมา
เคยเห็นเลย ไปดูศพคนหนึ่งนะเขาลัก
พระพุทธรูป เขาชอบไปตัดเศียรพระพุทธรูป
ไปขาย (แปลก ! คอเขานี่เขี้ยวรอบ
หมด) เขาไปตายคว่ำหน้าอยู่ คือ เขา
เอาพระพุทธรูป นี่ไปซ่อนอยู่ตรงลำ
ประโดง หญ้าปิด แล้วตอนเขาไปเอา
นี่ไม่รู้เขาเกิดอะไรขึ้น เขาก็นอนฟุบอยู่
ตรงพระพุทธรูปที่เขาซ่อน แล้วคอเขา
เขี้ยวหมดเลย (จำได้ชื่อไอ้หมาน มาเร็ว
ไปดูศพไอ้หมานกัน) พวกตัดเศียรพระ

แต่เดี๋ยวนี้เขาไปไหนอ่ะ เมื่อ
ก่อนนั้นมันมีอยู่คนหนึ่งจำได้ไหม ? ตัด
เศียรกันนำดูเลย พระเก่า ๆ ถูกตัดเศียร
ขายเยอะ แล้วก็ถูกรรณลิขิต ประเทศ
ไทยเราก็มี ละครโทรทัศน์ก็เล่นดีเหมือน
กันนะ เรื่องกรรณลิขิต นี่เคยดูไหม ? คน
ทำอะไรต่ออะไรไว้ มารับผลเห็นทันตา
ในชาตินี้ หลายตัวอย่าง

ที่วัดนี้ก็ยังมีตัวอย่างหนึ่งที่ออก
กรรณลิขิต มียายแก่คนหนึ่งอายุ ๘๐ ปี
เขาถูกฆ่าตาย แล้วเขาก็เขียนข้างฝา
ไว้ “ถ้าฉันตายขอให้เอาของในบ้าน
ให้พระพยอมที่วัดสวนแก้ว” ผู้ใหญ่
บ้าน กำนัน เขาเห็นว่า ศพเน่าเหม็น
เขาก็มาดูกัน แต่พอเห็นข้างฝา เขาก็โทร
มาให้วัดไปรับ เจ้าคนไปรับ นี่เขาไปเจอ
สตางค์ใต้เบาะที่ยายนอนสองพัน เขา
จิกเอาไว้เลย พอจิกไว้ เขาก็โทรศัพท์

“แม่ เดี่ยวจะฝากสตางค์ให้
แม่ ให้น้องเขาไปให้สักพันหนึ่ง”

“เออ แล้วเอ็งได้อะไรมาล่ะ”
แม่ก็ถาม

“อ้อไปรับของที่บ้านคนตาย
ก็ได้มา”

พูดไปยังไม่ทันจะขาดคำ มีเสียง
คนแก่ดังแทรกเข้ามาในโทรศัพท์

“กูไม่ได้ให้มึง กูไม่ได้ให้มึง กู
ให้พระ ให้วัด”

แล้วโทรศัพท์ก็หลุดมือเลย
แล้วสักพักหนึ่งหยิบมาโทรใหม่ ดังอีก
แล้วต่อมาอีกไม่กี่วันเขาก็ผูกคอตาย
ใต้ต้นมะม่วงที่สาขากบินทร์ (จ.ปราจีนบุรี)

แปลก ! ก็ใครที่เกิดมาไม่เชื่อเวร
เชื่อกรรมซะเลย ก็หากกรรมใส่หัวไป
เรื่อย ๆ ชาตินี้หัวมันไม่มีทางที่จะโล่ง
โปร่งเบา มันหนักหัวหนักใจ กับไอ้กรรม
ที่ทำให้

เขาบอกกรรม นี่มันมีตัวหนึ่งที่
ให้ผลในปัจจุบัน คือ “วิปฏิสาร” คือ
นึกแล้วร้อนใจทุกที ที่มันไปทำความ
ผิดพลาด คนมีวิปฏิสาร ซึ่งตรงกันข้าม
กับความภาคภูมิใจ คือ “ปิติ”

ถ้าเกิดปิติ มันเป็นฝ่ายถูกฝ่าย
ดี แต่ถ้าเกิดวิปฏิสาร มันเป็นฝ่ายเศร้า
ฝ่ายทุกข์ ผลของวิบากที่เป็นปัจจุบัน
ทำให้อยู่ร้อนนอนทุกข์ นึกแล้วร้อนใจ
นึกแล้วไม่มีความภาคภูมิใจ วัน ๆ ปี ๆ
หนึ่ง ไม่มีปิติหล่อเลี้ยงใจเลย มีแต่
หวาดหวิว หวาดเสียว ไม่รู้จะมาถึงเรา
เมื่อไหร่...กรรมนี้

ฉะนั้น วันนี้ก็อยากจะให้ พวก
เราชาวพุทธ แต่อย่าลืมนะ ไม่ใช่ฟัง
เรื่องกฎกรรมอะไรกรรม แล้วก็
บอก เราก็ปล่อยไปตามยถากรรม
เชื่ออย่างเดี๋ยวไม่ได้ พระพุทธเจ้า
สอน ๒ คำ

๑) กรรมวาที เชื่อเรื่องกรรม แล้วต้องมี

๒) วิริยะวาที คือ ต้องมีความเพียรอยู่เหนือกรรมให้ได้

ไม่ใช่ “เรามั่นจนก็เพราะกรรมเก่า เราก็จำนนจนไปอย่างนี้”

แต่ถ้าเรามีความเพียรขยัน เราก็อาจจะรวยได้ ทั้ง ๆ กรรมเก่าก็มี แต่กรรมใหม่แซงขึ้นไป คือความเพียร ต้องมี ๒ อย่าง “เชื่อกรรม ต้องมีความเพียร”

ถ้าเชื่อกรรมแล้วปล่อยไปตามยถากรรม ก็อยู่ใต้กรรม แต่ถ้าเชื่อกรรมแล้วความเพียรแรงขึ้นเหนือขึ้น ก็อาจจะอยู่เหนือกรรมได้อีก

ถ้าชาวพุทธเราจับ ๒ อย่างนี้เข้ากันได้ เราก็จะเป็นชาวพุทธ ที่ไม่มีคำว่า “อยู่ใต้กรรม” ไปตลอดทุกภพ ทุกชาติ มีโอกาสที่จะพยายามขึ้นไปอยู่เหนือกรรมให้ได้

ไม่มีคำว่า “ต้องคลุกเคล้าทั้งสุขทั้งทุกข์ ทั้งดำทั้งขาว” มีแต่เบา ว่าง สบาย ภูมิใจ ปีติ แล้วก็รู้จักระงับปีติ ให้เกิดปัสสัทธิ วิมุต หลุดพ้นไปจากเรื่องวุ่น ๆ กรรมนี่ยังวุ่นอยู่ ถ้าอยู่เหนือกรรมหมดวุ่น มีแต่เบา สบาย วันนั้นก็คงแค่นี้ละ.

๕๕...ไม่มีคำว่า

“ต้องคลุกเคล้า
ทั้งสุขทั้งทุกข์
ทั้งดำทั้งขาว”

มีแต่เบา ว่าง สบาย
ภูมิใจ ปีติ...”

“บุญช่วย บุญพวาสนาส่ง บุญรอด”

ร่วมบุญ...ช่วย-ส่ง-รอด กับพระราชาธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

๑

บุญช่วย : ช่วยให้มีน้ำ แก้วกฤตภัยธรรมชาติ ต้องมีธนาคราผู้นำ ร่วมช่วยกันสร้าง

“กองทุนธนาคราผู้นำ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาครากสิกรไทย (ออมทรัพย์)

สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 013-1-41776-4**

๒

บุญพวาสนาส่ง : ส่งเสริมช่วยเหลือดูแลคนยามแก่ยามเฒ่า ไม่ปล่อยให้เขา

ตกต่ำยามอายุสูงส่ง ปล่อยให้คนแก่ตกต่ำไม่ได้ ตามส่งเสริมด้วย

“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาครากสิกรไทย (ออมทรัพย์)

สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 382-2-48554-4**

๓

บุญรอด : “เราจะตายกันแน่ ถ้าหากมีจลาชีพมีเยอะ” ทรัพย์สิ้นชีวิตเราจะไม่ปลอดภัย เพราะนั่นสังคมก็ตองรอดด้วย

“กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาครากสิกรไทย (ออมทรัพย์)

สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ **บัญชีเลขที่ 013-1-42109-5**

ติดต่อสอบถามข้อมูลกองทุน โทร. **06 1576 9829, 08 5658 1221**

“ตัวกู - ของกู”

สำหรับเก็บตก สะเก็ดข่าว ช่วงนี้ ! เห็นจะไม่มีอะไรเกิน คำว่า “กราบรถ...กู”

คนเรานี่ “ตัวกู-ของกู” มีตัวกู แล้วก็มีของกู เพราะฉะนั้น ใครทำอะไรไม่ถูกใจกู ไปทำร้ายของกู ก็ทำให้ของกูเสียหาย กูก็จะบังคับข่มขู่ให้ทำตามใจกู

อันนี้ก็ต้องเรียกว่า เป็นสะเก็ดข่าวที่ผู้ก่อเหตุเจ็บปวด สะเก็ดลอกแล้ว ลอกอีก ไปหลายครั้ง จึงต้องไปบวช

ก็ขอให้การบวชครั้งนี้ ทำให้ได้สติปัญญา ขอให้ได้บวชเรียนแล้ว ได้สติปัญญา อย่าให้ใครต้องไปกราบอะไรอีกต่อไป ขอให้ไปกราบพระรัตนตรัย แล้วหยุดคิด ! ที่จะไปข่มขู่ให้ใครกราบอะไรต่อมิอะไร ที่ไม่มีชีวิตชีวาเลย

อีกสาเหตุหนึ่งที่ตั้งร้อน ประเด็นเด่น เห็นจะไม่มีใครเกินน้องเบส

โบราณเขาบอก **“ปลาหมอตายเพราะปาก”** นักพูดก็มักจะพลาด เพราะพูด แหม ! ก็น่าเห็นใจน้อง อายุยังน้อยประสบการณ์ ชั่วโมงบิน **“การมาเร็ว...มาแรง”** นี้ก็ทำให้มันอก มันใจแล้ว ก็จะไม่หลุดง่าย ถ้าอายุมากเสียหน่อย แล้วดั่งซ่า ๆ ค่าตัวไม่แพง ก็คงจะไม่เกิดปัญหาแบบนี้ น้องเบสก็เลยกลายเป็นสะกิดข่าวที่น่าสงสาร แล้วก็ มีผลกระทบซึ่งมาอีกเยอะแยะ

อาตมาก็เองยังไม่รู้ว่า ปากจะพาไปอะไรกันแต่ไหน วันไหน เมื่อไหร่ ก็พยายามจะละวางให้ได้มากที่สุด แล้วก็ไปเทศน์ คงจะปลอดภัยขึ้น แล้วค่าตัวก็ไม่ได้ขึ้นกับเขา

เมื่อไม่ขึ้น-ไม่ลง ดีกว่ารีบขึ้นเร็ว ๆ แล้วลงเร็ว ขึ้นไว แล้วลงไว นี่ก็ลำบาก ! แต่อย่างไรก็ตามเข้าใจว่า ในโลกเรามีได้ มันมีเสีย มีบวก มีลบ มีขึ้น มีลง อย่าไปงกกับมันนักเลย ก็ให้รู้ว่าโลกใบนี้ มันมีตกเป็นข่าวใหญ่ ๆ กันได้เรื่อย ๆ แต่ก็ขอให้ทุกคนได้บทเรียนแล้วกัน เจริญพร.

ทำไมถึง "บวชไม่สึก" ?

ตอน ๘

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

เมื่อ มาเทียบเคียงดูแล้ว ชัดขึ้นทุกวัน พออายุยิ่งมากขึ้น นิ่งนึกภูมิใจว่า อาตมาที่ไม่สึก ทำให้ได้รู้บันปลายชีวิตในทางการ เป็นนักบวช ได้อย่างชนิดที่เรียกว่า **เพิ่มมูลค่าชีวิตอย่าง ยอดเยี่ยม**

เพราะว่า การระลึกนึกถึงความตาย ความพลัดพราก **“บรรพชิต พึงพิจารณาอยู่เนือง ๆ”** นี้พอเรา...ได้เอามาพิจารณา มานึก มาคิด เต็มวเราก็จะไป เต็มวเราก็จะพลัดพราก เต็มวก็ไม่ได้อยู่กับร่างกายสังขารนี้ตลอดไป มันก็เลยทำให้เกิดการเร่งรัด ในการจะทำความเพียร ความพยายาม ทั้งดับทุกข์ส่วนตน พยายามทำให้ผู้อื่น เพื่อแผ่กระจายให้ผู้อื่น

ที่ชัดเลยก็เรื่องทำมาหากิน ที่จริงก็ไม่ใช่หน้าที่ แต่ถ้าบอก
ว่า ไม่แนะนำให้ชาวบ้านทำมาหากิน แล้วปล่อยให้เขา
อดอยากปากแห้งท้องหิว แล้วเราเพิกเฉยดูตาย เอาเวลา
ไปทำอะไรเสีย ทำไมไม่เหลือเวลามาทำให้คนอื่นอิ่มปาก
อิ่มท้อง อิ่มอก อิ่มใจ

ในเรื่องอิ่มอก อิ่มใจ กับอิ่มปาก อิ่มท้อง เลยทำให้เรา
ไม่อยากสึก เพราะว่าได้ทำให้คนอิ่มปาก อิ่มท้อง อิ่มอก อิ่มใจ
เช่น ไปบิณฑบาต

คนบางคนนี่บอกว่า โอ๊ย ! ไม่นึกว่าจะมา ขนลุก ขนชัน ดีใจ
เหลือเกิน บุญเหลือเกิน อันนี้ทำให้เขาอิ่มอก อิ่มใจ

เอ้ ! เรายี่ก็ลำบากเดินไป มันเมื่อยขา พอได้ฟังว่า เขามี
ความสุข ได้ใส่บาตร ได้เห็นเรา เดินไปรับบาตร เขาไม่
นึกว่า จะไปไกลขนาดนั้น

แหม ! การบิณฑบาต นี่สร้างบรรยากาศ อารมณ์ที่ไม่อยาก
สึก ได้มากไม่ใช่น้อยเลย เช่นเราก็พยายามว่า เขาใส่บาตร นี่เขาให้
พระพุทธเจ้า ใส่ให้พระศาสนา คนที่ใส่ก็เป็นสักแต่ว่าธาตุ อาหาร
ที่ใส่ก็เป็นสักแต่ว่าธาตุ ทำให้เราไม่ไปหลงไหล เสียเวลาทำเรื่อง
อาหารการกิน แต่เราก็จะไม่ปล่อยให้ใครอดอยากขาดอาหารการ
กิน ถ้าอยู่ใกล้เรา แล้วก็จะม่กิน

วันหนึ่งก็มีคนเขาพูดว่า “พระองค์นี้เป็นพระหากิน” เมื่อก่อนนี้ถ้าใครพูดอย่างนี้ แล้วเราโง่งนะ ในการที่เราไม่รู้จักคำสอนของพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้า นี่เวลาใครว่าท่าน ท่านก็รับ ท่านตรัสว่า คนเขาว่าท่าน คนอะไรอยู่ไม่มีความหวัง อยู่ไปวัน ๆ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ถ้าหวังแล้วไม่สมหวัง มันเป็นทุกข์ เราก็เลยอยู่ไม่ต้องหวัง ท่านว่าเราไม่มีความหวัง ใช้ท่านพูดถูก ! เพราะเรากลัวว่าความหวังมันจะกัดให้เราเป็นทุกข์”

พอคนเขาว่า อาตมาเป็นพระหากิน อาตมาบอก เออ ! ใช้โยม อาตมานี้หาให้คนกิน บิณฑบาตมาเหลือก็แบ่งคนกิน คนชรา เด็กกำพร้า คนพิการ หมู หมา กาไก่ ที่อยู่ในวัด วัวควายก็ได้กิน ถ้าเราบิณฑบาตแล้ว คนได้กิน สัตว์ได้กิน แล้วเขาว่าเรา “พระหากิน” แล้วจะไปโกรธทำไม ก็หามาให้คนกิน แล้วเขากินอิ่ม เขามีความสุข แล้วเราได้ทำให้คนอื่นอิ่มอก อิ่มใจ อิ่มปาก อิ่มท้อง

ถ้าไม่ได้บวช ลึกไปจะทำให้คนอิ่มสักกี่คน โดยเฉพาะอิ่มใจนี่คงยาก แต่ถ้าอยู่ที่นี่ มีเทป-ซีดี มีหนังสือธรรมะ มีปฏิทิน มีข่าวสาร อาหาร ผลไม้หมากรากไม้ ไปแจกเขา เขาให้เรา เราให้เขา เขาให้อาหารกับข้าวแกงเรา เราก็ให้ข่าวสารเขาไป ช่วยชาวนาซื้อข้าวเปลือกมาสี เอาไปแจก เราไม่ได้ไปหากิน เอาเขาข้างเดียว มีหนังสือธรรมะให้เขาอ่าน มีซีดีเทศน์ธรรมะให้เขาฟัง รวมแล้วก็คือว่า เขาก็อิ่มอก อิ่มใจ แถมได้อิ่มปาก อิ่มท้องอีก บุญก็ได้ ใ้ก็เต็ม

อย่างนี้แล้วจะทิ้งโอกาสอันล้ำเลิศประเสริฐสุดในชีวิต “ชีวิตที่อิ่มอก อิ่มใจ อิ่มปาก อิ่มท้อง” ทั้งส่วนตัวและคน

“...ถ้าอาตมา
ไม่ได้บวช
หรือ...สึกไป
โอกาสที่จะทำให้
คนอิมปาก
อิมท้อง อิมอก
อิมใจ คงสร้างได้
ยาก ทำได้ยาก...”

รอบข้าง จะมีสักกี่คนในโลกนี้ ที่จะทำให้คน
อิมปาก อิมท้อง อิมอก อิมใจได้มากมาย
ถ้าอาตมาไม่ได้บวชหรือสึกไป โอกาสที่
จะทำให้คนอิมปาก อิมท้อง อิมอก
อิมใจ คงสร้างได้ยาก ทำได้ยาก

เพราะฉะนั้น เมื่อเห็นอยู่อย่างนี้ สัมผัส
อยู่อย่างนี้ ได้ยิน ได้ดู ได้เห็นอย่างนี้ แล้ว
จะทิ้งความอิมอกอิมใจไปหาวิมานอะไร
ที่ไหนล่ะ มันก็เลยต้องอยู่อย่างนี้แหละ แล้ว
ก็จะต้องอยู่ต่อไปอย่างนี้แหละ แล้วก็ทำ
อย่างนี้แหละ จะทำแต่เรื่องอิมอก อิมใจ
อิมปาก อิมท้อง เรื่อย ๆ ไป จะไม่ทำให้ใคร
ขาดแคลน หิวโหย อดอยาก จะไม่ทำให้
ใครอดหนาก ระอาใจ แต่จะทำให้เขาอิมอก
อิมใจตลอดไป

เพราะฉะนั้น ปัญหาคำว่า “ทำไม...
ไม่สึก” มันยิ่งลึก ยิ่งนึก ยิ่งสนุก มีความ
สุขทุกวัน จะไปหานรกทำไมล่ะ ! หากความ
อิมอก อิมใจ อิมปาก อิมท้อง ให้เพื่อน
มนุษย์ มันมีความสุขแล้ว เพราะฉะนั้น
ความที่มีโอกาสได้ทำอย่างนี้แหละ เพราะ
ได้บวช ถ้าไม่ได้บวช...ก็ไม่ได้ทำ ทำได้
ก็แคบ ๆ แค่ปากท้องตัวเอง ปากท้อง
ลูกเมีย มันแคบ !

ไอ้โฮ ! โอกาสทำอิมอก อิมใจ อิม
ปาก อิมท้อง มันกว้างมหาศาลเลยตอน
นี้ ก็เลยอยู่ ๆ ๆ คงจะอยู่ต่อไป เจริญพร.

5 AAA | E30

ร่วมทอด "ผ้าป่า รักษาป่าเพื่อชีวิต"

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๐

ตั้งแต่ทำวารสารเล่มนี้มา อาตมาก็ไม่เคยคิดจะชวนใครทอดกฐิน-ผ้าป่าหรือเรียอะไรอะไรนี้ เราก็ไม่เคยทำ ไม่ถนัด แต่ถึงคราวจำเป็นว่า ถึงแม้ตั้งใจว่า จะไม่รบกวนใคร แต่ก็ยังเห็นว่าคนไทยนี้ยังงี้ก็ยังทำบุญกันอยู่

ที่นี้เมื่อทำแล้วก็ควรทำให้เกิดคุณเกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติ และเพื่อเทิดทูนถวายพระราชปณิธานของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ให้งานเดินหน้าต่อไป ถึงแม้พระวรกายพระองค์ท่านจะจากไป แต่น้ำซึ่งพระองค์ตรัสว่า...มันคือชีวิต

อยากจะเรียกว่า “**ทอดผ้าป่า...สืบชีวิต**” เพราะถ้าไม่มีน้ำอุปโภค ชีวิตอยู่ยาก ถ้าไม่มีน้ำทำการเกษตร พืชผลธัญญาหาร ที่จะมีกินหล่อเลี้ยงชีวิต ก็ยาก เลยตั้งชื่อว่า “**กองผ้าป่ารักษาน้ำเพื่อชีวิต**”

ถ้าใครเห็นด้วย จะร่วมด้วยช่วย ๆ กัน ก็ขอเชิญชวนมาร่วมงานทอดผ้าป่าในวันอาทิตย์ที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๐

ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ ถ้าหากว่าท่านผู้ใดเห็นดีเห็นงาม จะร่วมตั้งมากองละเล็กกองละน้อย หรือท่านที่เอากะบอกไป ก็ขอให้เอากะบอกนั้นแหละ มาร่วมทอดผ้าป่ารักษาน้ำเพื่อชีวิตด้วยกัน

ขอบอกเป็นครั้งแรก และก็คงจะเป็นครั้งสุดท้าย จะไม่รบกวนใครในเรื่องชวนทอดกฐิน-ผ้าป่าอีกเด็ดขาด คิดว่า ขอทำเพื่อมันปลายชีวิตของอาตมาด้วย และก็เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลให้ในหลวงด้วย เราจะได้สืบสานพระราชปณิธาน เพราะท่านตรัสเรื่องน้ำไว้ตั้ง ๓ พันกว่าโครงการ ใน ๔ พันพระราชดำรินั้น

ขอให้ท่านที่รับวารสารฯ เล่มนี้แล้ว ได้เห็นดีเห็นงาม ก็คงจะร่วมกันเพียงครั้งนี้ครั้งเดียวและคงไม่มีครั้งต่อไป เพราะอาตมาก็ตั้งใจว่าบ้านเมืองอยู่ในภาวะเศรษฐกิจติดขัด ถ้าใครที่พอจะมีร่วมด้วยก็เชิญทอดผ้าป่าในเดือนเมษายน

เจริญพร

พระราชธรรมนิเทศ

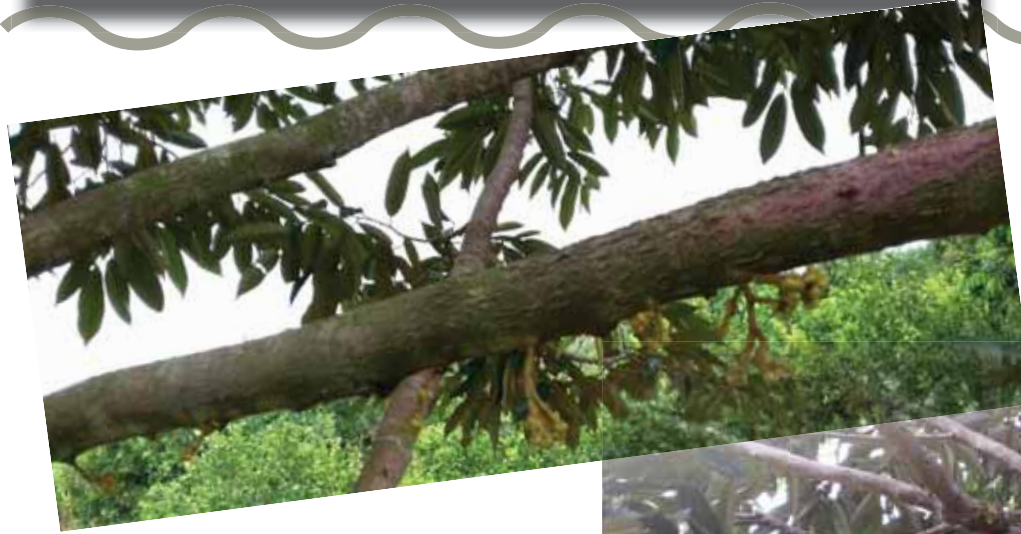
(พระพยอม กัลยาโณ)

แท็งก์กักกอนทุนธนาการน้ำ
ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี
กำลังดำเนินการตามเจตนาารมณั้ของกองทุน

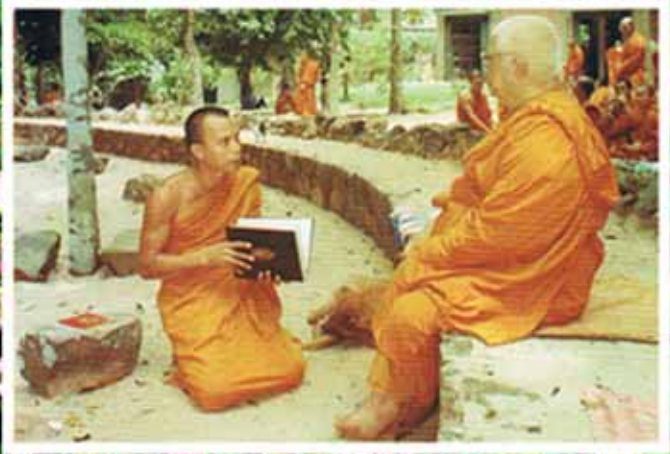
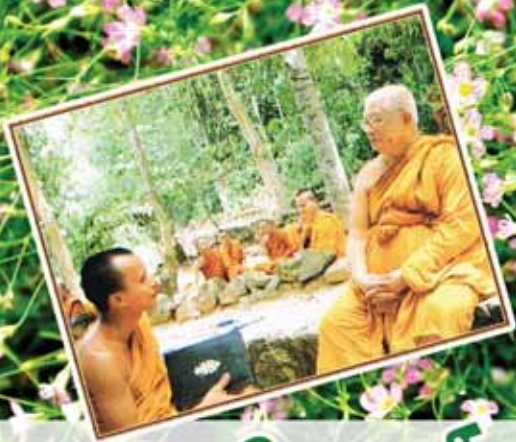
ต้นลำไย

กำลังออกดอก
ณ วัดสวนแก้ว
(ธันวาคม ๒๕๕๙)

ต้นทุเรียน
กำลังออกดอก
ณ วัดสวนแก้ว
(ธันวาคม ๒๕๕๙)

จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว

สะกิดธรรม

โดย...พุทธทาส

๐๐ สิ่งสูงสุด คุ่มครองมนุษย์ ๐๐

ที่นี้อาจจะพูดต่อไปเล็กน้อย ถึงปัญหาว่า **ทำไมเราจึงไม่รู้ไม่ชี้ต่อสิ่งสูงสุด ?** สมมติว่า บรรดาที่นั่งอยู่ที่นี้ทั้งหมดนี้ มีบางคนไม่สนใจ ไม่รู้ไม่ชี้ต่อสิ่งสูงสุดมีไหม ? บางคนไม่รู้ไม่ชี้และไม่อยากจะรู้จะชี้กับสิ่งสูงสุด ถ้ามันมีปัญหาอย่างนี้ ก็ไปคิดดูให้ดีเถอะ คือ เราไปเข้าใจผิด เรามีสัมมาทิฏฐิไม่พอ หรือเรามีมิจฉาทิฏฐิเสียด้วยซ้ำไป

เราไม่เข้าใจสิ่งนี้ คือ สิ่งสูงสุด เราเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรแก่เรา เราจะสอบไล่ได้เร็ว ๆ ออกไปทำงานหาเงินให้สนุกสนานดีกว่า เราไม่มัวนึกถึงสิ่งสูงสุด นี่ก็อยากจะทำใจเสียใหม่ ให้มันมีที่ว่างสำหรับสิ่งสูงสุดบ้าง แล้วสิ่งสูงสุดจะมาคุ่มครองเรา ไม่ให้ตกไปในฝ่ายผิด ฝ่ายชั่ว จะมี

ของกิเลส เขาชอบความหลอกลวง
 ของกิเลส เขาชอบความประเล้า
 ประโลมของกิเลส เขาก็เลยเห็นว่า
 สิ่งสูงสุดนี้ไม่มีรสชาติอะไร แล้วคน
 เดียวนี้ก็มักจะปรับเอาว่า มันเป็น
 เรื่องสำหรับคนโง่ เป็นยาฝิ่นสำหรับ
 คนโง่ เรื่องพระนิพพานนี้เป็นยาฝิ่น
 สำหรับคนโง่ ถ้าใครคิดอย่างนี้เอา
 ไปคิดเสียใหม่นะ

ที่นี้ บางคนก็คิดว่า มันพัน มัน
 เหลือวิสัยของเรา มันไม่อยู่ในวิสัยแห่ง
 คนสมัยนี้จะได้ นี่ก็เป็นความคิดที่ผิด
 คิดเสียว่า คนปัจจุบันนี้ไม่อยู่ในวิสัยที่
 จะเข้าถึงสิ่งสูงสุดหรือนิพพานได้ เพราะ
 เขาไม่รู้จักสิ่งสูงสุด ที่จริงมันรอดตัว
 อยู่ทุกวัน ๆ แต่ละวันละวันนี้ เพราะสิ่ง
 คักดีสิทธิ์สูงสุดคุ้มครอง ถ้าไม่อย่าง
 นั้นมันเป็นบ้าแล้ว ใครลองมีกิเลสทุก
 ชั่วโมง ๆ ทั้งวันทั้งคืน ไม่กี่วันเป็นบ้าแล้ว
 ตายแล้ว เดียวนี้ยังไม่เป็นบ้า ยังมานั่ง
 อยู่ได้ ใจคอกปกติ เพราะสิ่งสูงสุดยัง
 คุ้มครองอยู่บางส่วน เรียกว่า **เรารอด**
อยู่ได้เพราะสิ่งสูงสุด เราไม่เป็นบ้า
ไม่วิปริตในทางจิตใจ เพราะว่าสิ่ง
สูงสุดยังคุ้มครองอยู่

ความสุขสบาย จะเรียนก็เรียนเก่ง
 จะทำงานก็ทำงานเก่ง จะรู้จักใช้เงิน
 ให้ถูกต้องตามวิธีของสิ่งสูงสุด ก็เป็น
 มนุษย์ที่ไม่มีปัญหา

ที่นี้ บางคนเขาจะมีความคิดเสีย
 เองว่า สิ่งสูงสุดนี้ไม่มีรสชาติอะไร ไม่
 สนุกไม่หวานไม่หอม ไม่อะไรต่าง ๆ
 นี้ สิ่งสูงสุดไม่มีรสชาติอะไร เราไม่
 อยากจะสนใจ นั่นเพราะเขาเข้าใจผิด
 ต่อสิ่งสูงสุดหรือความสงบ เขาชอบ
 ความวุ่นวาย เขาชอบความกระตุ้น

ที่นี่ บางคนมาเหนือเมฆ เขาปฏิเสธสิ่งสูงสุด เขาหาว่าสิ่งสูงสุดชนิดนั้น มันไม่เป็นหลักประชาธิปไตย มันไม่เป็นประชาธิปไตย เขาอยากจะมีเสรีภาพ ไม่ให้มีอะไรมาควบคุมเขา มาคอยบังคับเขา เขาไม่ต้องการจะทำตามกฎของพระเจ้าหรือของอะไรก็ตาม เขาอยากจะเป็นประชาธิปไตยแบบของเขา เขาก็ไม่สนใจสิ่งสูงสุดด้วยเหมือนกัน

ที่นี่ เดียวนี้เขาบูชาวัตถุ เป็นวัตถุนิยม มันก็แค้นเหลือเกิน ที่เขาจะไม่ชอบสิ่งสูงสุด เพราะสิ่งสูงสุดไม่ต้องการให้ใครตกไปเป็นทาสของวัตถุนิยม ที่นี่ คนมันเป็นทาสของวัตถุนิยมเสียแล้ว มันก็ไม่ชอบสิ่งสูงสุดนี้เขาไม่เห็นว่ สิ่งสูงสุดมันจะมาเป็นสิ่งที่อยู่เหนือหรือบังคับวัตถุได้ ที่จริงธรรมะนั้นอยู่นเหนือ หรือบังคับวัตถุได้ ไม่ให้วัตถุมากกระตุ้นให้เราหัวเราะ ไม่ให้วัตถุมาขำยี้ให้เราร้องไห้ นี่การอยู่กับสิ่งสูงสุดนี้ สามารถที่จะอยู่นเหนือวัตถุ

รวมความว่า เขายังเป็นทาสของกิเลส ยังชอบสิ่งที่วนเวียนอยู่ที่นี่ ถ้าเป็นสิ่งสูงสุดมันหยุดว่ายเวียน เขาไม่ชอบ เขาชอบสิ่งที่จะต้องการให้ว่ายเวียน วนเวียนอยู่ที่นี่ คือ มีกิเลส แล้วก็ทำกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วก็ได้รับผลของกรรม แล้วก็ยังมีกิเลสอีก แล้ว

๘๘

...เดี๋ยวนี้เขาบูชาวัตถุ เป็นวัตถุนิยม มันก็แค้นเหลือเกิน ที่เขาจะไม่ชอบสิ่งสูงสุด เพราะสิ่งสูงสุดไม่ต้องการให้ใครตกไปเป็นทาสของวัตถุนิยม **ที่นี่คนมันเป็นทาสของวัตถุนิยมเสียแล้ว มันก็ไม่ชอบสิ่งสูงสุด...**

ก็ทำกรรมอีก ได้รับผลกรรมอีก แล้วก็มีกิเลสอีก แต่ละวัน ๆ อยู่กันอย่างนี้ มีกิเลสอยากนั่นอยากนี่ ทำลงไปแล้วได้ผลพอใจ ก็อยากทำอีก ได้ผลไม่พอใจก็อยากทำอีกอยู่นั่นแหละ เรียกว่า วนเวียนอยู่ที่นี้ ไม่อยากจะออกไปจากความทุกข์ ไม่อยาก จะออกไปจากวัฏสงสารของความทุกข์

เราอย่าอยู่ในจำพวกเหล่านั้นเลย มองเห็นสิ่งสูงสุดให้ถูกต้อง ตามที่เป็นจริงว่า มันมีไว้สำหรับมนุษย์ ที่มีคุณสมบัติสมควร แก่ความเป็นมนุษย์ มนุษย์ที่มีคุณสมบัติสมควรแก่ความเป็น มนุษย์ พอเป็นได้เท่านั้นจะชอบสิ่งสูงสุด แล้วจะเดินไปตามสิ่ง สูงสุด

เดี๋ยวนี้พวกฝรั่งเขาว่ากันเองนะ ไม่ใช่เราจะไปตำเขา เขา ว่าคนในโลกปัจจุบันนี้ มันเป็น economic animal คือเป็นสัตว์ เศรษฐกิจ เป็น animal นะ ไม่ใช่มนุษย์นี้ economic animal มัน เป็นสัตว์เศรษฐกิจ มันหลงเศรษฐกิจ บูชาเศรษฐกิจเป็นพระเจ้า สัตว์อย่างนี้มันจะชอบสิ่งสูงสุดไม่ได้

อีกคำหนึ่งเขาว่า คนในโลกเวลานี้ มันเป็น political animal เป็นสัตว์การเมือง ทั้งโลกมันเป็นสัตว์การเมือง มันบูชากการเมือง มันลุ่มหลงการเมืองกัน แล้วจะชอบสิ่งสูงสุดไม่ได้ เพราะว่าไม่ได้ เป็นคนสักที มันเป็น animal เท่านั้นเอง

อีกคำหนึ่งเขาว่าเป็น social animal เป็นสัตว์สังคม แล้ว แต่ว่าสังคมมันจะเฮกันไปทางไหน มันจะฮือกันไปทางไหน จะบ้า กันไปทางไหน ฉะนั้น พวกเธอเหล่านี้อย่าไปชอบแพชชั่นนัก ถ้าไป ชอบแพชชั่นบูชาแพชชั่น แล้วมันจะเป็น social animal นี้ยกตัวอย่าง สักอย่างเดี๋ยวเท่านั้น ว่าอย่าไปชอบแพชชั่นกันนัก เป็นอิสระแก่เนื้อ แก่ตัวบ้าง อย่าให้แพชชั่นมันครอบงำนัก ทั้งวัน ๆ คอยดูแต่แค่ตตาส ล็อกขายกางเกงยีนส์นี้ ทั้งวัน ๆ มันคอยแต่นั่งดูแค่ตตาสล็อกขาย กางเกงยีนส์ นี่มันบ้าแพชชั่น มันเป็นสัตว์สังคมในแง่นี้มากเกินไป

“นิพพานันิ ปริมํ วทนุติ พุทุธา” ผู้รู้ทั้งหลยกล่าว พระนิพพานว่เป็นบรมธรรม

“...มนุษย์ควรจะได้รับ คือ ธรรมะอันสูงสุด...”

ฉะนั้น เรออย่าเป็นสัตว์เศรษฐกิจ อย่าเป็นสัตว์การเมือง อย่าเป็นสัตว์สังคมเลย มันจะถูกบีบบังคับ กักขังไว้ในกรอบวงที่ทรมาน จงเป็นอิสระมาเป็นคน แล้วก็มาเป็นมนุษย์ ตามความหมายแห่งมนุษย์ ที่ได้พบพระพุทุทธศาสนาให้จนได้ แล้วเรอเข้าถึงยอดแห่งวิวัฒนาการแห่งความคิดของมนุษย์ ที่เกี่ยวกับสิ่งสูงสุด

ฉะนั้น ขอให้ตั้งความปรารธนาดีว่ เธอทุก ๆ คนนี้ คงจะมีความเข้าใจถูกต้อง มีความกล้าหาญ มีความเข้มแข็งพอ ที่จะดำเนินตนให้ไปในทางแห่งความถูกต้อง เพื่อลู่ถึงสิ่งสูงสุด ที่มนุษย์ควรจะได้รับ คือ ธรรมะอันสูงสุด เป็นบรมธรรม ที่ท่านกล่าวว่ “นิพพานันิ ปริมํ วทนุติ พุทุธา” ผู้รู้ทั้งหลยกล่าวพระนิพพานว่เป็นบรมธรรม คือ ยอดสุดของสิ่งทั้งปวงนั้นแหละ คือ สิ่งสูงสุด ขออย่าให้มันผิดหวังเลย.

“รักผู้อื่น สามพยางค์เท่านั้น
นั่นแหละ คือ บทพิสูจน์ของความถูกต้อง
ของความมีศาสนาหรือธรรมะ”

เรื่องพจนานุกรม ธรรม

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

เจริญพร พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ในโอกาสนี้นำเสนอธรรมะที่เป็นระบบระเบียบที่เรียกว่า **พจนานุกรมธรรม** ในลักษณะนี้คงจะดีต่อผู้อ่าน เพราะมีเรื่องหลากหลายให้ศึกษาได้เข้าใจและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เรื่องแรก

คำว่า **“อามิสบูชา”** คือ การบูชาด้วยวัตถุสิ่งของต่าง ๆ เช่น การกราบ การไหว้ด้วยดอกไม้ ธูปเทียน ข้าวปลาอาหาร ผ้าผ่อน แพรพรรณ เสนาสนะเงิน ทอง และสิ่งของต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น

ท่านทั้งหลาย ตรงกันข้ามจากการปฏิบัติบูชา ซึ่งหมายถึงการแสดงความเคารพบูชา ด้วยการยอมปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอน เพื่อถอดถอนกิเลส

ค้นหาอุปาทานจนสุดความสามารถ
แทนที่จะมัวแต่บูชาด้วยอามิส หรือวัตถุ
สิ่งของดังกล่าว

อันที่จริงแล้วพระผู้มีพระภาคเจ้า
ทรงตรัสสรรเสริญการปฏิบัติบูชา
มากกว่า ตรงตามพุทธประสงค์มากกว่า
สาธุชน...ท.*

คำว่า **“อารมณ”** (ในภาษาไทย
นั้นมันต่างกันลิบลับกับอารมณในภาษา
ธรรมะ ท่านผู้อ่าน) อารมณ ในภาษา
ไทย เราพูดว่า อารมณดี อารมณเสีย
อย่างนั้นอย่างนี้

มันหมายถึงความรู้สึกในจิตใจ
ของผู้นั้นมากกว่า นี่ภาษาไทยอย่างที่ชาว
บ้านพูดกันลักษณะนี้ แบบนี้

แต่คำว่า **“อารมณ”** ในทางธรรมะ
ไม่ได้หมายถึงจิตใจ มันหมายถึงสิ่งข้าง
นอก คือ

สิ่งที่จะมากระทบด้วยตา

เสียงที่จะได้ยินด้วยหู

กลิ่นที่จะรู้สึกด้วยจมูก

รสที่จะรู้สึกด้วยลิ้น

โผฏฐัพพะที่จะรู้สึกทางผิว

กาย คือสัมผัสทางผิวกาย

ความคิดหรือความรู้สึกได้ด้วยใจ

แต่อย่างนี้เราต้องเข้าใจว่า มันไม่ใช่
ตัวใจ มันคือ ตัวข้างนอกที่ใจจะกระทบ
หรือจะกระทบกับใจ อารมณหมายถึง
สิ่งเหล่านี้

**ถ้าในภาษาไทยเราที่พูดว่า
อารมณร้าย แล้วหมายถึงสิ่งที่
จะมากกระทบใจ คือ คิดขึ้นในใจ
แล้วกระทบใจก็ถูกเหมือนกัน
ไม่ใช่ผิด**

แต่ถึงอย่างไร ท่านก็จะเห็นได้ว่า
มันยังแคบไปหน่อย เพราะหมายแต่เรื่อง
ที่กระทบใจอย่างเดียว เราต้องหมายถึง
ว่า กระทบทางตา-หู-จมูก-ลิ้น กระทบ
ทางกายด้วย ๕ อย่างนี้เพิ่มเข้าไปด้วยรวม
ทั้งที่กระทบใจ อย่างนี้เรียกว่า อารมณ
สาธุชน...ท.

คำว่า **“อารมณ”** แปลว่า เป็นที่
เกาะเกี่ยวเป็นที่หน่วงเอาหรือเป็นที่ยินดี
ศัพท ๗ นี้แปลว่า อย่างนั้นท่านทั้งหลาย
รูปก็ดี เสียงก็ดี กลิ่นก็ดี รสก็ดี มันเป็นที่
ที่ใจจะไปเกาะเกี่ยว เป็นสิ่งที่ใจจะหน่วง
เอายึดเอาเรียกว่า **“อารมณ”**

แล้วเราก็มีเครื่องมือ หรือมีสะพาน
หรือมีช่องทางที่จะให้ใจออกไปรับ

อารมณ์นั้น ก็คือ ทางตา ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย และทางใจเองด้วย จึงเป็น ๖ คู่ เขาเรียกเป็นภาษาธรรมะว่า **“อายตนะสองฝ่าย”**

อายตนะฝ่ายนอก ก็คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ นี่เป็นอายตนะข้างนอก อายตนะข้างใน ก็คือ ตา...ใจ นี่อายตนะข้างใน สาธุชน...ท.

อายตนะนี้ แปลว่าที่ต่อกัน ที่ ๆ จะพบกัน เหมือนคำที่เราเรียกว่า ที่จะกระทบกันหรือว่าติดต่อกันนั่นเอง ฝ่ายในก็มีอยู่ฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายนอกก็มีฝ่ายหนึ่ง และฝ่ายนอกนั้นแหละ คือ **อารมณ์**

ที่นี้ สิ่งที่เราเรียกว่า **“อารมณ์”** นี้ มองดูให้ดีแล้ว มันก็หมายถึงทั้งหมด ไม่มีอะไรที่ไม่ใช่**อารมณ์**

บรรดาสิ่งทั้งหลายในโลกมันอยู่ในลักษณะของรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ทั้งนั้น

เพราะฉะนั้น ถ้ากล่าวได้อย่างไม่ผิด ก็คือว่า โลกทั้งหมดนั้นแหละ คือ อารมณ์ จะเป็นโลกที่มองเห็น หรือโลกที่มองไม่เห็นก็ตาม มันตั้งอยู่ในฐานะที่จะสัมผัสกับจิตใจได้ ท่านผู้อ่านทั้งหลาย

คำว่า **“อารยธรรม”** แปลว่า **ธรรมที่ประเสริฐ** ธรรมของพระอรหันต์ ชื่อมันสำคัญที่สุด หรือมันโด่งดัง แต่เนื้อตัวของมันกลับเป็นไปในทางตรงกันข้าม คือ เลวลง หรือสกปรก หรือมอมแมมไปด้วยเรื่องทางเนื้อหนัง

เพราะฉะนั้น อย่าเอาคำพูดเป็นเกณฑ์เป็นอันขาด

สมัยนี้ยิ่งสับสนไปหมด เช่น คำว่า **“อารยธรรม”** นี่เป็นตัวอย่าง ตัวหนังสือหมายความว่าถึงธรรมของอารยชน หรือของพระอรหันต์ แต่แล้วมันกลับไปมอมแมมด้วยเรื่องเนื้อหนังมากไปกว่าเดิม นี่เราไม่ได้ใช้คำ ๆ นี้

พูดแล้วอารยธรรมต่อไปข้างหน้า มันก็แทบจะไม่มีศีลธรรมเหลืออยู่เลยก็ได้ มันเป็นอารยธรรมทางวัตถุ ทางหลงกิเลส อารยธรรมทางวัตถุนั้น ทางหนึ่งก็มีลูกกระเบิด กระทั่งลูกกระเบิดปรมาณู

...อารยธรรมต่อไปข้างหน้า มันก็แทบจะไม่มีศีลธรรมเหลืออยู่เลยก็ได้ มันเป็นอารยธรรมทางวัตถุ ทางหลงกิเลส อารยธรรมทางวัตถุนั้น...”

นั่นแหละ คือ **อารยธรรม** อีกทางหนึ่ง ก็คือ **เนื้อหนัง และเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ หรือเทคโนโลยีที่ทำให้คนยุคใหม่ผลิตเพลินหลงไหลขนาดหนักจนขาดมันไม่ได้ เหล่านี้ที่เขาประติดประต่อกันขึ้นมาใหม่ ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด**

นี่คือ **อารยธรรม** ที่คนสมัยนี้พูดตามแบบใหม่ของเขา พร้อมกันนั้นก็ ต้องมีอาวุธปืนใหญ่ อาวุธปรมาณู อาวุธอะไรสำหรับรักษาผลประโยชน์ หรือแสวงหาความสุขทางเนื้อหนัง เมื่อก่อนเขาไม่มีทางอย่างนี้ไม่ก้าวหน้าในทางนี้ แล้วก็ไม่มีอย่างนี้ นั่นแหละ คือ **ตัวอารยธรรม**

นี่ระวังให้ดีอย่าเอาเข้ามาปนกันกับเรื่อง **“บรมธรรม”** มันถูกใช้ไปในความหมายต่างกันไปแล้ว ทั้งที่ตัวหนังสือมันเป็นเรื่องเดียวกัน

คำว่า **“อาชีพรหรืออาชีวะ”** แปลว่า ชีวิตที่ทรงอยู่ หรือทรงไว้ซึ่งชีวิต

“อาชีพ” ในที่นี้ความหมายเท่ากับ**ทรงอยู่**

อาชีพ คือ ชีวิตที่ทรงอยู่ แต่ความหมายอาจขยายไปถึงว่าเพื่อการทรงอยู่แห่งชีวิต เพื่อความพร้อมเพรียงครบถ้วนแห่งการมีชีวิตอยู่ก็ได้ เรียกว่า “อาชีพ”

มันจะรวมไปถึงว่า การบริหารร่างกายก็ดี การรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้ถูกต้องก็ดี กระทั่งการเป็นอยู่ในทางสังคมที่ดี อย่าให้ใครรังแกหรือมาฆ่าเสีย อย่างนี้ทุกอย่างทุกประการที่จะให้ชีวิตทรงอยู่ได้แล้วก็เรียกว่า **“อาชีพ”** ท่านทั้งหลาย

อาชีวะ คือ มีชีวิตอยู่อย่างถูกต้อง ครบถ้วนขบวนการ สำหรับความเป็นมนุษย์ ชีวะ คือ ชีวิตอา คือ ทัว หรือหมด หรือครบถ้วน

ฉะนั้น จะเรื่องทำมาหากินก็ดี จะกิน จะใช้ จะอยู่ จะนั่ง จะนอน จะอะไร ๆ เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับการเป็นอยู่ประจำวันนี้ ก็เรียกว่า **การดำรงอยู่แห่งชีวิตอย่างถูกต้อง**

ดูเรื่องปัจจัย ๔ คือ **อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย หยูกยาบำบัดโรค และอื่น ๆ** ที่มันเนื่องกันอยู่กับสิ่งเหล่านี้ กับการบริโภคใช้สอยสิ่งเหล่านี้ การมี การเก็บ การรักษา การเป็นอยู่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เรียกว่า **อาชีวะทั้งสิ้น** หรืออาชีวศาสตร์ก็เรียก สาธุชน...ท.

คำว่า **“วิตก”** นี่เป็นความคิดที่เจาะจงลงไปทีลิ่งนั้น ๆ จะเป็นแนวสร้างสรรค์หรือล่มจมก็แล้วแต่ คือ สิ่งที่มีเจตนาอันนั้น ๆ มันจะคิดลงไปทีลิ่งนั้น โดยความคิดว่าจะเอาหรือว่าจะทำอย่างไร

ก็ตามเถอะ แล้วแต่วิตกในกิจนั้น ๆ เมื่อมันเจาะจงคิดลงไปในเรื่องนั้น แล้วมันก็มี การใคร่ครวญอย่างละเอียดดีถี่ถ้วน นี้ เรียกว่า **“วิจารณ์”** ท่านสาธุชน...ท.

ที่นี้ คำว่า **“วิทยาศาสตร์”** นี้ หมายถึง สิ่งที่มีอยู่จริง และจริงชนิดที่เห็น ๆ อยู่ ดูเข้าใจ และจริงชนิดที่พิสูจน์ ได้ ทดลองได้ ไม่ต้องอาศัยการค้ำนึ่งค้ำนวน แต่อย่างใด ไม่ต้องอาศัยความเชื่ออย่าง มงาย อาจกลายเป็นผิดพลาดก็ได้ ไม่ ต้องอาศัยความยึดมั่นอย่างละเมอเพื่อ ฝัน บั่นน้ำเป็นตัวอะไรทำนองนั้น และ ต้องมีความรู้สึกด้วยจิตใจอย่างแจ่ม แจ่มชัดเจนลงไปจริง ๆ ในสิ่งนั้น ๆ

แล้วกว้างกฎเกณฑ์ขึ้นมาตาม ความรู้สึก จนแจ่มแจ้งนั้น อย่าเอาเหตุผล อย่างอื่นมาประกอบ แล้วก็ทำการพิสูจน์ ทดลอง ตรวจสอบด้วยปัญญา จนทดลองก็ ครั้ง ๆ มันก็ยังมีผลอย่างนั้นอยู่ นี่คือรูปแบบของวิทยาศาสตร์ อย่างแท้จริง

สิ่งไม่เปลี่ยนแปลงนี้ **พระพุทธ- ศาสนาหรือธรรมะของเรา** เอาตัวจริง คือ ความทุกข์ คือ ปัญหาที่เกิด จาก ความเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย

ความตายนี้ หรือเอาความ เดือดร้อนอยู่ เพราะอำนาจของ กิเลส เพลิดเพลินรันทลอด นี้มันเป็น ตัวทุกข์ร้อนอยู่ เพราะความโลภ หรือความโกรธ และความหลง

เอาตัวนี้มาเป็นตัวปัญหามาวาง ลงตรงหน้า แล้วก็ศึกษาพิจารณาและมีการทดลอง เมื่อมีการพิสูจน์ทดลองได้ เห็นจริงแล้ว จึงตั้งทฤษฎี

กฎเกณฑ์นี้เป็นวิทยาศาสตร์ จะ ตั้งทฤษฎีหลังจากพิสูจน์ทดลองเป็นผล แล้วทั้งนั้น แต่ถ้าเป็นเรื่องปรัชญา ก็ตั้ง ทฤษฎีก่อนพิสูจน์ทดลอง ซึ่งเรียกว่า **“ตั้งสมมุติฐาน”** นั่นเอง แล้วหาเหตุมา แวดล้อมให้มันกลายเป็นของจริงไป มัน เดินกันคนละทิศคนละทาง หรือมันเดิน สวนทางกันอย่างนี้ จงพิจารณาด้วยดี สาธุชน...ท.

คำว่า **“วินัย”** นี้โดยทั่ว ๆ ไป หมายถึงการนำไปอย่างเรียบร้อยนำ หมู่-คณะ-บุคคล-การงาน นำอะไร อย่างมีระเบียบวินัย มันก็เป็นไปอย่าง เรียบร้อย

แต่คำว่า **“วินัย”** ในส่วนสูง ส่วน ลึก ไกลนั้นออกไปก็ยังมีอยู่ คือ นำออก เสียซึ่งราคะ นำออกเสีย ซึ่งโทสะและ โมหะ นี้มันเป็นขั้นสูงขึ้นไปเหนือความ หมายถึงคำว่า **“ศีล”** พุทธบริษัท...ท.

ที่นี้คำว่า **“วิปัสสนา”** แปลว่า การเห็นอย่างแจ่มแจ้ง

“วิ” แปลว่า แจ่มแจ้ง **“ปัสสนา”** แปลว่า เห็นจะใช้ในเรื่องอะไรสิ่งไหน

ถ้าเห็นอะไรไปอย่างชัดเจนแจ่ม แจ่มตามที่เห็นจริงนั้น ๆ ว่าอะไรเป็นอะไร แล้ว ก็จัดว่าเป็นวิปัสสนาทั้งนั้น

๘...วิปัสสนาญาณ แปลว่าความรู้แจ้งแทงตลอด ปลอดภัยจากกิเลส ด้วยสติปัญญาต่อสิ่งทั้งปวง โลกธรรมหลอกหลวงมิได้...”

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย เช่น เด็ก ๆ ไปจับไฟ แล้วรู้ว่าไฟเป็นของร้อนแล้วก็เข็ด นี่เป็นความรู้ที่เกิดขึ้นกับจิตใจของตนเอง ประสบการณ์ของตนเอง โดยไม่ได้เชื่อใครหรืออาศัยเหตุผลอะไร อย่างนี้ก็เรียกว่า วิปัสสนา ได้เช่นกัน

แต่ในกรณีในพระพุทธศาสนานั้น ทั้งหมดนี้เราหมายเห็นแจ่มแจ้งในตัวทุกข์ที่ไม่ใช่วัตถุ แต่ทุกข์เพราะกิเลสเหตุแห่งความโลภ-โกรธ-หลง และเป็นอยู่อย่างลึกซึ้งในความหมายที่คนธรรมดาเข้าใจไม่ได้ เช่นว่า “สุขก็เป็นทุกข์ สุขเวทนา ก็คือ ทุกข์”

ทุกอย่างนี้เข้าใจได้ยาก เข้าใจลำบาก ก็ต้องใช้วิปัสสนาที่สูงสุดเป็นต้นคนไม่จริงจังกายกที่จะเข้าใจ

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า “วิปัสสนา” นั้น คือ ระเบียบการกระทำ ซึ่งเป็นกรรมวิธีทางใจอันหนึ่งที่จะทำให้เรา

เห็นอย่างแจ่มแจ้งในอริยสัจ ปฏิบัติถูก จนความรู้แจ่มแจ้งนั้นมันทำลายกิเลส ตัณหาอุปาทานให้หมดไปได้ และพ้นภัยจากความทุกข์นานาประการนี้เรียกว่า “วิปัสสนา” สาธุ...ท.

ที่นี้คำว่า วิปัสสนาญาณ แปลว่า ความรู้แจ้งแทงตลอด ปลอดภัยจากกิเลส ด้วยสติปัญญาต่อสิ่งทั้งปวง โลกธรรมหลอกหลวงมิได้

จิตที่ฝึกดีแล้วเป็นสมาธิ สมบูรณ์ ย่อมโน้มมาเพื่อการเห็นแจ้งสิ่งทั้งหลายทั้งปวงอย่างยิ่ง ตามที่เป็นจริง เพื่อจะแทงทะลุ ธรรมชาติ ให้เข้าใจธรรมชาติโดยแท้จริง จนไม่หลงรัก หลงเกลียด หลงโกรธ หลงกลัวไม่เกิดความยึดมั่นถือมั่นเป็นตัวกูของกู รู้อยู่ชัดเจน เป็นผลสุดท้ายที่จะได้ถึง

นิพพานจริง ไม่ใช่นิพพานทดลอง นิพพานชิมลอง

ลักษณะนี้เป็นการฝึกอันดับสุดท้ายที่จะใช้จิตที่ฝึกดีแล้วให้ไปเป็นวิปัสสนาญาณ

การหลุดพ้นนี้มาให้ได้ คือ ทำความแจ่มแจ้งให้เกิดขึ้นในตน ให้จนได้ นับตั้งแต่เห็นความเกิดขึ้น ความดับไป เกิดขึ้นดับไป ของสิ่งทั้งปวงในโลกนี้เต็มไปหมด

แล้วดูแต่ในแง่ดับ แล้วเกิดความน่ากลัว และก็เห็นว่ามันเต็มไปด้วยการกระทำกระทบกระทั่ง คือ การเบียดเบียน ต้องเจ็บปวดครวคร่าอันตราย แล้วเบื่อหน่ายในสิ่งที่ตนเคยหลงรักแล้วคิดว่า จะทำอะไรดี ? มีวิธีไหนจะออกไปเสียจากสิ่งเหล่านี้ได้ แล้วก็พบว่า อย่าไปจับจู้จุกู้กับมัน คือ **เฉยเสีย**

นี่ในที่สุดเฉยได้ต่อสิ่งทั้งปวง ก็พร้อมที่จะไหลไปตามกระแสแห่งพระนิพพานเข้าถึงวิปัสสนาญาณ คือ จิตที่เปลี่ยนไปตามลำดับ เป็นผลสุดท้ายของการฝึกจิตทำให้เราได้รับสิ่งที่เรียกว่า “บรมธรรม” คือสิ่งสูงสุด ไม่มีสิ่งใดยิ่งกว่า สมปรารถนา พระโยคาวจร พุทธบริษัท...ท.

คำว่า “วิภวตัณหา” ตัณหาในวิภพ คือ หมายถึงความอยากในทางที่ไม่มีรูปไม่มีร่าง ได้แก่ อรูปพรหม หรือ

อรูปภพ โดยคิดว่า ถ้ามีรูปมีร่างกายนี้ มันเป็นที่ตั้งของความทุกข์ ถ้ามีแต่ใจอย่างเดียว จะได้ไม่เป็นที่เกิด-แก่-เจ็บที่ตาย แล้วจะได้มีความทุกข์น้อยลง

เขาเข้าใจอย่างนั้น จึงได้มีตัณหาในวิภพ คือความไม่มีรูป ไม่มีร่างเช่นนั้น แต่ว่าความอยากในอันที่จะไม่มีไม่ เป็นในเรื่องต่าง ๆ เช่น ไม่อยากเป็นคนยากจน ไม่อยากเป็นคนต่ำต้อยน้อยหน้า อย่างนี้ก็เรียกว่า **วิภวตัณหาด้วยเหมือนกัน** ท่านสาธุชน...ท.

ที่นี้คำว่า “วิวัฒนาการ” แปลว่า **เปลี่ยนแปลงไปในทางดีก็ได้ในทางชั่วก็ได้**

วิธนะ แปลว่า มากขึ้นเท่านั้น มากขึ้นในทางดีก็ได้ มากขึ้นในทางชั่วก็ได้ แล้วตัว **วิ** แปลว่า **วิเศษก็ได้ แปลว่า ฉิบหายก็ได้** ไม่เชื่อไปเปิดดูในตำราเรียนภาษาบาลีสิ

“วิ” นั้นแปลว่าวิเศษก็ได้ แปลว่า **ฉิบหายไม่มีเหลือก็ได้ คือ ปราศจากไปก็ได้**

วิวัฒน์ นี้แปลว่า **ฉิบหายก็ได้ แปลว่า ดีก็ได้**

ตัว **วิธนะ** นั้นแปลว่า **รกรุงรังหนาแน่น มันมากไปก็แล้วกัน**

ฉะนั้น “วิวัฒนาการ” ถ้าปราศจากกรรมะคุ้มครองแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความฉิบหายโดยส่วนเดียว เพื่อความวินาศนาการโดยส่วนเดียว ท่านผู้อ่าน

ทั้งหลาย

ที่นี้คำว่า “วิเวก” คือความว่างจากสิ่งรบกวนท่านทั้งหลาย แจกเป็น ๓ อย่าง คือ

กายวิเวก สัจจจากสิ่งรบกวนทางกาย เช่น สถานที่สงบไม่มีผู้ใดใครมารบกวน เป็นต้น

จิตวิเวก คือ สัจจจากสิ่งรบกวนทางจิต เช่น ไม่ถูกอกุศลจิตรบกวนเป็นครั้งคราว ด้วยอำนาจของสมาธิ เป็นต้น

และอุปธิวิเวกและสัจจจากกิเลส หมายถึง ความที่สันดานว่างจากกิเลสด้วยอำนาจของปัญญา ไม่มีกิเลส เป็นต้นเหตุเกิดขึ้นทำความทุกข์รบกวนจิตอีกต่อไป

ความสงบเย็นใจเกิดขึ้นเป็นอันมาก เรียกว่า ความลำบากไม่มารบกวนขบวนการปฏิบัติถูกต้องธรรมชาติแห่งธรรม สาธุชน...ท.

ที่นี้ คำว่า “เวทนา” หมายถึง ความรู้สึก ๓ ประการ เช่น สุขหรือทุกข์ และไม่ทุกข์ไม่สุขอย่างนั้น อันมีประจำอยู่ในคนเป็นปรกติ จึงถือว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ประกอบขึ้นเป็นคน

เวทนา ในที่นี้หมายถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นหลังจากการกระทบทางอายตนะทั้ง ๖

ถ้าเกิดรู้สึกพอใจถูกใจ ก็เรียกว่า สุขเวทนา หรือเวทนาที่เป็นสุข ที่

สมปรารถนา

ถ้าไม่ถูกใจก็เรียกว่า ทุกขเวทนา คือ เวทนาที่เป็นทุกข์ ไม่น่ารัก ไม่น่าใคร ไม่น่าพอใจ

ถ้าไม่อาจจะกล่าวได้ว่า สุขหรือทุกข์ก็มีชื่อเรียกว่า อทุกขม-สุขเวทนา คือ เวทนาที่ไม่ใช่สุขไม่ใช่ทุกข์ เป็น ๓ เวทนาด้วยกัน เรียกว่า อยู่ในระหว่างกลาง ๆ

เพราะฉะนั้น คำว่า “เวทนา” ไม่ได้ แปลว่า สงสารหรือความสงสาร ไม่ใช่แต่แปลว่า ความรู้สึกที่เกิดขึ้นแก่ใจ หลังจากมีการกระทบ เป็นค่ากลาง ๆ ต้องประกอบคำอื่นเข้าข้างหน้าเป็นสุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือ อทุกขมสุขเวทนา

แล้วนี้แหละระวังให้ดี ๆ คือ มันเนื่องมาจากอารมณ์ที่มากระทบแล้วส่งผลให้เกิดเวทนา คือ ความรู้สึกพอใจ หรือไม่พอใจ หรือยังเป็นกลาง ๆ อยู่ เราเรียกว่า เวทนา และอันนี้เป็นตัวการตัวปัญหายุ่งยากลำบากเหลือประมาณ

เพราะว่า เวทนาที่ตามปรกติแล้ว มันไม่หยุดอยู่เพียงแค่ว่าเวทนา มันปรุงให้เกิดตัณหา คือ ความอยากไปตามอำนาจของเวทนานั้น ๆ มันจึงเกิดตัณหา เกิดอุปาทานจนเป็นทุกข์ในที่สุด ไม่ว่าจะ

ทุกขเวทนา หรือสุขเวทนาอย่างไรก็ตาม มันย่อมให้เกิดความอยากอย่างใดอย่างหนึ่งทั้งนั้น

นี่คือผล หรือคูพิษสงของอารมณ์ ที่มากระทบว่า มันมีได้แบบนี้ คือ ให้เกิดตัณหา จนกระทั่งให้เป็นทุกข์ขึ้นมา แล้วก็วุ่นวายไม่มีว่าง เมื่อไม่ว่าง แล้วเราก็เป็นคนไม่อิสระเสรี มีความรู้สึกที่กระวนกระวาย กระสับกระส่ายสับสน ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวทำให้ปวดผิด คิดผิด ทำผิด เป็นพิษภัยอันตรายเกิดมาก เราจึงต้องชนะให้ได้ จึงจำเป็นต้องควบคุมให้ได้ สาธุ...ท.

ที่นี่ คำว่า “เวไนยฯ” แปลว่า อาจจะถูกนำไปก็ได้ คือ เพียงพอที่ธรรมะจะนำเขาไปได้ หรือคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะนำเขาไปได้ ซึ่งข้อนี้เราหมายถึงการนำไปจนถึงจุดหมายปลายทาง ไม่ใช่ไปตายด้านอยู่ครึ่งทาง หรือตาย

ด้านอยู่กลางทางมิใช่ แต่ต้องการให้เป็นลูกไก่โดยสมบูรณ์ขึ้นมาตัวหนึ่งได้จริง ๆ

อีกนัยหนึ่ง คือ **ผู้ที่ยังข้องอยู่ในโลกก็ใช่ ท่าน...ทั้งหลาย**

คำว่า “เวลา” นี้คือ สิ่งที่เกิดขึ้นมา เพราะความอยากของคนเรา เวลา มีค่ามีอำนาจขึ้นมาเกี่ยวกับความอยากของเรา ถ้าจะให้ความหมายของคำว่า “เวลา” ก็คือ ช่องว่างระหว่างตั้งต้นแห่งความต้องการของเรานั้นเอง กับความสำเร็จที่เราหวังจะได้

มันมีช่องว่างอยู่ระหว่างความต้องการของเรา เมื่อตั้งต้นกับความสำเร็จคือ ได้สิ่งนั้น ๆ ช่องว่างตรงนั้นเราเรียกว่า “เวลา”

มันเต็มไปด้วยตัณหา คือ ความต้องการอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าเกิดไม่ต้องการอะไรขณะนั้นขึ้นมา นี่เวลาไม่มีหรอก เวลาจะไม่มีสำหรับเรา และเราก็ไม่ต้อง

...ถ้าเกิดรู้สึกพอใจถูกใจ ก็เรียกว่า สุขเวทนา หรือ เวทนาที่เป็นสุข ที่สมปรารถนา”

เดือดร้อนด้วยเวลา ไม่ต้องกระหืดกระหอบ
ด้วยเวลา อย่างนี้เข้าท่ากว่า **เพราะใช้
ปัญญามารับรู้และปฏิบัติ**

คำว่า “เวลา” ในภาษาธรรมดา
สามัญนั้น เขาก็หมายความว่า เวลาเป็น
วินาที เป็นนาฬิกา เป็นชั่วโมง เป็นวัน เป็น
เดือน เป็นปี แล้วก็ระยะเวลาอย่างนี้ ไป
เที่ยวจับนั่น จับนี่ จับโน้น ว่าสั้นหรือยาว
นานหรือไม่นานอย่างไร จนกระทั่งเกิด
ความร้อนใจเพราะเวลาขึ้นมาจนได้ นี่
เวลาในภาษาคนเป็นภาษาคน คือ เป็น
ภาษาที่ไม่รู้ธรรมะ

เพราะฉะนั้น เขาจึงถูกเวลาบีบคั้น
บังคับจิตใจ ต้องเจ็บปวดทุกข์ทรมาน
ถูกเวลามันลงโทษ เช่น เข้าใจว่าล่วงไป
เดือนหนึ่ง ล่วงไปปีหนึ่ง แล้วก็หมายความว่า
เวลามันกินไปแล้วเดือน ๑ ปี ๑ ทำให้
คนนั้นใกล้ความตายเข้าไปเดือน ๑ ปี ๑
จึงทุกข์มาก ลำบาก กลัว ดังนี้ เป็นต้น

แต่ถ้าเป็นเวลา อย่างภาษาคน
อย่างนี้ เขาเอาวัตถุภายนอกเป็นหลักเป็น
เกณฑ์ เช่น พูดว่า เวลากลางวัน เวลา
กลางคืน เวลาตื่นนอน เหล่านี้เอาดวง
อาทิตย์เป็นเกณฑ์ เห็นดวงอาทิตย์ก็เป็น
กลางวัน ไม่เห็นดวงอาทิตย์ก็เป็นกลาง
คืน เพราะความโง่อาจจะทำให้เข้าใจไป
ว่า มันต่างกันได้ คือ เป็นเวลากลางวัน
และเป็นเวลากลางคืน ดังนี้ เป็นต้น

ทั้งที่แท้จริงแล้วเวลานั้นไม่

ได้ต่างกัน จะเป็นกลางวันหรือเป็น
กลางคืนมันก็สักว่าเวลาเท่านั้น ส่วน
ที่มันมืด มันสว่างนั้นมันไม่ใช่เรื่อง
ของเวลา มันเป็นเรื่องของสิ่งสมมุติ
และเป็นเรื่องของดวงอาทิตย์กับโลก
สัมพันธ์กัน ที่ทำอะไรต่อกันต่างหาก

ส่วนตัวเวลาแท้ ๆ มันอีกเรื่องหนึ่ง
มันก็ล่วงไปอย่างสม่ำเสมออย่าง
เดียวกันทั้งกลางวันและกลางคืน แต่คน
ธรรมดาไปสนใจที่ดวงอาทิตย์สว่าง
กลางคืนมืดก็เลยเห็นว่าเวลาต่างกัน
เลยกำหนดนับเวลาได้ว่าเป็นเวลานั้น
เวลานี้ ลักษณะนี้ เป็นต้น

เพราะเอาพระอาทิตย์เป็นเกณฑ์
แต่ความจริงเวลานั้นเป็นสิ่งที่ไม่เป็น
อย่างนั้น ต่อเมื่อเข้าใจถูกต้องในภาษา
ธรรมก็จะเห็นได้ว่า **ตัวเวลามัน
เป็นสิ่งที่ไหลไปเรื่อยไม่เป็น
ขยับ ๆ ตอน ๆ เหมือนความ
รู้สึกของคน เป็นแต่กระแสแห่ง
นามธรรมอันหนึ่งที่ไหลไปเรื่อย ๆ
เท่านั้น พุทธบริษัท...ท.**

ขอเจริญพร

ที่มา : ข้อมูลจากพจนานุกรมธรรมพุทธทาส

ระเบียบจิต

ธรรมะ คำมือเดียว

โดย...เรื่องของ “กู”

นัก ปฏิบัติธรรมหลายท่านคงจะเคยมีประสบการณ์ในการเที่ยวเสาะแสวงหาสำนักปฏิบัติธรรมบางท่านก็ว่า **สำนักนี้...เป็นสายสมณะ สำนักนี้...เป็นวิปัสสนา**

แต่ปฏิบัติจนแล้วจนรอดก็ยังไม่เข้าใจว่า ธรรมะ คือ อะไร ?

ยังปฏิบัติเป็นไปเพื่อความโลภในบุญหวังในลาภที่จะเกิดขึ้นแก่ตน และบางคนถึงกับทำตัวจู้จี้จ้านกับคนอื่นว่า ต้องปฏิบัติอย่างนั้นะถูก อย่างนั้นผิด

ถ้าไม่ทำตามที่ตนบอกก็อาจถึงขั้นทะเลาะวิวาทกันได้เลย เพราะการปฏิบัติธรรมซึ่งคนเหล่านี้ยังไม่รู้จักคำสอนเพื่อใช้ใคร่ครวญว่า อะไรควรเชื่อ อะไรไม่ควรเชื่อ เรียกว่าหลัก **“กาลามสูตร”**

กาลามสูตร ๑๐ หมายถึงวิธีปฏิบัติในเรื่องที่ควรสงสัย หรือหลักความเชื่อ ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ในกาลามสูตรว่า

- ๑) อย่ารับเอามาเชื่อโดยการฟังบอกต่อ ๆ กันมา
- ๒) อย่ารับเอามาเชื่อโดยที่มีการทำตาม ๆ สืบ ๆ กันมา
- ๓) อย่ารับเอามาเชื่อตามเสียงที่กำลังเล่าลืออยู่อย่างกระฉ่อน
- ๔) อย่ารับเอามาเชื่อด้วยเหตุผลเพียงว่ามีอ้างในปิฎก
- ๕) อย่าเชื่อโดยเหตุที่ว่ามันถูกต้องตามเหตุผลทางตรรกะ
- ๖) อย่าเชื่อโดยเหตุที่ว่ามันถูกต้องตามเหตุผลทางนยะ (ปรัชญา)
- ๗) อย่ารับเอามาเชื่อด้วยการตรึกตามอาการ (คอมมอนเซนส์)
- ๘) อย่าเชื่อด้วยเหตุผลเพียงสักว่าข้อความนั้นมันทนได้หรือเข้ากันได้กับความเห็นของตนซึ่งมีอยู่เดิม
- ๙) อย่าเชื่อด้วยเหตุเพียงสักว่าผู้พูดมีลักษณะน่าเชื่อ
- ๑๐) อย่าเชื่อด้วยเหตุเพียงสักว่าสมณะ (ผู้พูด) นี้เป็นของครูของเรา

กาลามสูตรทั้ง ๑๐ ข้อนี้ เป็นหลักประกัน ความไม่เป็นตัวของตัวเองหรือการใช้สติปัญญาของตนเองในการต้อนรับสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง

จะเห็นว่า **สองข้อสุดท้าย** ได้กล่าวไว้ว่า

**อย่าเพิ่งเชื่อเพราะผู้พูด
น่าเชื่อถือ และอย่าเพิ่งเชื่อ
เพราะผู้พูดเป็นครูของตน**

ซึ่งในขณะนั้น ผู้พูด ก็คือ พระพุทธเจ้าและยังอย่าเพิ่งเชื่อ เพราะมีในปิฎกในคัมภีร์หรือในหนังสือต้องลองนำไปใคร่ครวญ และปฏิบัติโดยละเอียดดูก่อน แล้วค่อยเชื่อรวมถึงบทความที่กำลังจะได้อ่านนี้ก็อย่าเพิ่งเชื่อ

คราวนี้กลับมาที่คำว่า ปฏิบัติกันต่อถ้าพูดถึงคำว่า **“ปฏิบัติธรรม”**

ทุกคนก็จะนึกถึงการยืนเดินนั่งสมาธิ อาจรวมถึงการนอนด้วยก็ได้

คราวนี้การปฏิบัติในลักษณะอย่างนี้ก็ยิ่งถูกแบ่งออกเป็น **สายสมณะกับวิปัสสนาอีก** คราวนี้เราจะเลือกแบบไหนดี ซึ่งการแบ่งการปฏิบัติออกเป็น ๒ อย่างนี้

มันเป็นเรื่องที่น่าขำเหมือนกับ การที่มีคนพยายามจะแบ่งดวงจันทร์ข้างขึ้นและข้างแรมให้เป็นดวงจันทร์คนละดวง

ถ้าดูเผิน ๆ ก็เหมือนจะใช้ แต่ถ้าพิสูจน์ด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่ถูกต้อง ก็จะทำให้เห็นว่า มันเป็นพระจันทร์ดวงเดียวกัน เพียงแต่มันเป็นช่วงมืดหรือช่วงสว่าง

เพราะฉะนั้น ในการปฏิบัติ ก็เหมือนกัน เราไม่สามารถที่จะแยกออกมาทำแต่สมณะอย่างเดียวหรือวิปัสสนาอย่างเดียวได้ เพราะแค่มันคิดอยากจะทำปฏิบัติ มันก็เป็นวิปัสสนาขึ้นมาแล้ว และถ้ามันมีอารมณ์จดจ่ออยู่กับอะไรเป็นเวลานาน ๆ มันก็เป็นสมณะ เพราะจิตมันตั้งมั่นเป็นสมาธิ

จะพูดให้ง่ายเข้า ก็คือ **การปฏิบัติสมาธิและปัญญาเข้ากันกับไตรสิกขา คือ การศึกษา ๓ เรื่อง ได้แก่**

๑) ศีล

๒) สมาธิ

๓) ปัญญา

แล้วมันจะเป็นไตรสิกขาได้ยัง ไฉน ขาดศีลอีกอย่าง ต้องไปรับศีลกับพระก่อนหรือเปล่า

“ศีล” คือ ความเป็นปกติทางกายวาจา

ขณะปฏิบัติสมาธิปัญญา มันก็มีศีลเป็นเครื่องรองรับอยู่ในขณะปฏิบัติอยู่ในตัวเสร็จสรรพ

คราวนี้ศีลที่เป็นศีลที่ต้องการสำหรับการปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็ศีล ๕ ศีล ๘ หรือศีล ๒๒๗ ก็มีข้อปฏิบัติเหมือนกัน คือ การกระทำในใจให้เกิดความละเอียดเกรงกลัวต่อบาปความชั่วที่จะไปทำให้ผู้อื่นเกิดความเสียหาย และตนเองก็เกิดความร้อใจจนไม่สามารถตั้งอยู่ในสมาธิในฝ่ายกุศลจิตได้ อันนี้จึงจะนับเป็นศีล

ส่วนที่ต้องมาสมาทานขอศีลกันทุกบ่อย ๆ นั้นเป็นเรื่องของพิธีกรรมยังไม่ใช้ข้อปฏิบัติในส่วนของศีล เพราะถ้าเรามีหิริและโอตตปปะอยู่ในใจ แล้วสมาทานศีลเพียงครั้งเดียว ก็มีศีลไปได้จนตลอดชีวิต

ในส่วนของสมาธินั้นต้องปฏิบัติกันขนาดไหน ก็ขนาดที่มีสมาธิที่จะดูศาลา ล้างจาน ล้างปิ่นโตจนสำเร็จได้โดยไม่มี ความเสียหาย หรือเกิดอุบัติเหตุพลัดตกศาลา สมาธิขนาดนี้แหละเป็นขนาดกำลังดีเหมาะแก่การปฏิบัติธรรม มีให้มาก มีให้บ่อย

ส่วนสมาธิที่เป็นไปเพื่อให้เกิดฌาน อันนั้นมากเกินไป แต่เข้าไปรับ

รสความอรรอย หรือเป็นที่พักแล้วก็ได้ใคร่ครวญด้วยปัญญาให้เห็นความปรุงแต่งของจิตเป็นของไม่เที่ยงได้ อย่างนี้ ก็เก่งมากขึ้นไปอีก

ในส่วนของปัญญาสำหรับผู้เริ่มปฏิบัติ ก็คือ ฟังเยอะ ๆ ฟังแล้วใคร่ครวญด้วยสมาธิจนเกิดความแจ่มแจ้งต่อความรู้สึกของตนเห็นได้ด้วยตนเองไม่ต้องเชื่อใครอีกต่อไป เหมือนคนที่เดินไปในที่ต่าง ๆ ในเวลากลางวัน เขาข้อมเดินได้เอง โดยไม่ต้องให้ใครมาจูงหรือเดินนำอยู่ตลอดเวลาและในส่วนของการฟังนี้คนในยุคสมัยปัจจุบันนี้โชคดีกว่าในครั้งพุทธกาลมาก เพราะไม่ต้องเดินทางไกล ๆ ไปพบพระพุทธรเจ้าหรือพระสงฆ์สาวก เพียงแค่มีโทรศัพท์มือถือแล้วเปิด YouTube จากนั้นเลือกอาจารย์ที่ตนชื่นชอบก็ได้ฟังธรรมเพื่อให้เกิดปัญญาได้ไม่ยากเย็น

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้สรุปการปฏิบัติทั้งหมดที่เป็นข้อปฏิบัติที่เป็นไปตามพระพุทธรประสงค์จริง ๆ ใครที่เคยสวดบทธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ก็จะทำให้เห็นว่า มีอยู่ท่อนหนึ่ง กล่าวว่ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับไม่เหลือคือ สัมมา (ความถูกต้อง) ๘ ประการ หรือที่เราจำกันดี ก็คือ อริยมรรคมีองค์ ๘ ได้แก่

ข้อปฏิบัติของศีล สมาธิ ปัญญา โดยมีสัมมาทิฐิ คือ ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องต่อธรรมะหรือความเห็นชอบและสัมมาสังกัปปะ ความดำริความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงออกจากการเวียนว่ายอยู่ในความทุกข์

๒ ข้อแรกนี้เป็นเรื่องของปัญญา

สัมมาวาจา (การพูดจาชอบไม่พูดโกหกพูดคำหยาบพูดส่อเสียดพูดเพื่อแฉ)

สัมมากัมมันโต (การทำกรงานชอบเป็นกรงานไม่เบียดเบียนไม่ฆ่าไม่ลักขโมยไม่ผิดประเวณี) และ

สัมมาอาชีโว (การหาเลี้ยงชีวิตถูกต้องทั้งกฎหมายและศีลธรรม) เป็นเรื่องของศีล

ส่วน**สัมมาวาจาโม** (มีความ پاکเพียร)

สัมมาสติ (มีความระลึกได้รู้ตัวอยู่) และ

สัมมาสมาธิ (จิตจดจ่อตั้งมั่นกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง) นั่นคือ ข้อปฏิบัติส่วนการทำสมาธิ

ในระบบต่าง ๆ เป็นส่วนเสริมให้เกิดความเข้มแข็งมากขึ้น เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรมให้ถึงธรรมที่แท้จริงก็คือ การปฏิบัติให้ถูกต้อง ๘ ประการในทุกที่ทุกเวลา นั่นจึงจะเรียกว่า “**การปฏิบัติธรรม**”

ครั้งพุทธกาลจึงแค่มีคนมาฟังธรรม แล้วเห็นจริงตามที่พระพุทธองค์ทรงกล่าวแล้วนำไปปฏิบัติจนตนเองก็พ้นทุกข์ไปตามลำดับ เพราะปฏิบัติ

“...การหาเลี้ยงชีวิต ถูกต้องทั้งกฎหมายและศีลธรรม...”

๘๘

...ต้องมีความพากเพียร
จึงจะเกิดความแจ่มแจ้งในธรรม...”

ตามทางแห่งอริยมรรคมีองค์ ๘ นี้
เรียกว่า “**ปฏิบัติธรรมกำมือเดียว**”

ไม่เย็นเยือกขุ่นยาก ปฏิบัติได้ทุก
ที่ ทุกเวลา ทุกเพศ ทุกสถานะ และทุก
วัย นอกจากผู้ปฏิบัติจะได้ประโยชน์
ตนเองแล้วโลกก็ยังได้ประโยชน์ด้วย

ไม่ต้องประชุมสันติภาพ โลกมัน
ก็มีสันติภาพเอง ถ้ามีคนที่ปฏิบัติตาม
กันมาก ๆ และโดยการปฏิบัติอีกวิธี
หนึ่ง ก็โดยการอาศัยหลักโพชฌงค์ ๗

คือ ๑. สติ, ๒. ฌัมมวิจยะ, ๓. วิริยะ,
๔. ปีติ, ๕. ปัสสัทธา, ๖. สมาธิ และ
๗. อุเบกขา

จะเห็นได้ว่า องค์แห่งโพชฌงค์
ขึ้นต้นด้วยสติ ซึ่งในสติประกอบ
ด้วย ศีล สมาธิ ปัญญาอยู่ไม่มากนัก
น้อย ขึ้นอยู่กับความสามารถของ
ผู้ปฏิบัติ และด้วยสติที่มีนำมาใช้
ใคร่ครวญ หรือที่เรียกว่า โยนิโส-
มนสิการ

ซึ่งจะต้องมีความพากเพียร
จึงจะเกิดความแจ่มแจ้งในธรรมที่
ใคร่ครวญอยู่ เพราะความสำเร็จที่
เกิดจากความแจ่มแจ้งในธรรมนั้น ๆ
ก่อให้เกิดความปีติ หรือความปลื้ม
ใจที่เราสามารถเข้าใจในธรรมนั้น ๆ
ก่อให้เกิดปัสสัทธา

ความสงบเย็นกายเย็นใจ
เพราะความลึกลับสงสัยได้มลายหายไป
เหมือนคนที่ทำงานสำเร็จ ลุ่ลวง
ย่อมนอนหลับเป็นสุขและด้วยอาศัย
ปัสสัทธา เพราะไม่มีเรื่องสงสัยรบกวน
ความคิด จิตย่อมแจ่มใสเป็นสมาธิได้
โดยง่าย และด้วยสมาธิที่ตั้งมั่นดี แล้ว
จิตย่อมเหนียวเอาอุเบกขาในฌานมา
ลุ่มชิมรสของนิพพานตัวอย่าง หรือถ้า
เก่งก็เป็นนิพพานถาวรเลยก็ได้....

ชุมนุม คดี 555H

โดย...ละออธรรม

วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙

เวลา ๑๕.๕๒ น. พ่อหลวงของประชาชนชาวไทย เสด็จสวรรคต ณ โรงพยาบาลศิริราช ด้วยพระอาการสงบ สิริพระชนมพรรษาปีที่ ๘๙ ทรงครองราชสมบัติได้ ๗๐ ปี (ประกาศจากสำนักพระราชวัง ในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙)

ณ เวลานั้นประชาชนไทย ทั้งในและนอกประเทศ ได้แสดงความรัก ความอาลัย ความเศร้าโศกอย่างหาที่เปรียบมิได้

ส่วนข้าพเจ้าเองก็ได้รับรู้จากมือถือและข่าวที่ได้ออกมาทางทีวีที่เมื่อนอก ความรู้สึกของข้าพเจ้าตอนนั้นมันก็บอกได้แต่เพียงว่า “พระองค์ท่านเสด็จไปแล้วด้วยดี” พ่อหลวงได้ทรงงานทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้ว พระองค์ได้เหนื่อยตรากตรำทำงานทุกอย่างที่มีประโยชน์

**พ่อพระ
ผู้ทรงธรรม**

สุขต่อเราชาวไทยทุกคนเสร็จสิ้นแล้ว น้ำตาของข้าพเจ้านี้ไม่ได้หลังไหลออกมา บอกได้แต่เพียงว่า **ตัวเองจะต้องพยายามศึกษา เรียนรู้คำสั่งสอนของพระองค์ท่านให้มากที่สุด เพื่อที่จะได้รับร่งนำมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันให้เป็นรูปธรรม อย่างมัวผัดวันประกันพรุ่ง และอีกหน่อยเราก็ต้องตายเหมือนกัน**

๓ อาทิตย์ต่อมา ข้าพเจ้าก็ได้กลับมาเมืองไทย บรรยากาศที่สนามบินสุวรรณภูมิ ตามข้างถนนหนทาง ตามร้านค้าทั่ว ๆ ไป มันช่างเงียบเหงา เศร้าสร้อยวิบวาคใจเป็นที่สุด

ข้าพเจ้าได้ซื้อหนังสือพระราชกรณียกิจ ซึ่งมีรูปพ่อหลวง ตั้งแต่ทรงพระเยาว์ ได้ผ่าน “๑๐๐ คำสอนพ่อ” “เลิศล้ำคำพ่อ” ได้อ่านประวัติและรูปภาพได้เห็นประชาชนชาวไทยได้หลัง

ไหล ไปถวายความเคารพสักการะพระบรมศพ ได้เห็นภาพความรักความสามัคคี ความช่วยเหลือทางด้านอาหาร น้ำ ยา แก่ประชาชนที่ได้เดินทางมายังสนามหลวง

ภาพกิจกรรมที่ได้ถวายขึ้นแด่พระองค์ท่าน ในหลาย ๆ จังหวัด ได้ดูภาพการสัมภาษณ์บุคคลที่เคยได้รับความช่วยเหลือ หรือได้มีโอกาสใกล้ชิดกับพระองค์ท่าน ข้าพเจ้าเองรู้สึกซาบซึ้ง มีความปิติ ได้รับรู้ในเหตุการณ์ต่าง ๆ

จากอดีตของพระองค์ท่าน พระราชกรณียกิจ โครงการพระราชดำริ ปรัชญาต่าง ๆ ของพ่อหลวงอย่างมากมายเหลือล้น ข้าพเจ้าเองไม่ได้อยู่เมืองไทยหลายสิบปี ความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องพ่อหลวงก็มีไม่มากเท่าที่ควร รู้แต่ว่า...**เรามีพระมหากษัตริย์ที่เลิศล้ำ ข้าพเจ้าเองได้ถ่ายทอดความปิติ ความซาบซึ้งใจได้หลังน้ำตาคลอเข้าทุกวัน และทุกครั้งที่น่าตาออกมา ก็พยายามเปลี่ยนน้ำตาให้เป็นพลัง เราต้องเป็นคนดีมีคุณธรรม ทำเพื่อประโยชน์เพื่อส่วนรวมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้**

พระราชชาติยิ่งใหญ่ในโลก

พ่อหลวงของเรา ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ขึ้นครองราชย์นานที่สุดในโลก พระองค์มีพระมารดาเป็นสามัญชน

แต่ทรงเป็นพระมหาราชที่มีคุณธรรมอันสูงส่ง ได้ทรงสั่งสอน อบรมให้พระองค์ท่านให้รักประชาชนและติดดินและทรงตั้งชื่อว่า “**ภูมิพล**” แปลว่า **กำลังของแผ่นดิน** แม่อยากให้เธอติดดินนี้ คือพระราชดำรัสของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ที่ทรงมีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ซึ่งพระองค์ก็ได้ตรัสถึงพระราชดำรัส ดังกล่าววว่า...

“เมื่อฟังคำพูดนั้นแล้ว ก็คิดว่าแม่จะสอนเราและมีจุดมุ่งหมายที่อยากให้เราติดดิน” พระองค์จึงเป็นพลังของแผ่นดิน” สมตามพระนามว่า “**ภูมิพล**” อย่างแท้จริง

พระองค์ทรงมีพระปรีชาสามารถปราดเปรื่อง และมีพระจริยวัตรเปี่ยมไปด้วยคุณธรรมทุกประการ ซึ่งน้อมนำให้พระองค์เป็นพระมหากษัตริย์ผู้ทรงดำรงสิริราชสมบัติ **เพียบพร้อมด้วยทศพิธราชธรรม จักรวรรดิวัตรธรรม และราชสังคหวัตถุ** ทรงเจริญด้วยพระเกียรติคุณบุญญาธิการ เจิดจรัส ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจทั้งปวง เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เป็นที่แซ่ซ้องสรรเสริญทุกทิศานุทิศ ตลอดระยะเวลา ๓๐ ปี “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุข แห่งมหาชนชาวสยาม”

ผู้ที่ได้ตรัสประโยคนี้ก็คือ “**พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศรรามาธิบดี จักรีนฤพดินทร์ สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร**” ซึ่งเป็นพระนามเต็มของพระองค์ท่าน และองค์การสหประชาชาติได้กำหนดให้วันที่ ๕ ธันวาคม อันเป็นวันเสด็จพระราชสมภพของพระองค์ให้เป็น “**วันดินโลก**” อีกด้วย

ลัจจะของพระองค์ท่านช่างมั่นคง

ตลอดระยะเวลา ๓๐ ปี พระองค์ท่านก็ได้ปฏิบัติให้พวกเราประชาชนไทยได้เห็นได้รับรู้ ได้นำมาเป็นต้นแบบตลอดมา พระองค์ทรงเล็งเห็นถึงความทุกข์ยากลำบาก ความอึดอัดฝืดเคืองอากาศแห้งแล้ง ทำการเกษตรไม่ได้ผล พระองค์ก็ได้ทรงคิดค้นในเรื่อง “**น้ำคือชีวิต**” ชีวิตคือน้ำ คนเราและสิ่งมีชีวิตทั้งหลายจะมีชีวิตไม่ได้ ถ้าปราศจากน้ำ พระองค์ได้ทรงงานอย่างมีความวิริยะ ความเมตตากรุณาอย่างสูงสุดที่จะช่วยให้ ประชาชนชาวไทยได้พ้นทุกข์ ได้มีน้ำในการดำรงชีพ มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มั่งคั่งขึ้น

โครงการ “**ฝนหลวง**” พระองค์ท่านก็ได้คิดค้นจนสำเร็จ โดยได้ทดลอง

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุข แห่งมหาชนชาวสยาม”

เมื่อปี ๒๔๙๘ จ.สกลนคร และเทือกเขาภูพาน ซึ่งเป็นจังหวัดที่แห้งแล้งมาก เวลาคิดค้นและทดลองใช้เวลาทั้งหมด ๑๔ ปี โครงการนี้มีหลายประเทศพยายามติดต่อขอคำแนะนำ พระองค์ท่านก็ได้ทรงหว่าน “ลิขสิทธิ์” แต่อย่างไร

อีกโครงการ ก็คือ “ปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง” พระองค์ท่านได้ทรงมีพระราชดำริไว้ให้ชาวนา ชาวไร่ ซึ่งเป็นประชาชนไทยส่วนใหญ่ สามารถนำไปใช้ไปปฏิบัติอย่างมั่นคง พอมี พอกิน พระองค์ท่านได้ทรงตรัสไว้ว่า “เราควรปฏิบัติให้พอมีพอกิน”

เราไม่จำเป็นต้องอยู่ตึกหรูหรา หรือเป็นเศรษฐีกันทุกคน เราปลูกข้าว ปลูกผัก ผลไม้ เลี้ยงหมู เลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ เลี้ยงปลา ฯลฯ ไว้ให้มีกินในครอบครัว ปลอดภัยแข็งแรง มีความรัก ความสามัคคีระหว่างครอบครัวและเพื่อนบ้าน ถ้าผลผลิตมีเหลือ เหลือจากการแจกจ่ายบางส่วนแล้ว เราก็สามารถ

ขายได้ และสามารถมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข ไม่ต้องเดินทางไปหางานไกลบ้าน

“ปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียงนี้” ไม่เฉพาะแต่ เกษตรกรเท่านั้นที่สามารถนำไปใช้ได้ ทุกอาชีพ ทุกสาขา พวกเราทุกคนสามารถนำไปใช้ได้ พระองค์ท่านได้ทำเป็นตัวอย่าง ดังที่พวกเราได้รับรู้ เช่น ไม่ใช่จ่ายฟุ้งเฟ้อ รู้จักประหยัด สามารถอดออมไว้ส่วนหนึ่งตามฐานะของตน ตัวอย่างที่พระองค์ท่านได้มีไว้ให้ดูเป็นตัวอย่าง เช่น เรื่องให้ข้าราชการบริพารใกล้ชิดของพระองค์ท่าน นำรองเท้านำสูทของพระองค์ไปซ่อมแซม ไปปะชุน เรื่องยาสีฟัน เรื่องดินสอ พระองค์ท่านจะทรงใช้จนหมดจริงๆ ๆ

พระเมตตา กรุณาที่ยิ่งใหญ่

พระเมตตา กรุณาของพระองค์ท่าน ช่างยิ่งใหญ่เหลือจะกล่าว พระองค์ท่านทรงยอมเหน็ดเหนื่อย เพื่อทรงคิดค้นคว้า และทดลองจนสำเร็จ พระองค์ทรงมีพระวิริยะอย่างสูงสุด กว่า ๔,๐๐๐ โครงการ ได้ปรากฏ เช่น โครงการแก้มลิง โครงการแก้มดิน ฝ่ายต่าง ๆ เชื่อมมืออยู่ในหลายจังหวัด ปลูกป่า สร้างถนนหนทางสร้างโรงเรียน (โรงเรียนไกลกังวล, โรงเรียนพระดาบส, โรงเรียนจิตรลดา)

ด้านสุขอนามัย ทรงสร้างโรงพยาบาล และทุก ๆ ครั้งที่พระองค์ท่าน

ได้เสด็จไปตามชนบท ที่ทุรกันดาร จะมี หมอ พยาบาล ยารักษาโรค เครื่องมือทางการแพทย์ ติดตามไปด้วย เพื่อช่วยเหลือผู้เจ็บป่วย ฯลฯ

สถานที่ **ค้นคว้า วิจัยทดลอง** พระองค์ท่านจะมีการสร้างอาคารสำหรับปฏิบัติทดลอง ในทุก ๆ ภาค เช่น ที่ภาคกลาง ก็จะมีที่สวนจิตรฯ

ในทุก ๆ โครงการ ที่พระองค์ได้ทรงดำริขึ้นนั้น พระองค์ท่านก็ได้เสียสละทรัพย์สินส่วนพระองค์เป็นจำนวนมหาศาล

พระองค์ทรงมี แต่ **“ให้”** แก่ประชาราษฎร์ของพระองค์ท่าน โดยที่พระองค์ท่าน รวมทั้งได้ทรงเป็นตัวอย่างแก่พระโอรส พระราชธิดา รวมทั้งสมเด็จพระนางเจ้าฯ ทรงได้เสด็จร่วมกันหลาย ๆ ต่อหลายครั้ง นับจำนวนครั้งไม่ได้เลย โดยเฉพาะ **“เจ้าฟ้าเทพฯ”**

พระองค์ทรงเป็น **“พ่อหลวง”** ของพระราชมโอรส พระราชธิดา รวมทั้งประชาชนชาวไทยทั้งในและนอกประเทศ รวมทั้งชาวต่างชาติทั่วโลก

พระองค์ทรงเป็น **“พ่อครู”** ทรงเป็นต้นแบบ ทรงปฏิบัติ และทรงสั่งสอนประชาชนในทุก ๆ เรื่อง โดยเฉพาะเรื่อง ความเมตตา กรุณา ความอ่อนน้อมถ่อมตน ความมี **“กตัญญูกตเวที”** ความขยันอดทน ฯลฯ

ทรงเป็น **“พ่อพระ”** พระองค์ทรงเป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ โดยที่ไม่ต้องมีผ้าเหลืองมานุ่งห่ม พระองค์มีพระที่สูงส่ง ประเสริฐสุดอยู่ในหัวใจของพระองค์ เราชาวไทยทุกคนก็จะซาบซึ้งแล้วว่า พระองค์ท่าน ได้ใช้ **“คุณธรรม”** ในข้อธรรมะต่าง ๆ มาปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ยกตัวอย่าง เช่น **พรหมวิหาร ๔, อริยสัจ ๔, บารมี ๑๐ ทศ** ฯลฯ พระองค์ท่านทรงได้ปฏิบัติอย่างเข้มงวด และทรงนำธรรมะต่าง ๆ มาทรงใช้ในการปฏิบัติอย่าง เป็นจริงกับประชาชน จนพระองค์ท่านประสบผลสำเร็จจนเป็นที่ประจักษ์แก่ประชาราษฎร์ ทั้งในประเทศและทั่วโลก

พระเจ้าผู้มั่งคั่ง

“สะอาด สว่าง สงบ”

พระองค์ได้ทรงผนวช ทรงมีพระอุปัชฌาย์ที่สูงส่ง มีพระพี่เลี้ยงคือ สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก คอยดูแล สอนสั่งรวม

ทั้งพระองค์ท่านเป็นพระราชชาติอ่อนน้อม ถ่อมตนเป็นที่สุด เมื่อทรงลาผนวชแล้ว พระองค์ท่านก็ไม่เคยละเลยในการ ปฏิบัติธรรม พระองค์ท่านได้เสด็จไปตาม วัดต่าง ๆ โดยเฉพาะวัดบวรฯ ไปกราบ นมัสการ พระอริยสงฆ์ เพื่อศึกษาธรรมะ เช่น ไปที่หลวงปู่แหวน และเคยตรัสถามว่า “ทำยังไงจึงจะให้ประชาชนหันหน้า ปฏิบัติธรรม” หลวงปู่แหวนก็ตอบว่า ให้พระองค์ปฏิบัติไปก่อนแล้วประชาชน ก็จะทำตาม

มีอยู่ครั้งหนึ่งพระองค์ท่านก็ได้ เสด็จไปกราบนมัสการ หลวงปู่คุณุญ อตุโล พระองค์ตรัสถามว่า “หลวงปู่การที่จะ ละกิเลสให้ได้มัน ควรจะละกิเลสอะไร ก่อน ?”

หลวงปู่ก็ตอบว่า “กิเลสทั้งหมด เกิดรวมที่จิต ให้เพ่งมองดูจิต อันไหน

เกิดก่อน ให้ละอันนั้นก่อน”

นอกจากนี้ พระองค์ก็ทรงสนพระ- ทัยใฝ่หาศึกษาธรรมะตลอดเวลา พระ- องค์ท่านได้เสด็จไป นมัสการ หลวงตาบัว หลวงปู่คล้าย หลวงปู่ฤๅษีลิงดำ ฯลฯ

หลวงปู่ฤๅษีลิงดำ เคยกล่าวไว้ว่า พระองค์ท่านได้นิมนต์หลวงปู่ไป ที่ พระราชวัง และได้ตรัสถาม ข้อธรรม และสนทนาธรรม โดยพระองค์ท่าน ทรงนั่งพับเพียบอยู่ ๕ ชม. โดยไม่ทรง ขยับขาเลย เป็นต้น

พระองค์ทรงฝึกใฝ่ธรรมะ และคอย อุปลักษณ์พระพุทธานุภาพ พระสงฆ์ คอย เฝ้าทะนุบำรุง และคอยนำธรรมะมาสั่ง สอนประชาราษฎร์ โดยที่พระองค์ท่านได้ ปฏิบัติให้เห็นเป็นตัวอย่าง เช่น ฝึกจิตให้ มีสติรู้ทัน, สามัคคี คือ พลัง สถิติทำให้ บรรลุผลที่สมบูรณ์, วัตรปฏิบัติของ ชาวพุทธ, ฝึกจิตให้เคยชินกับความดี, ธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ, ดำรงตนด้วย คุณธรรม, หมั่นทำบุญเจริญภาวนา, ปฏิบัติธรรมมิใช่ของยาก ฯลฯ

พระบรมราชาธิราช และราชดำรัส ล้วนแต่เป็นคุณธรรม ที่พระองค์ได้นำ ไปปฏิบัติด้วยพระองค์ และสำเร็จเป็น ตัวอย่างให้ประชาราษฎร์ทำตาม โดยที่ เราชาวไทยทั้งหลายมีต้องสงสัยเลย

พระองค์ทรงเป็นพระผู้ประเสริฐ เลิศล้ำ มีจิตที่ “สะอาด สว่าง และ สงบ” จริง ๆ พระองค์ทรงเป็นสาวก อัน

ดีเลิศของพระพุทธเจ้า เป็นแน่แท้ เป็นตัวอย่างในธรรมะ

“กตัญญูกตเวทิตา” ความกตัญญูกตเวทิตาที่เป็นเลิศ ซึ่งพวกเราชาวไทยควรน้อมนำมาปฏิบัติอย่างจริงจังเกิด

จงเปลี่ยนวิกฤตให้เป็นพลัง

ความอหังการ ความเศร้าโศก เสียใจ ในการจากไปของ **“พ่อหลวง”** ของประชาชนไทยทุกคนนั้น นับว่าเป็นการสูญเสียอันยิ่งใหญ่และเป็นประวัติศาสตร์ของชาติไทย แต่เมื่อเราทุกคนก็คงทราบอยู่แล้วว่า พ่อหลวงของพวกเราชาวไทยก็ทรงพระชนมมานานแล้ว เมื่อถึงเวลาอันควรแล้ว เราทุกคนก็ควรน้อมใจและ ย อ ม ร ับ ก รุ ข อง พ ร ะ ไ ต ร ลั ก ษ ณ์ **“อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา”**

ทุกสิ่งทุกอย่างมีการเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป เป็นธรรมดา ไม่เที่ยง ไม่แน่นอน ไม่มีตัว ไม่มีตน และจงพยายามตัดเตือนตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า **อีกหน่อย ! เราก็คงต้องตายเหมือนกัน อย่าตั้งตนอยู่ในความประมาทเลย**

ขอพวกเราจงน้อมจิต น้อมใจ พยายามเปลี่ยนความอหังการ เศร้าโศกมาเป็นพลัง พยายามศึกษา ค้นคว้า พระราชกรณียกิจ ศึกษาพระบรมราโชวาท คำสั่งสอนของพระองค์ท่าน มาปฏิบัติ

ให้เป็นจริงเกิด ความรักสามัคคี ประองคอง หันหน้าเข้ากัน พุดอย่างมีเหตุและผล ไม่ต้องมีผู้แพ้ ผู้ชนะ (เพราะถ้าเราแม้แข่งขันกันจะเอาชนะฝ่ายเดียว) ผู้ที่พ่ายแพ้ และเสียหาย ก็คือ **ประเทศชาติ ประชาชน ต้องเสียหาย ล้มตาย เศรษฐกิจตกต่ำ และภัยอันใหญ่หลวงก็จะตามมา**

พ่อหลวง เคยออกมาตรัสห้ามปราม สมัย ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ มีใจความว่า **“คนไทยจะฆ่าคนไทยด้วยกันไม่ได้”** แล้วทุกอย่างก็สงบด้วยดี

ขอพวกเราชาวไทยทุกคน จงหันหน้า มุ่งหน้า **“ปฏิบัติธรรม”** กันเถิด พวกเราก็ได้มีพ่อหลวง ได้ทรงประพฤติธรรม และทรงได้ปฏิบัติเป็นตัวอย่างและที่ทรงมีพระประสงค์ให้พวกเราหันหน้ามา ปฏิบัติธรรม เพื่อที่พวกเราจะได้มี **“สติปัญญา”** นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นคนดี ช่วยเหลือสังคม เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาติชั่ววันรันดร์เถิด

บทความนี้ ส่วนหนึ่งข้าพเจ้าได้มาจากการอ่านหนังสือ **“พ่อหลวงของเรา”** และ **“๑๐๐ คำสอนพ่อ”** คู่มือวี พัง YouTube เกี่ยวกับพระราชกรณียกิจ มาเขียน เพื่อน้อมถวายเป็นพระราชกุศล และน้อมรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณ.

๕ สติในดวงใจ トラบนิจนิรันดร์
ละอองธรรม

หมามุ่มอินเดีย

สวนแก้วแพร์ฉบับนี้จะมาแนะนำพืชผักที่มีสรรพคุณโดดเด่นในการฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกาย ให้แข็งแรงกระชุ่มกระชวย จนได้รับฉายาว่า “ถักระชับความสัมพันธ์ครอบครัว” ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีประสิทธิภาพช่วยฟื้นฟูการทำงานของสมองอีกด้วย เค้าก็คือ... “หมามุ่มอินเดีย”... นั่นเอง

หมามุ่มอินเดีย สมุนไพรสรรพคุณสุดล้ำ เพิ่มสมรรถภาพทางเพศ ที่เด็ดอยู่ที่เมล็ด

หมามุ่ม คืออะไร หมามุ่ม (Velvet bean) เป็นสมุนไพรที่มีลักษณะเป็นพืชเถา และมีขนคั้นอยู่บริเวณฝักหมามุ่มถูกนำมาใช้ในการรักษามาอย่างช้านาน เนื่องจากเพราะเมล็ดของหมามุ่มนั้น มีสรรพคุณมากมายจนนับไม่ถ้วน แต่ที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด ก็คือ **สรรพคุณเสริมสมรรถภาพทางเพศในเพศชาย**

สรรพคุณ

ผลจากการวิจัยสรรพคุณที่มีอยู่ใน เมล็ดหมามูยอินเดีย โดยคุณชนโชติ ธรรมชาตินักวิจัยจากสถาบันวิจัยของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน พบว่า ในเมล็ดหมามูยสายพันธุ์อินเดียจะประกอบไปด้วยสารแอล-โดพา (L-Dopa, Levodopa) ซึ่งเป็น Aromatic non-protein amino acid และเป็นสารตั้งต้นในการสังเคราะห์สารสื่อประสาท โดพามีน (dopamine) ที่มีอิทธิพลต่อระบบการสืบพันธุ์ของสัตว์และมนุษย์

มีผลทำให้สมรรถภาพทางเพศเพิ่มขึ้น ชักนำให้เกิดความถี่ในการผสมพันธุ์ได้ดี รวมทั้งยืดระยะเวลาในการมีเพศสัมพันธ์ เพิ่มปริมาณฮอร์โมนเพศได้ และถูกนำไปใช้ในการรักษาโรคพาร์กินสัน

นอกจาก การวิจัยของคุณ ชนโชติ ธรรมชาติ แล้ว ยังพบผลจากการวิจัย โดยโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร พบว่า เมล็ดหมามูยสายพันธุ์อินเดีย มีสารธรรมชาติสามารถช่วยเพิ่มจำนวนสเปิร์ม และปริมาณน้ำเชื้อให้กับผู้ชาย มีฤทธิ์บำรุงสมรรถภาพทางเพศ จึงช่วยแก้ปัญหาภาวะ

การมีบุตรยาก

โดย ภก.ณัฐดนัย มุสิกวงศ์ เกษัชกรปฏิบัติกร โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร กล่าวว่า ผลการทดลองในสัตว์นั้น เมล็ดหมามูย ช่วยให้สมรรถภาพทางเพศดีขึ้น เพิ่มความถี่ในการผสมพันธุ์ได้ ทำให้สมรรถภาพทางเพศดีขึ้น เพิ่มความถี่ในการผสมพันธุ์ได้เป็นสิบเท่า รวมทั้งยืดระยะเวลาในการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้ชะลออาการหลังเร็วได้ และเพิ่มปริมาณฮอร์โมนทางเพศ

สรรพคุณของหมามูยอินเดียเป็นที่รู้จักกันดีว่าช่วยปรับความสมดุลของร่างกาย เสริมสร้างความแข็งแรง และยังมีคุณประโยชน์อีกมากมายหลายอย่าง

สารโดพามีน (dopamine) เป็นสารเคมีในสมองที่จัดอยู่ในกลุ่มแคทีโคลามีน สร้างมาจากกรดอะมิโนชนิดไทโรซีน โดยอาศัยการทำงานของเอนไซม์ไทโรซีนไฮดรอกซิเลส ในสมองของคนเรามีปริมาณโดพามีนประมาณร้อยละ ๘๐ ของสารกลุ่มแคทีโคลามีนที่ถูกสร้างขึ้นทั้งหมด

นอกจากนี้ ยังหลังจากสมองส่วนไฮโปทาลามัส ซึ่งทำหน้าที่ยับยั้งการหลั่งโพรแลกตินจากกิลีบส่วนหน้าของต่อมพิทูอิทารี เมื่อร่างกายหลังสารโดพามีนออกมาจะส่งผลต่ออารมณ์ของบุคคลมีความตื่นตัว กระฉับกระเฉง มีสมาธิมากขึ้น ไวต่อสิ่งกระตุ้นต่าง ๆ รอบตัว

รับประทานอย่างไร

๑. นึ่ง

นึ่ง วิธีนี้วิธีนี้ผู้เฒ่าผู้แก่ในภาคอีสาน รู้จักกันดี เขาทำกินเป็นกิจวัตรประจำทุกวัน โดยการนำเมล็ดหมาม่มูยมาล้างทำความสะอาดและทุกเช้า ที่มีการนึ่งข้าวเหนียวก็จะฝากเมล็ดหมาม่มูยใส่เข้าไปในหวดข้าวเหนียว ประมาณ ๑๐-๒๐ เมล็ดด้วย เมื่อข้าวเหนียวสุกเมล็ดหมาม่มูยก็สุกพอดี นำไปรับประทานได้ทันที ในสมัยใหม่จะใช้ซึ่งนึ่ง (ล้างถึง) หรือหม้อนึ่งแรงดันก็ได้วิธีสังเกตว่า เมล็ดหมาม่มูยสุกหรือไม่ ดูจากตรงกลางของเมล็ดหมาม่มูยจะต้องไม่มีไต (จุดขาว ๆ) ตรงกลางเมล็ดหมาม่มูย

๒. ต้ม

ต้ม วิธีต้มเป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้เมล็ดหมาม่มูยสุก แต่ไม่ค่อยนิยมทำกัน วิธีทำก็คือนำเมล็ด หมาม่มูยมาล้างให้สะอาด และนำไปใส่ในภาชนะต้ม เมล็ดหมาม่มูย ๑ ส่วน น้ำ ๓ ส่วน ต้มไปเรื่อย ๆ เมื่อเมล็ดใดสุกจะลอยขึ้นเราก็ทยอยช้อนออก เมล็ดใดยังไม่ลอยแสดงว่า...ยังไม่สุก ก็ต้อง ต้มต่อไปจนลอยหมด

๓. คั่ว

คั่ว วิธีคั่วเป็นวิธีที่นิยมกันมากโดยเฉพาะคั่วด้วยเตาถ่าน เพราะจะทำให้เมล็ดหอมเหมือนกาแฟ โดยนำเมล็ดหมาม่มูยมา

ล้างผ่านน้ำให้สะอาด เมื่อสะเด็ดน้ำแล้วก็นำไปใส่ในกระทะ ใช้ไฟอ่อน ๆ เหมือนคั่วถั่วลิสง (ห้ามใช้ไฟแรง) และต้องคนกววนคลุกเคล้าตลอดเวลา เพื่อให้เมล็ดหมาม่มูยได้รับความร้อนเท่า ๆ กันทุกเมล็ด เมื่อเมล็ดเริ่มสุกจะได้กลิ่นหอมและสักพักจะได้ยินเมล็ดหมาม่มูยแตกดังเป๊าะ ๆ ๆ ๆ (เมล็ดหมาม่มูยแตกแค่้าเผยอประมาณ ๒๐-๓๐ % ของเมล็ดทั้งหมด การเผยอ้าออกจะ ไม่เท่ากับข้าวโพดคั่วที่พอง ๆ) วิธีสังเกตว่าสุกหรือไม่ ให้ดูที่เนื้อในของเมล็ด ถ้าออกสีเหลืองอ่อน ๆ แสดงว่า สุกแล้ว แต่ถ้าบางเมล็ดเนื้อในยังขาวขุ่นเหมือน เมล็ดข้าวสาร แสดงว่า ยังไม่สุก หรือทดลองเคี้ยว ถ้ามีรสชาติดีบ เหมือนยังไม่คั่ว กลิ่นเหม็นเขียวไม่หอม แสดงว่า ไม่สุก ต้องคั่วต่อไป

๔. อบ

อบ วิธีอบเป็นวิธีสมัยใหม่ที่ช่วยอำนวยความสะดวกและง่าย โดยใช้เตาไมโครเวฟ โดยนำเมล็ดหมาม่มูยมาล้างผ่านน้ำ เมื่อสะเด็ดน้ำแล้วนำเข้าไมโครเวฟได้เลย (ไม่ต้องนำไปตากแห้ง) โดยตั้งอุณหภูมิสูงสุดของเตาไมโครเวฟที่มีอยู่นาน ๕-๑๐ นาที เมื่อครบเวลาเอาออกมา คนคลุกเคล้าสลับกันให้บนลงล่าง แล้วนำไปใส่ในไมโครเวฟอีกครั้ง นาน ๓-๕ นาที เมื่อได้ยินเสียงดังเป๊าะ ๆ ๆ ๆ และเสียงเริ่มซ่าน้อยลง กดปุ่มหยุดเครื่อง นำออกมาจากเตาไมโครเวฟ สังเกตที่เนื้อในเมล็ดหมาม่มูย ถ้าสีเหลืองอ่อนก็แสดงว่า สุกแล้ว ถ้าเหลืองแก่แสดง

ว่าไหม้มากไป ถ้าตรงกลางขาวขุ่นเป็นไต แสดงว่า ยังไม่สุก อดต่อไปอีกสักพัก วิธีนี้ เมล็ดคหามมูยจะสุกและแตก

หมายเหตุ เมล็ดคหามมูยดิบ ๆ ไม่สามารถ นำมารับประทานได้ เนื่องจากในเมล็ดคหามมูย จะมีสารออกฤทธิ์ชนิดหนึ่ง คือ สาร HCN ที่มีอยู่ในพืชชนิดต่าง ๆ เช่น มันล้มปะหลังดิบ, หน่อไม้ดิบ) เมื่อรับประทานไปแล้วจะทำให้เกิด อาการประสาทหลอน, คลื่นไส้, อาเจียน, หนาว ลั่น บ้านหมุน แต่เมื่อทำให้สุกแล้ว สารดังกล่าว จะหมดไปและจะมีประโยชน์ต่อร่างกายมาก

คุณสมบัติ

๑) ตัวเมล็ดคหามมูยอินเดียนั้นมีรสชาติดอกหวาน ๆ ขม ๆ และมีฤทธิ์ร้อน

๒) เมล็ดคหามมูยอินเดียมี่คุณสมบัติช่วยปรับสมดุลของธาตุในร่างกาย (ตรีโทษ ประกอบด้วย วาตะ ปิตตะ กफะ)

๓) เมล็ดคหามมูยอินเดียมี่สามารถเพิ่มปริมาณเชื้ออสุจิและเพิ่มความสามารถในการเคลื่อนไหวของเชื้ออสุจิได้ดียิ่งขึ้น

๔) เมล็ดคหามมูยอินเดียมี่มีความสามารถในการเพิ่มความต้องการทางเพศทั้งในชายและหญิง

๕) คหามมูยอินเดียมี่สามารถช่วยยืดระยะเวลาในการมีเพศสัมพันธ์ให้นานขึ้นได้

๖) คหามมูยอินเดียมี่เหมาะสำหรับสร้างกล้ามเนื้อในผู้ที่ม่กล้ามเนื้ออ่อนแอ หรือผู้ที่ต้องการเพิ่มมวลกล้ามเนื้อ

๗) คหามมูยอินเดียมี่ช่วยเพิ่มปริมาณน้ำนมให้กับสตรีที่ให้นมบุตร

๘) คหามมูยอินเดียมี่สามารถลดอาการปวดบวมที่เกิดจากการถูกงูกัดได้

๙) คหามมูยอินเดียมี่มีสารระสำคัญที่สามารถบรรเทาอาการของโรคพาร์กินสันได้

๑๐) คหามมูยอินเดียมี่สามารถบำบัดอาการของภาวะซึมเศร้าได้

๑๑) คหามมูยอินเดียมี่สามารถบำบัดการนอนไม่หลับและช่วยให้หลับลึกมากกว่าเดิมได้

คุณสมบัติดี ๆ แถมด้วยประโยชน์

มากมายขนาดนี้ วัดสวนแก้ว สาขาชอโอ จังหวัดตากของเรา ได้ทำการปลูกคหามมูยอินเดียมี่จนสำเร็จเป็นที่น่าภูมิใจอย่างยิ่ง และได้นำมาจัดจำหน่ายที่สาขานนทบุรีของเราแล้วด้วย

ขอเชิญทุกท่านที่แวะเวียนมา วัดสวนแก้ว จังหวัดนนทบุรี แห่งนี้ได้เลือกซื้อเลือกหาพืชผักที่มีประโยชน์กลับไป ดังคำกล่าวที่ว่า “บุญก็ได้ ไร่ก็ได้เต็ม” คงไม่พอ สุขภาพยังแข็งแรง กระชุ่มกระชวยอีกด้วย ขออนุโมทนาบุญกับท่านทั้งหลายด้วยค่ะ.

ภาพ...พิธีมณ

คณะสงฆ์วัดสวนแก้ว พร้อมด้วยคณะอุบาสก-อุบาสิกาวัดสวนแก้ว และประชาชนทั่วไป ร่วมกันประกอบพิธีบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม ทำวัตรสวดมนต์ เจริญจิตตภาวนา ฟังพระธรรมเทศนา เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ตั้งแต่ ๑๗ ต.ค.-๑๒ พ.ย. ๒๕๕๙ ณ วัดสวนแก้ว จ.นนทบุรี

จัดให้มีพิธีสวดพระอภิธรรม เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล

ทำวัตรสวดมนต์ เจริญจิตตภาวนาปลงธรรมสังเวย เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล

พระราชธรรมนิเทศ (หลวงพ่อย่อม)
ได้แสดงพระธรรมเทศนา ให้กับคณะเจ้าภาพ
และประชาชนทั่วไป ที่มาร่วมบำเพ็ญพิธีถวายพระราชกุศล

หลังจากคณะเจ้าภาพ และประชาชนทั่วไป รับฟังพระธรรมเทศนาจบลง ได้ร่วมกันถวายเครื่องไทยทานแด่พระสงฆ์

ช่วงที่ผ่านมา ได้มีหน่วยงานทั้งภาครัฐ เอกชน โรงเรียน ได้นำบุคลากรมารับฟังธรรมะจากหลวงพ่อยอม
 บริจาคสิ่งของ และมีจิตร่วมกันปฏิบัติหน้าที่จิตอาสาพัฒนาวัดสวนแก้ว ตลอดถึงนั่งรถชมสวนไฟ

หลวงพ่อพยอม ให้ความเมตตาต้อนรับนิมนต์มาบรรยายธรรม แจกหนังสือธรรมะ และรับบาตร จากคณะผู้บริหาร, นักเรียน และผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนโสภณภานุสรณ์

บรรยายภาคเต็มไปด้วย อิมบุญ อิมใจ

ทุกวันที่ ๑ ของเดือน ก่อนจะฝังโอรุบาทจากหลวงพ่อดุขอม สมาชิกกรมโพธิ์แก้ว ร่วมกันสร้างจิตอาสา พัฒนาทำความสะอาด ปรับปรุงทิวทัศน์ภายในบริเวณวัดสวนแก้ว และภายในสวนไฟ

ปีศาจอินหม้าตา โครงการพระพยอม ช่วยเหลือชาวนา

บุญ ก็ได้ ไร่ ก็เต็ม

ข้าวหอม

ปีศาจอินหม้าตา
ช่วงราคาข้าวตกต่ำ
โครงการพระพยอม
ช่วยเหลือชาวนา

น้ำหนักสุทธิ 1 กก.

ข้าวหอมมะลิ เพาะปลูก ณ มูลนิธิสวนแก้วฯ สาขาบุรีรัมย์

เด็ก ๆ ใช้เวลาว่าง มาช่วยกันคัดแยก ข้าวหอม เพื่อความสวยงามและสะอาด ก่อนบรรจุลงถุงตามขนาดน้ำหนักสุทธิ

ปีศาจอินหม้าตา โครงการพระพยอม ช่วยเหลือชาวนา

ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์

"โอบอ้อมอารี
โอบอ้อมอารี"

โดย...โยมแก้ว สังฆทาน

อย่าใช้อะไรเกินกำลัง

๑. อย่าเอาแรงกดดัน มาเป็นแรงขับเคลื่อน ใช้ร่างกายเกินกำลัง เท่ากับทำร้ายร่างกาย อย่าลืมน่าสุขภาพ คือ ต้นทุน ร่างกายไม่แข็งแรง คุณจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้อย่างไร

๒. อย่าเห็นชื่อเสียง ลาภยศ เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต ชื่อเสียงลาภยศเปรียบดังหมอกควัน สูดท้ายก็มลายสูญ

๓. อย่าคิดว่าหมอยจะช่วยคุณได้ หมอที่ดี คือ ตัวคุณ ดูแลชีวิตดีกว่า ให้ใครมาช่วยชีวิต

๔. อย่าคิดว่าอุทิศให้แล้วจะต้องรับสิ่งตอบแทนเสมอไป ให้อะไรกับใครอย่ารอให้เขาทดแทน

๕. อย่าเห็นการทักทายใครเป็นสิ่งที่น่ารำคาญ...ที่เขาส่งข้อความให้คุณเสมอ เพราะคุณยังอยู่ในใจเขา

ติดตามใจ

โตด...เตี๋ยว

โดย...นายมะนาว

หากวันหนึ่ง...ซึ่งต้องเดินคนเตี๋ยว...
โตดเตี๋ยว...เพียงลำพัง
ขอลง่าได้หยุดยั้ง...เพียรเต็มพึ้น...มุ่งสู่จุดหมาย
แม้ไม่มีกำลัง ใจจากใครอื่น
และต้องกล้าสู้กับปัญหา...ฉีกตั้งมากมาย
เพียงเพราะ...หัวใจ...ไม่ยอมแพ้อภัย
จุดหมาย...ก็เปล่งประกาย...งดงาม
เริ่ม...ที่ตัวเรา เริ่ม...จากข้างใน
แม้ไม่มีคนคอยให้กำลังใจ...ก็ต้องไปถึงเส้นชัยด้วยดี...

ร่วมด้วยช่วยกันเป็น...ศุระบุญ

ขอเชิญร่วมอุปถัมภ์สมทบทุน (กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว)
กองทุนละ 100 บ. รับแจกน้ำ 1 แพค

(แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

ปล. เจ้าภาพบุญของ 50 ทุน
มีจัดส่งให้ พิเศษ 100 ทุน
ได้โบนัสบุญ 1 แพค

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมสมทบกับกองทุนฯ ได้ที่...ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว เลขบัญชี 382-2-48554-4

กระซิบบูญ...

โครงการบ้านพักผู้สูงอายุ ที่สาขากบินทร์บุรี (ปราจีนบุรี)
ใครได้ดื่มน้ำร้อนโพธิ์แก้ว เท่ากับจงมรดกไว้ครึ่ง
ที่เหลือรอเวลาอายุ 60 อัม (Up) ถูกหลานไม่ดูแล...เข้าอยู่ได้เลย
(แต่ยังกวาดใบไม้ก็มีสิทธิ์อยู่แล้ว) ปองตง.

ติดต่อร่วมสมทบกองทุนฯ โทร. 0 2595 1946, 0 2921 5023 กด 2
www.kanlayano.org, Email : seniorfund2557@gmail.com

ข้อคิด “การดื่มน้ำ”

ยังงั้นน้ำเป็นปัจจัยที่คนต้องดื่ม แต่ดื่มน้ำยังงั้นให้คนอื่นได้อิมไปด้วย
ทำอย่างไร ! เราดื่มไม่ได้อิมแต่ตัวเรา
คนแก่คนชราพลอยได้อิมไปกับเราด้วย
ก็ขอให้มาช่วยเอาน้ำจากโครงการ
“กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว”

“บุญก็ได้
ใช้ก็ได้”

แม้เมื่อแก่ตัวสูงวัย
ขออย่าได้อุดได้อยาก
ขอให้มิกินอิม นอนอุ่น

ขอเจริญพร

ใบพิจารณาแสดงกุศลเจตนา

อุปัถุมภ์สมทบกองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว อ.นนทบุรี

๕๕๕๕๕

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว/ยศ) Name.....

(นามสกุล) Lastname.....

ที่อยู่/Address.....

.....

City..... State..... Zip Code.....

โทรศัพท์/Phone (.....).....

โทรสาร/Fax (.....).....

มีจิตศรัทธาบริจาคทรัพย์ (ทุนละ ฿ 100 บาท หรือตามกำลังศรัทธา)

สมทบกองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว.....ทุน รวม.....บาท

สมทบทุนผ่าน ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่

กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว เลขที่บัญชี 382-2-48554-4

๕๕๕๕๕

ขออนุโมทนาสาธุบุญ ท่านผู้อุปถัมภ์สมทบกองทุนฯ ในครั้งนี้ จงเป็นตบะ เดชะ พลวปัจจัย
อำนวยชัย อำนวยผล ให้ท่านและครอบครัวจงประสบแต่ความสุขความเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย มีอายุ
วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ ให้มีอิม นอนอุ่น ในยามท่านสูงวัย ทุกท่านเทอญฯ

๕๕๕๕๕

กระขิบบุญ : สมทบ 1 กองทุน รับแจกน้ำดื่มร้อนพร้อมไฟร์แก้วพายอาร์ไอ 1 แพค (แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)
100 กองทุน เพิ่มโบนัสนุญอีก 1 แพค (50 แพค มีบริการจัดส่งน้ำถึงบ้าน หรือจุดนัดให้บริจาคต่อ)
(สมทบทุนตั้งแต่ 500 บาท ขึ้นไป ประสงค์ใบบอนุโมทนาบัตร โปรครระบุ ชื่อ-ที่อยู่ ในการเสียภาษี)

ชื่อ..... นามสกุล.....

บ้านเลขที่.....ถนน..... ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... โทร.....

ติดต่อสอบถาม / แสดงสลิปการโอนเงิน

โทร. 0 2921 5023 กด 2 Line ID : 08 5658 1221

E-mail : seniorfund2557@gmail.com

1. พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)	จำนวน 10,000 บาท
2. คุณสุทธิพร บุญภักดี	จำนวน 6,000 บาท
3. คุณคณพัฒน์ หงษ์ประธานพร	จำนวน 2,000 บาท
4. คุณไมตรี กาญจนเทียนศรี	จำนวน 2,000 บาท
5. คุณสมสุข สว่างฟ้า	จำนวน 1,000 บาท
6. คุณเพียงเพ็ญ สืบถวิลกุล	จำนวน 1,000 บาท
7. คุณปิ่นแก้ว สุวรรณ	จำนวน 600 บาท
8. คุณกฤษณา พลจันทร์	จำนวน 500 บาท
9. คุณสนทยาพรรัช ยาท่วม	จำนวน 500 บาท
10. คุณพิชยา แสงบุญยิ่ง	จำนวน 300 บาท
11. คุณสมควร โพธิ์แก้ว	จำนวน 300 บาท
12. คุณสนิท เลหาหะวีรยศาล	จำนวน 300 บาท
13. พล.ต.ชิน ชันเจริญ	จำนวน 222.22 บาท
14. รายนามผู้บริจาค รายละเอียด	จำนวน 200 บาท
(1) คุณจักรเรศ ศิริรังษี	(2) คุณมนตรี สมไร่จิง
(3) คุณเสถียร นุ่นทอง	(4) คุณชวนทิพย์ ธนะเจริญธรรม
(5) คุณอมรา ผาสุก	(6) พระศักดิ์ชัย กิตติขโย
(7) คุณสุทธิวรรณ เทียงแซม	(8) คุณมาลินี เทียมทัน
(9) พ.ต.ท.พิมล ปรีเปรม	(10) คุณวารินทร์ บุญภมร
(11) คุณวรรณวิภา สุขอัมพร	

คุณไม่ใช่เราขอ

ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากพอควร คือ การจัดการกับสัมภาระ
ที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหา มาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะนำของที่เก่าเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรวบรวมของที่ชำรุดแล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะล้างสติกเกอร์สี...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะลากรถพังรถเก่า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด...	ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาตามที่กล่าวมานี้ เราแก้ไขได้

เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023, 0 2921 5601-4

กุด 1 หรือต่อ 201-208, 210

Fax : 0 2595 1222 E-mail : Kanlayano@gmail.com

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ “โดยตรง”
เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการไปรับของบริจาค

โคมสมัคร สมาชิกวารสารกัลยาโณ

ฉบับที่ 28

ชื่อ..... นามสกุล.....
 บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ตำบล/แขวง.....
 อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... โทร.....
 Email :

สถานที่ให้ส่งวารสารกัลยาโณ

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ตำบล/แขวง.....
 อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

สถานที่สมัครและส่งใบสมัครสมาชิก

มูลนิธิสวนแก้วฯ วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140

อัตราค่าสมาชิกวารสารกัลยาโณ

- 1. 1 ปี 4 ฉบับ ราคา 200 บาท (รวมค่าจัดส่ง) หรือ
- 2. อุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา จำนวนเงิน.....บาท
 เริ่มฉบับที่..... ประจำเดือน..... พ.ศ.....

ส่งจ่ายในนาม

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140
 ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่ มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

หรืออุปถัมภ์ได้โดยตรงกับมูลนิธิสวนแก้ว (ทุกวัน)

ผู้ร่วมสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้ว

โทรศัพท์ 0 2595 1444, 0 2921 5023 กด 0

แฟกซ์ 0 2921 5022

หรือส่งจ่ายในนาม...มูลนิธิสวนแก้ว
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่

มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

วัดสวนแก้ว ต.บางเลน

อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ติดต่อและประสานงาน

มูลนิธิสวนแก้ว

โทร. 0 2595 1444, 0 2921 5601-4,
0 2921 5023, 0 2921 6310,
0 2921 6391, 0 2595 1946,
0 2595 1947, 0 2921 6262
แฟกซ์ : 0 2595 1222

ติดต่อสอบถามเรื่องอื่น ๆ
กด 0

รับบริจาคสิ่งของ
กด 1 หรือต่อ 201-208, 210

E-mail : kanlayano@gmail.com

รับกิจนิมนต์และค่ายจริยธรรม
กด 2 หรือต่อ 110, 111

E-mail : bookkan54@gmail.com

Line ID : 08 5658 1221

โครงการมูลนิธิสวนแก้ว

1. โครงการบวชเณรภาคฤดูร้อน
2. โครงการเข้าค่ายอบรมจริยธรรม
3. โครงการร่มโพธิ์แก้ว
4. โครงการเวทีบำเพ็ญประโยชน์
5. โครงการลอกคราบ
6. โครงการกระบอกสารออกกิเลส
7. โครงการช่วยน้องท้องหิว
8. โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือ
ให้มีโอกาสได้เรียน
9. โครงการสลดมาฟื้นฟู
10. โครงการที่พักคนชรา
11. โครงการสะพานบุญ
จากผู้เหลือใจจานผู้ขาด
12. โครงการซูปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้
13. โครงการสวนแก้วเนอร์สเซอรี่
14. โครงการเพื่อการเกษตรและสิ่งแวดล้อม
15. โครงการปอหมักสิ่งปฏิกูล
ตามแนวโครงการพระราชดำริ
16. โครงการบ้านพักชะชีวิต
17. โครงการอนุรักษ์พันธุกรรมพืช
18. โครงการคอนโดสุนัข

กระป๋องกัสมทบสร้างธนาคารน้ำ

พระพรหม กल्याณ

เป็นการรักษาพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ท่านให้ยั่งยืนยาวนานกับพวกเรา

เพราะพระองค์ตรัสว่า "น้ำคือชีวิต"

วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

มูลนิธิสวนแก้ว นนทบุรี

ฝ่ายประชาสัมพันธ์ 0 2595 1444, 0 2595 1946,

0 2921 5023, 0 2921 5602-3,

0 2921 6262 กด 0

โทรสาร 0 2921 5022

สะสมบุญวันละนิด จิตแจ่มใส

ทำบุญ กับพระพรหม กल्याณ...

รับหนังสือ "มหาบุรุษกองขยะ" ภาพ 4 สีทั้งเล่ม

รายได้สมทบทุน โครงการแก้วิกฤตกรรมกรตงาน

ด้านหน้า

ด้านหลัง

สนใจติดต่อได้ที่...มูลนิธิสวนแก้ว

โทร. 0 2921 5023 กด 0

หมา ที่น่าสงสาร น่าอนาใจ หมาที่ถูกทอดทิ้ง เขาเรียกว่า หมาจรจัด-หรือหมาวัด
ที่คนเอามาทิ้ง และคนก็ช่างเอามาปล่อยกันเยอะ ถ้าปล่อยให้มันพ่นพ้านอยู่ตามบริเวณวัด
เวลามีลูกมันจะคุ...เลยต้องทำเป็นที่เลี้ยงดูให้กับมัน ให้อยู่เป็นที่
จึงเกิดโครงการ "คอนโดสุนัข" วัดสวนแก้ว นนทบุรี
ปัจจุบันมีหมา-แมวที่อยู่ในโครงการ 1,000 กว่าตัว
ท่านใดมีเมตตา ปันน้ำใจให้หมา-แมว (บริจาคอาหารหมา-แมว)

ติดต่อได้ที่มูลนิธิสวนแก้ว (หน้ามูลนิธิ)

โทร. 0 2921 5023 กด 0

รักหมา เลี้ยงหมา อย่าทิ้งหมา

ทำบุญเล็ก ๆ
แต่ยิ่งใหญ่ด้วยการ
ปันน้ำใจให้หมา-แมว

ความทราบ ถึงพระกรรม
ทรงมี พระบรรหาร
พระองค์ ทรงตรัสขัด
เหตุผล ประทานลง
ตำแหน่ง แบ่งหน้าที่
ใช้ช่วย ทำการงาน
ประทาน “สมณศักดิ์”
ให้ไว้ เพื่อดำรง
พระองค์ ทรงเหตุผล
ยศมี เพราะทำงาน
ราชา ภิกขเว
ราชา ประทานไว้

ก่อนถึงวัน “พระราชทาน”
เหตุแห่งการ ประทานตรง
มิได้ขัด วินัยสงฆ์
ในพระสงฆ์ ตรงเพื่องาน
ชาวโลกนี้ นับถือขาน
จะกล่าวขาน งานมั่นคง
ใช้ให้รัก หรือโลกหลง
แก่พระสงฆ์ ตรงทำงาน
พระจอมพล ตรัสสื่อสาร
มิต้องการ โลกหลงใด
อย่าไขว้เขว เป็นหลงไหล
ภิกษุไซ้ “อนุวัตติตุง” ฯ

ISSN 1906-6317

9 771906 631001